

Grāmata izdota ar Svētā Rīgas Jāņa
pareizticīgo biedrības atbalstu

Virspriesteris Jānis Kalniņš

Lai neviens jūs nepieviļ

Korektore Ināra Stašulāne

Māksliniece Līga Sakse

Grāmatas vākam izmantota

Kristus Apskaidrošanās ikona (14. gs.)

Grāmata izdošanai sagatavota Artūra Letūra birojā

Izdevējs San Eстера

Rīga

2011

ISBN 978-9984-9998-3-8

Saturs

Ievads	7
Neatvairāmā nākotnes perspektīva	11
Pasaules hipnotiskā ietekme	17
Krusta zīme – Dieva Klātbūtne	22
Maldi un to sekas	26
Labklājības un tolerances teoloģija	30
Uz apostasijas sliekšņa	38
Kristīgais ekumenisms	47
Ekumenisma jaunā fāze	51
Vatikāna ekumenisms	58
Masonisms – reliģija, kurā visiem cilvēkiem jāsaprotas	64
Dievs ir Mīlestība (1. Jņ 4, 8)	71
Jaunā pasaules reliģija	74
Vispasaules reliģiju parlamenta sapnis –	
Apvienoto Reliģiju organizācija	86
Kristīgā meditācija	92
Lotospoza	98
Intuīcija un prāts	103
Dieva brīnumi	114
Jaunā pasaules kārtība	122
Lielās bēdas	128
Nobeigums	138
Izmantotās grāmatas	142

"Ja vīģes koks arī neziedēs un vīnakokam nebūs ogu un ja nepiepildās arī cerības, kādas bija liktas uz eļļas kokiem, un arī tīrumi nesniedz nekādu barību, ja siklopi būtu izzuduši no aplokiem un kūtis nebūtu arī vairs neviena liellopa, tad es tomēr gribu gaviļēt savam Kungam un likt izpausties savam priekam par savu Glābēju, savu Dievu!" (Habak 3, 17–18)

levads

Pirms 30 gadiem – ceļā uz Pareizticību es, tāpat kā lielākā daļa cilvēku, svēti ticēju tam, ka visi ceļi ved pie Dieva, ka manā ziņā ir izvēlēties efektīvāko sevis pilnveidošanas sistēmu. Viens no garīgo sasniegumu stūrakmeņiem bija visādi eksperimenti ar apziņu, dažādas meditācijas tehnikas, kas ir jogas būtiska sastāvdaļa. Dažādi ķermeņa vingrinājumi un pozas līdz ar apzinātu un ritmizētu elpošanu un mērķtiecīgu, koncentrētu gribas un iztēles aktu atmodina ķermenī snaudošu enerģiju plūsmas, ar kurām cilvēks var realizēt parapsiholoģiskas spējas un baudīt piedzīvojumus "brīnumu pasaulē". No šī brīža jogs kļūst par magu. Taču agri vai vēlu cilvēks šajā "brīnumu pasaulē" jūtas pievilts, jo viņš neatrod atbildes uz savas dvēseles visbūtiskākajiem jautājumiem par attiecībām ar Dievu. Tāpat kā Dieva radītās dabas līdzsvaru var izjaukt atomenerģijas pielietošana, arī manipulējot ar savu apziņu bez saskaņas ar Dievu, cilvēks var piedzīvot postošas sekas.

Lai remdētu savas garīgās alkas, es un mani domubiedri nolēmām doties uz mistisko Šambalu, kur pēc nostāstiem mīt pilnību sasniegušie dievcilvēki, kas vienīgie visā pasaulē pārvaldot patiesās zināšanas.

Gadiem ritot, es nebeidzu pateikties tiem cilvēkiem, kuri nosauca lietas īstajos vārdos, neizdabājot pauda sūro patiesību par "sātana dziļumiem" (Atkl. 2, 24) un parādīja ceļu uz Baznīcu, kuru "elles vārtiem nebūs uzvarēt" (Mt 16, 18). Esmu bezgala pateicīgs, ka nenokļuvu Šambalā un netiku apskaidrots ar tās šķietamo gaismu, ka nekļuvu par superbūtni, bet, cerot uz Kristus sludināto Debesu valstību un Viņa žēlastību, katru dienu skatu savu nepilnību un grēkus, un lielo Kristus

Svētītājs Leo Kataņas bīskaps (ikona gleznota Atonā)

Dieva mīlestību. Ko tas dod, ja cilvēks iemanto pasauli, bet savu dvēseli pazudina? (sal. Mt 16, 26)

Pirms dažiem gadiem pie manis kā pie bijušā speciālista ezoteriskajās un okultajās zinībās vērsās ar ierosinājumu ticīgie no dažādām konfesijām. Viņi ļoti lūdza mani dalīties savās domās par tā saucamo kristīgo meditāciju (KM), kas parādījusies Latvijā kā jauna kustība. Šis ierosinājums kļuva par šī darba sākumu. Varu liecināt, ka KM ir rezultāts patiesas kristīgas dzīves satura un vienības ar Kristu zaudēšanai. Saskaroties ar KM daudziem bijušajiem jogiem un citiem ezotērisko sistēmu praktizētājiem rodas neizpratne, kas pēc brīža pāraug dabiskā sašutumā par to, cik rupjā un rafinētā veidā cilvēki tiek krāpti ar plaģiātu.

Lai gan jogas pozām un tās vingrojumiem kā metodei piemīt utilitārs medicīniskais aspekts, šajā grāmatā runājam par garīgo, nevis fizisko veselību.

Kristīgā meditācija ir tieši saistīta ar jogu un ezotērisko praksi. Tas nav tas nevainīgais apceres process, ko tradicionāli mēdz dēvēt par meditāciju. Neminēt šajā kontekstā Romas Katoļu Baznīcu (RKB) nozīmē nepateikt pašu galveno, jo tieši tā kultivē un popularizē kristīgo meditāciju, kas rada precedentus arī citu konfesiju attieksmē pret līdzīgu garīgo pieredzi. Katoļu Baznīcā tās garīdzniekus nekur neviens nenosoda, ja tie popularizē KM, dzenbudismu, jogu un citas Austrumu "gudrības". Kristīgā meditācija paspējusi iesakņoties arī Luterāņu Baznīcas teritorijā. Šobrīd visās jomās pasaulē valda liels haoss, tāpēc tikt skaidrībā un glābt savu dvēseli nav viegli. Daudz kas no tā, kas pašreiz notiek visaugstākajos valdību, reliģiskās un sabiedriskās dzīves līmeņos, nav nekas cits kā apzināta vai neapzināta gatavošanās antikrista valdīšanas laikam – Jaunās pasaules kārtībai ar universālu vienotu reliģiju.

Jau pagājušā gadsimta 70. gados svētītājs Averkijs (Tauševs) teica: "Mums ir skaidri jāapzinās, kādos laikos dzīvojam. Tikai garīgi akls vai tas, kas pārdevis savu dvēseli mūsu svētās ticības un Baznīcas ienaidniekiem, nevar sajust visā, kas pašreiz pasaulē notiek,

antikrista atnākšanas dvesmu."¹ Svētajos Rakstos skaidri norādīts, ka antikrists vienlaicīgi kļūs gan par ideologu, gan par vispasaules politisko līderi: "Tam tika dots karot ar svētajiem un tos uzvarēt, un dota vara pār visām ciltīm un ļaudīm un valodām un tautām" (Atkl. 13,7). Viņš būs arī visu reliģiju augstākais pārvaldītājs – "kas sacēlas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums" (2. Tes. 2, 4). Šis globālais diktators, kurš pacelsies augstāk par visu kas, saucas Dievs, un "pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu" (2. Tes. 2, 4), pagērēs sev pielūgsmi kā Dievam visās pasaules reliģijās: "Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radīšanas nokautā Jēra dzīvības grāmatā" (Atkl. 13, 8).

Šīs grāmatas vadmotīvs ir cilvēka bailes zaudēt Dieva žēlastību, bailes salūzt gaidāmo pārbaudījumu priekšā, jo "būs lielas bēdas, kādas nav nav bijušas no pasaules iesākuma" (Mt 24, 21), jo "uzstāsies viltus kristi un viltus pravieši un darīs lielas zīmes un brīnumus, lai pievilto, ja iespējams, pat izredzētos" (Mt 24, 24) un "daudzus pievilis" (Mt 24, 11).

Lai nepieviltos, ir labi jāzina ne tikai Svētie Raksti. Sirdsskaidrais Sarovas Serafims mācīja, ka patiesas kristīgās dzīves mērķis ir Svētā Gara noturēšana un saglabāšana sevī. Dzīvošana Dieva Kristus žēlastībā ir vislielākā svētlaipe, taču, kā liecina pareizticīgā tradīcija, arī visgrūtākā no visām mākslām. Lai apgūtu šo mākslu, ir vajadzīgi patiesas garīgas dzīves pazinēji, mācītāji, par kuru svētumu un garīgo atziņu ir liecinājis Pats Dievs. Tādi ir nereformētās apustuliskās Pareizticīgās Baznīcas svētie tēvi. "Saki man tu, mans draugs, ko tā mīl mana dvēsele, – kur tu gani?...?" jautā cilvēka dvēsele Kristum. "Ja tu to vēl nezinātu..., tad izej tālākās ārēs pa aitu ganāmpulku pēdām...!" (Augst. dz. 1, 7–8) Šīs avju pēdas ir gadsimtos uzkrātā svēto tēvu pieredze un padomi. Vienīgi pareizticīgā tradīcija var izvest cilvēku no maldu labirinta, dot patiesu garīgu prieku, cerības gaismu, mīlestību, svētu mieru un īstu pamatu zem kājām.

Reiz, kad Atona kalna starecam Paīšijam pārmeta pārāk biežo pievēršanos pasaules pēdējo laiku tēmai, viņš atbildēja – kad deviņdesmitgadīgai māmuļai visapkārt runā par kāzām, kristībām un citiem

¹ Преосвященнейший Аверкий, архиепископ Сиракузский и Троицкий. Стойте в истине. СПб., 1993, 14. лрр.

svētkiem, viņa atceras savas jaunās dienas un priecājas. Bet, ja nu viņu pēkšņi pārsteidz nāve brīdī, kad viņa nemaz nav tam gatava, jo prātā ir kāzas, svētki un lēts prieks?... Savukārt, ja nāk un viņai stāsta, ka cilvēks, kam bija 80 gadu, nomira, vai arī – svētdien pieminēs tādu un tādu aizgājēju, bet kādam citam ir vēzis un viņš drīz mirs, tad māmuļa sāk domāt: "Arī man taču ir jāsagatavojas. Citi, jaunāki par mani, bija un aizgāja!" Nu viņa sāk garīgi gatavoties, atcerēties un nožēlot grēkus. Un, kad atnāk nāve, māmuļa ir tīra un gaiša – sagatavojusies aiziešanai... Līdzīgi mums visiem būtu jātur prātā pēdējos laikus.² Svētajos Rakstos ir teikts: "Gudro sirds ir bēdu namā, bet nelgu sirds ir prieku namā." (Zāl. māc. 7, 4)

Redzēt pasauli bez ilūzijām, saprast, ka "visa pasaule ir grimusi jaunumā" (1. Jņ 5, 19), nozīmē pamosties un dzīvot patecībā Dievam. Ir pravietots, ka šī pasaule aizies bojā – "debesis ar lielu troksni zudīs, un pasaules pamati degdami izjuks, un zeme un viss, kas uz tās radīts" (2. Pēt. 3, 10). Ja jau pat taisnais tik tikko izglābsies (sal. 1. Pēt. 4, 18), kāds gals būs tiem, kas nepaklausīja Dieva Evaņģēlijam? Cik gan nopietni mums jāizturas pret katru garīgās dzīves niansi!

Kristus ir "Kungu Kungs un Ķēniņu Ķēniņš" (Atkl. 17, 14), pār kuru nāvei vairs nav varas un bez kura ziņas pat mats no mūsu galvām neizkrīt (sal. Lk 12, 7). Viņš ir atvēris mums paradīzes durvis (Augšāmc. kan. 6. dz.) un solījis būt ar mums ikdienas līdz pasaules galam (Mt 28, 20). Kurš gan šajos sarežģītajos laikos mūs var iedošināt vēl vairāk? Kristus jau ir uzvarējis. Un mēs ar apustuli Pāvilu varam teikt: "Šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamā godību, kas atspīdēs pār mums." (Rom. 8, 18) Pēc Dieva apsoliņuma mēs gaidām jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājā (1. Pēt. 3, 13).

Kristus ir Augšāmcēlies!

Virspriesteris Jānis Kalniņš

2011. gada Augšāmcēlēšanās svētku nedēļa

Mēs varam nesagaidīt un nezināt, kad tieši notiks Kristus otrā atnākšana, bet mirstot mēs tiksim tiesāti atbilstoši tam dvēseles stāvoklim, kurā mūs pārsteidz nāve.

Neatvairāmā nākotnes perspektīva

Atona starecs Paīsijs teica: "Agrākos laikos, kad sākās karš, cilvēks gāja cīnīties ar ienaidnieku, aizsargāja savu dzimteni, savu tautu. Tagad mēs uzsākam, kauju nevis lai aizsargātu tēvzemi, nevis tāpēc, lai neļautu barbariem sadedzināt mūsu māju, apsmiet mūsu māsu un mūs pašus. Mēs nekarojam par nacionālajām interesēm un kaut kādu ideoloģiju. Tagad mēs cīnāmies vai nu Kristus, vai sātana pusē. Kas ar ko ir kopā – spēku izkārtojums ir pietiekami skaidrs. (..) Tagad mūsu ienaidnieks ir pats sātans."³

"Ja šīs dienas netiktu saīsinātas, neviens neizglābtos" (Mt 24, 22). Neviens, pat ne garīdznieks, ne bīskaps vai priesteris, pat ne mūks un pat neviens starecs, pat ne izredzētais. Bet izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas (turpat). Ne jau par laicīgo dzīvību šeit runa, bet par dvēseles pestīšanu. Šis Kristus pravietojums paver diezgan šausminošu nākotnes perspektīvu. Cilvēka dvēseles pestīšana šajos pēdējos laikos tiks pakļauta vislielākajam riskam, un glābt savu dvēseli būs ļoti grūti un sarežģīti, bet ne iespējami. Cilvēks tiks pietuvināts visbīstamākai robežai, kāda vispār kādreiz ir pastāvējusi. Grūtību un sāpju paciešanas mērs nav bezgalīgs, līdz zināmai robežai cilvēks ir spējīgs izturēt, bet tad neizbēgami salūst. Šis process savā ziņā līdzinās elektroniskas datu bāzes uzlaušanai. Ar speciālām metodēm mūsdienās var salauzt un pakļaut jebkuru cilvēku. Ir sevišķi cieti rieksti, kuri tik viegli nepadodas, taču arī viņiem ir savs izturības koeficients; viņu apziņas pakļaušana prasa tikai vairāk laika. Tomēr Dievs nevienam cilvēkam neuzliek vairāk, kā tas spēj turēt (sal. 1. Kor. 10, 13), un "izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas" (Mt 24, 22). Ikviens Dieva bērns cer, ka liktenīgajā stundā Dievs viņam piešķirs tik daudz spēka un gudrības, lai

² Старцы святой горы Афон о временах грядущих. 101. Ipp.

³ Блаженной памяти старец Паисий Святогорец. Слова. Том I. С болью и любовью о современном человеке. М.: Издательский дом "Святая гора", 2008, 38. Ipp.

viņš nenodotu Kristu un nezaudētu ticību, „kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts” (1. Pēt. 1, 7).

Apustulis Pāvils tomēr brīdina: “Tērpieties Dieva bruņās, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem, pret ļaunajiem gariem zem debess. Tāpēc tveriet Dieva bruņas, lai jūs ļaunajā dienā spētu pretoties un pastāvēt visā pilnībā!” (Ef. 6, 11–13)

Istens kristietis saprot, ka sātanu un ļaunos garus viņš iznīcināt nespēj, tā ir garu pasaule, kur darbojas pavisam citi likumi un spēki, ar kuriem tiks galā vienīgi Pats Dievs. No mums ir atkarīgs, cik lielā mērā mēs orientējamies garīgajā pasaulē un cik lielā mērā ar Dieva žēlastību esam spējīgi pretoties velna suģestijai un viltībām. Svētie tēvi saka, ka tas, kas ir uzveicis uzmācīgu domu, ir uzvarējis dēmonu.

Šajās neciešami smagajās dienās, kuras neatvairāmi tuvojas, savu dvēseli spēs glābt tikai tas, kas būs gatavs ciešanām un spēs palikt Kristum uzticīgs līdz nāvei. Kristus saka: “Nebīstieties no tiem, kas nonāvē miesu un pēc tam vairs nekā nespēj darīt!... Bīstieties no tā, kam vara pēc nonāvēšanas iemest ellē. Tiešām Es saku jums: tā baidieties” (Lk 12, 4–5).

Lai gan ciešanu tēma daudziem mūsdienu kristiešiem uzdzen šermuļus un bailes, tomēr ir jāzina, ka ciešanas ir neizbēgamas, jo “caur daudz bēdām mums jāieiet Dieva valstībā” (Apd 14, 22).

Svētie Baznīcas skolotāji un tēvi vienmēr ir ieteikuši kristiešiem sevis stiprināšanai lasīt ne tikai Svētos Rakstus, bet arī pārlasīt un turēt atmiņā svēto mocekļu, pilnību sasniegušo kristiešu dzīves aprakstus. Martirologi ir dzīvē realizēts Evaņģēlijs, faktiski tie ir “Apustuļu darbu” turpinājums, kas var palīdzēt ļaunajā stundā. Kristus teica: “Kas savu dzīvību gribēs glābt, tas to zaudēs...” (Mk 8, 35). Lai kāds neattaisnotu sevi ar domām, ka viņš ir vājš, tāpēc nespēj līdzināties stiprajiem un drosmīgajiem garīgajiem varoņiem, vispirms pievērsīsimies tiem piemēriem no Svētā Mantojuma pūra, kas liecina, ka par tādiem varoņiem kļuvuši tieši tie visvājākie – sievietes un bērni.

Romas imperators Diokletiāns nosūtīja kristietības izskaušanai uz Asīriju karavīru pulku. No kāda klostera mūķenes paspēja aizmukt, taču jaunā mūķene Fevronija bija smagi slima un nespēja paslēpties. Karavīri viņu ar sasietām rokām un ķēdi ap kaklu atveda uz nopratināšanu. Visus pārsteidza jaunavas sievišķīgais skaistums. Soģis par atsacīšanos no Kristus piedāvāja visādus pasaules labumus – godpilnu stāvokli sabiedrībā, apbalvojumus, lieliskas laulības, taču Fevronija bija nepieķāpīga. Viņa lūdzās: “Mans Pestītāj, neatstāj mani šajā šausmu stundā!” Virsnieks Selins pakļāva viņu drausmīgām mocībām. Jaunavu sita tik ilgi un tik nežēlīgi, ka asinis straumēm sāka tecēt no viņas rētām. Redzot un saozot asinis, sadistiski noskaņotas būtnes vēl vairāk uzkurinās. Tā bija arī ar Selinu. Viņš lika Fevroniju pakārt kokā, zem viņas sakūra ugunskuru. Dzīvas miesas kūpināšana dūmos un cepšana bija tik necilvēcīga, ka apkārt stāvošie ļaudis pagērēja pārtraukt nevainīgas jaunavas spīdzināšanu. Mocekļi klusēja, jo nespēj nespēja bilst ne vārda. Tad Selins niknumā pavēlēja izraut Fevronijai mēli, izsist zobus, nogriezt krūtis, viņš ārdījās kā ārprātā – jaunavas ķermenis līdzinājās asiņainam gaļas gabalam. Redzot, ka viņam neizdosies salauzt jauno mūķeni, nezvērs lika tai nocirst rokas un kājas. Cilvēki vairs nespēja skatīties uz notiekošo, šausmās novērsās un devās projām no moku vietas, nolādēdami gan imperatoru Diokletiānu, gan viņa dievekljus. Sākās atklāti protesti pret notiekošo. Lai visu izbeigtu, Selins pavēlēja asiņainajam Fevronijas rumpim nocirst galvu.

Dieva sods nežēlīgo bendi piemeklēja nekavējoties. Pēc “smagā darba” Selins grasījās kā parasti sātīgi pieēsties, taču nevarēja neko ieēst un staigāja pa savu pili no vienas vietas uz otru. Pēkšņi viņam pārbolījās acis, iemāvēies kā bullis, viņš krita un, sadauzīdams galvu pret marmora kolonnu, bija uz vietas beigts.

Kad klostera igumenei atnesa izkropļotās svētās jaunavas mirstīgās atliekas, viņa šausmās zaudēja samaņu un līdz vakaram nevarēja atgūties. Ar savu uzticību Kristum līdz pat nāvei Fevronija daudzus pievērsa kristietībai. “Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu dzīvības vainagu” (Atkl. 2, 10). Viņas mirstīgās atliekas, līdzīgi Vecās Derības

pravieša Elisa pīšjiem (2. Ķēn. 13, 20–21), izrādījās apbrīnojami dziedinošas un neskaitāmas reizes kalpojušas ļaudīm atgūt veselību.⁴

Kristus dēļ arī bērni ir bijuši gatavi mirt mokpilnā nāvē. Kad bende divpadsmitgadīgai fenīķietei Akilīnai jautāja: “Kur tad ir tavs Dievs? Lai nāk un izpestī tevi no manām rokām,” – viņa atbildēja: “Kungs neredzami ir man klāt, un, jo vairāk es ciešu, jo vairāk Viņš man dod spēku un pacietību.” Meitenītei ar sakarsētiem dzelzs stieņiem caururba galvu.⁵

Itālijā kāda atraitne, vārdā Sofija, ar savām trim meitiņām Kristus dēļ bija spiesta stāties Romas imperatora Adriāna priekšā. Savas meitas viņa bija nosaukusi zīmīgos vārdos – Ticība, Cerība un Mīlestība (kas itāliski, protams, skan citādi). Klātesošie bija pārsteigti, redzot kristīgās ģimenes dziļo mieru, šķita, ka viņas tiek aicinātas nevis uz mocībām, bet gaišiem svētkiem. Imperators pieprasīja tikai vienu – nest upuri dievietei Artemīdai. Māte ar bērniem atsacījās. Jebkurš var saprast, ka apzināti nostāties pret valsts varu imperatora personā nebija nekāds joks. Tur bija vajadzīga dūša un vīrišķība, bet visjaunākajai meitenei – Mīlestībai bija tikai 9 gadi, vidējai – Cerībai – 10, vecākajai – Ticībai – 12. Redzot šādu pretestību, imperators rīkojās kā profesionāls bende, likdams mātei noskatīties uz savu bērnu mokām. Meitenītes tika dedzinātas uz dzelzs restēm, mestas nokaitētā krāsnī, tad katlā ar verdošu darvu, bet Kungs Dievs visās mocībās viņas pasargāja. Lai mātes ciešanas padarītu vēl smagākas, Adriāns lika Mīlestību piesiet pie moku rata un sist ar nūjām, kamēr viņas ķermenītis pārvērtās asiņainā receklī. Galu galā visiem trim bērniem nocirta galvu. Lai paņirgātos par māti, viņš atstāja to dzīvu un ļāva viņai savākt savu bērnu mirstīgās atliekas. Sofija pati apglabāja bērnus, trīs dienas sēdēja pie viņu kapa, līdz atdeva dvēseli Dievam. Kristieši apglabāja Sofijas miesas līdzās bērniem.⁶

Lai arī “grūti bagātam ieiet Debesu valstībā” (sal. Mk 10, 25), bet ne neiespējami, arī par to var lasīt Baznīcas Mantojumā. Viens no spilgtākajiem piemēriem ir Gruzijas ķeizarienes Ketevanas dzīves aprakstā. Laicīgajā dzīvē viņai bija viss, taču, vēloties pasargāt savu

tautu un Svēto Baznīcu no izpostīšanas, viņa devās uz pārrunām ar persiešu šahu Abasu. Šahs piedāvāja Ketevanai mainīt ticību – pieņemt islamu, taču saņēma nepārprotamu atteikumu, rezultātā ķeizariene tika iemesta cietumā, kur pavadīja desmit mokpilnus gadus. Austrumnieku cietumi vispār nekad nav bijušas humānas ieslodzījuma vietas. Ketevanu mēģināja tur salauzt. Viņu centās ietekmēt gan ar ļaunu, gan arī ar labu. Viņai piedāvāja kļūt par Persijas šahieni, iemantojot milzīgas bagātības un visādas privilēģijas, ja vien viņa izteiks kaut vienu zaimojošu vārdu par Kristu. Taču Ketevana bija nesalaužama. Beigu beigās šaha pacietībai pienāca gals. Viņš lika Ketevanu krusteniski piesiet pie koka un ar nokaitētām stangām plēst viņas miesu. Tad ķeizarienei uzvilka galvā nokaitētas dzelzs katlu. No degošajiem matiem un galvas pacēlās biezs dūmu mākonis. Svētā Ketevana atdeva savu dvēseli Dievam. Tik šausmīgu dzīvi un nāvi neviens bez Dieva žēlastības izturēt nevar. Tas notika 1624. gadā.⁷

Kristiešu mocības nereti raksturojamas ne tikai ar ārkārtēju cietirdību un sadismu, bet arī ar milzīgu mocekļu skaitu masveida slepkavībās. 3. gs. Nikomēdijā dievnamā kopā ar sievietēm un bērniem sadedzināja 20 tūkstošus grieķu. 13. gs. 10 tūkstošus persiešu gūstekņu – gruzīnu, raibā pūlī sadzina pie tilta pāri Kuras upei (šī vieta atradās blakus Ciānas katedrālei Tbilisi). Viņiem tika piedāvāta brīvība un dāsnas dāvanas apmaiņai pret nodevību – gruzīni palikšot dzīvi, atteikdamies no Kristus, pieņemot islamu un apspļaujot svētās ikonas. Visi 10 tūkstoši padevās mocekļībai. Neviens nepieņēma islamu. Ūdens upē kļuva sarkans no viņu asinīm, svēto mocekļu mirstīgās atliekas gulēja tik biezā slānī, ka upi varēja pāriet sausām kājām. Naktī virs tilta nolaidās gaismas stabs. Tūlīt pēc tam notika zemestrīce, un nežēlīgā persiešu šaha Dželaledina mājoklis, kas bija ierīkots zem Ciānas katedrāles kupola, sagruva.⁸

Lasot šādus piemērus Svētā Baznīcas Mantojuma rakstu krājumos, gribot negribot nākas ielūkoties sevī un izvērtēt savu dzīvi Kristū. Ja pat sievietes un bērni bija gatavi nāvei un mocībām Kristus dēļ, tad kādai gan vajadzētu būt īsta vīra stājai, – vai ir sasniegta gata-

⁴ Настольная книга священнослужителя. 3 том. М.: Издание Московской Патриархии, 1978, 475.–477. lpp.

⁵ Turpat, 431. lpp.

⁶ Настольная книга священнослужителя. 2 том. М.: Издание Московской Патриархии, 1978, 82.–83. lpp.

⁷ Turpat, 70.–71. lpp.

⁸ Настольная книга священнослужителя. 3 том., 450.–451. lpp.

vība pārbaudījumiem, kā saka Apustulis – “Jaunajai dienai”? Iespējams, ka tu, cilvēk, drebinies no šausmām par šeit lasīto un ceri, ka ar tevi nekad nekas līdzīgs nenotiks – Dievs pasargās. Varbūt... Varbūt tu Debesu valstībā domā ieiet pa kādu citu ceļu – bez ciešanām, pārbaudījumiem un pārdzīvojumiem? Varbūt tev šeit uz zemes ir tik labi, ka Debesu valstība nešķiet vajadzīga? Varbūt arī Dievs tev galu galā nav vajadzīgs? Patiesība ir tāda, ka savā apmātībā mēs cenšamies pat Evaņģēliju pieskaņot mūsu pasaulīgajai, grēcīgajai izpratnei, un tas ir pats bēdīgākais.

Bet vislielākais ciešanu biķeris, kāds vispār jebkad pastāvējis un kādu neviens nekad vairs nedzērs, bija jāizdzērs Kristum Pestītājam. Viens otrs varbūt iebildīs, ka ne tikai Jēzus tika krustā sist, ka Svētajā Mantojumā glabājas un ir lasāmi tik šaušalīgi apraksti par Baznīcas mocekļiem, ka asinis stingst dzīslās, ka salīdzinājumā ar šīm mocībām Kristus krustāsišana liekoties ne tik drausmīga. Taču mums jāsaprot milzīgā atšķirība – ka visiem mocekļiem bez izņēmuma palīdzēja Dieva svētība. Daudzus no ticības varoņiem stiprināja Pats Kristus, Dievmāte, svētie, nemaz nerunājot par eņģeļiem. Vienīgi Kristus savās ciešanās bija pilnīgi viens. Pie krusta mirstot, Viņš izteica visu Savu ciešanu dziļumu: “Mans Dievs! Mans Dievs! Kāpēc Tu mani esi atstājis?” (Mk 15, 34) Viņš uzņēmās visas pasaules grēkus! To apzinoties, pat visdaudzciešuākais cilvēks var smelties mierinājumu.

“Pasaule guļ ļaunumā”

(1. Jņ 5, 19)

Pasaules hipnotiskā ietekme

Svētie Raksti mums visiem atgādina, ka, lai ieietu Debesu valstībā, nepieciešams pielikt spēku (sal. Lk 16, 16). Šķiet, ka tieši šī spēka attiecīgajos apstākļos varētu pietrūkt pēdējo laiku kristiešiem. Var pietrūkt spēka ne tikai, lai virzītos uz Debesu valstību, bet arī, lai pretotos kārdinājumiem – grēcīgās, bojāejai nolemtās pasaules hipnotiskajam spiedienam, kas kā lavīna rauj bezdibenī. Ne velti Kristus jautāja: “Bet vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?” (Lk 18, 18)

Domājot par pasaules hipnotisko ietekmi, par tās pieaugošo spēju iespaidot cilvēka apziņu, un īsti labi nezinot, kā aizsargāties, mūsdienu cilvēkam gribot negribot ir jāmācās no senajiem svētajiem tēviem. Piemēram, visai pamācoša varētu būt svētā tēva Kataņas bīskapa Leo dzīvesstāsta pieredze.

Kataņa ir viena no Sicīlijas pilsētām. Aprakstītie notikumi attiecas uz 8. gs. vidu, kad tur kalpoja bīskaps Leo. Viņš izcēlās ar visām tām īpašībām, kas raksturīgas īstam Kristus māceklim un kalpam. “No tā redzēs, ka esat mani mācekļi, ja ieraudzīs mīlestību jūsu starpā” (Jņ 13, 35). Taču svētniekam savā dzīvē bija jāaskaras ne tikai ar rūpēm par bāreņiem, atraitnēm, nabagiem, slimiem un citiem dzīves atstumtajiem, bet nācās tiešā veidā sargāt savu ganāmpulku no pārdabiska ļaunuma, kas šķita neuzveicams.

Tolaik Kataņā mitinājās kāds burvis vārdā Iliodors. Vēsta, ka viņa vecāki bijuši visai ticīgi un dievbijīgi, arī viņš pats savā laikā uzaudzis Baznīcas tradīcijās un mācībā kā apzinīgs kristietis. Bet vēlāk viņš nomaldījās no Patiesības ceļa. Oficiāli viņš turpināja skaitīties par kristietī, taču savā sirdī aizklīda tālu no Kristus un Baznīcas. Savas dvēseles pestīšanu Iliodors iemainīja pret tik izcilām spējām, kādas daudziem mūsdienu ekstrasensiem un guru, raganām un magiem pat sapņos nav rādījušās. Viņš varēja materializēt un dematerializēt priekšmetus,

izmainīt laiku un telpu. Zobodamies par citiem, viņš spēja tā iedarboties uz cilvēku prātiem, ka tie, nesaprazdami, ko dara, gan vīrieši, gan sievietes, pliki dienas laikā staigāja pa pilsētu. Iliodors ne tikai izsmēja apkārtējos, bet līdz nepazīšanai degradēja godbijīgas jaunavas, kārtīgas sievas un cienījamus pilsoņus tā, ka, atmetot kaunu, tie visi tiecās tikai pēc viena – nodoties maucībai. Nīrgādamies par tirgoņiem, Iliodors pārvērtā akmeņus zeltā, kas pēc kāda laika atkal kļuva par akmeņiem, tā radot viņiem ievērojamus materiālos zaudējumus.

Sūdzības par Iliodora burvestībām drīz vien sasniedza Konstantinopoli. Kēniņi Leo un Konstantīns izdeva pavēli apcietināt kārtības grāvēju un atvest uz tiesu. Iliodors neslēpās, labprātīgi padevās, tika uzsēdināts uz kuģa, kurš pārdabiskā veidā vienas stundas laikā veica tādu attālumu, kāds iespējams tikai daudzās dienās. Izdzirdis no kēniņiem spriedumu par nāvessodu, Iliodors pēkšņi izgaista un tai pašā mirklī jau atradās savā pilsētā Kataņā. Kad viņu otro reizi atveda uz Konstantinopoli, lai izpildītu nāvessodu, Iliodors pazuda tieši tajā mirklī, kad bendes zobenam bija jāatdala galva no rumpja, un sveiks un vesels viņš atkal parādījās savā dzimtajā pilsētā. Iespējams, ka daudziem viss šeit aprakstītais šķitīs kā pārspīlēts izdomājums, labākā gadījumā kā pasaka par to, ka cilvēka spējām nav robežu. Iliodora veiktie brīnumi neapšaubāmi bija pārdabiski, tie pārsniedza pat iztēli. Valsts vara izrādījās bezspēcīga cīņā ar Iliodoru. Pārsteidzoši bija arī tas, ka šis burvis ar saviem trikiem it kā atdarināja pilnību sasniegušus praviešus, kas brīnumdarbus bija veikuši vienīgi Dieva godam (bez balagāniskā skaļuma).

Skaidrs, ka minētie notikumi satrauca Kataņas bīskapu Leo. Ne vienu reizi vien viņš mēģināja pierunāt Iliodoru pārtraukt nešķīstās izdarības, atstāties no grēka, atgriezties pie Kristus, taču veltīgi. Ar dažiem cilvēkiem ir tā, ka, jo vairāk tu vēlies darīt viņiem labu, jo ļaunāki viņi paliek. Tā bija arī ar Iliodoru. Viņa galvā ienāca zaimojoša doma pakļaut savai varai pašu bīskapu, tādējādi pasmieties par viņu un vispār paņirgāties par garīdzniekiem. Kādā no svētku dienām, kad dievnams bija dievlūdžēju pilns, ieradās arī Iliodors. Bīskaps Leo bija

nepatīkami pārsteigts, kad pēc brīža ieraudzīja savā baznīcā šaušalīgu jucekli. Sanākušie dievlūdžēji uzvedās kā apsēsti – daļa dimdināja kājas kā zirgu bars un rūca kā nikni zvēri, citi nevaldāmi smējās, vēl citi rupji lamājās. Bet Iliodors lielījās, ka drīz vien arī pats bīskaps ar saviem presbiteriem viņiem piebiedrosies, pārtrauks dievkalpojumu un sāks lēkāt un diet kā mūzikas pavadījumā.

Svētītājs Leo noietās ceļos altāra priekšā, pielūdza Dievu un devās pie Iliodora. Viņš noņēma savu omoforu, uzmeta uz Iliodora kakla un izveda viņu kā lopu saitē no dievnama. Pilsētas centrā viņš lika ļaudīm sanest pēc iespējas vairāk malkas un sakurt lielu ugunskuru. Kad uguns jau bija pieņēmusies, svētītājs vēl pēdējo reizi mudināja Iliodoru atgriezties, kad tas izrādījās velti, tad kopā ar viņu iegāja degošajās liesmās. Svētais tēvs neiznāca no ugunskura, kamēr zaimotājs nebija sadedzis. Šoreiz Iliodoram neizdevās izgaist bez pēdām, viņa spējas pēkšņi bija pazudušas. Bīskaps iznāca no vēl kvēlojošā ugunskura un devās uz baznīcu, lai pabeigtu dievkalpojumu. Pretēji Iliodoram, pat viņa garīdznieka tērps nebija dedzis.

Ziņa par brīnumaino notikumu drīz vien sasniedza Konstantinopoli. Kēniņi ar lielu godbijību krita pie kājām svētniekam, lai tas par viņiem lūgtos.⁹

Šajā bīskapa Leo dzīvesstāsta fragmentā var redzēt, ka dažreiz ir veltīgi apelēt pie sirdsapziņas un godaprāta. Bieži vien cilvēks, tāpat kā Iliodors, nedzird, jo negrib dzirdēt, nesaprot, jo negrib saprast. Un īpaši pārsteidz tas, ka Iliodors spēja ietekmēt ne tikai nekristītos, ko varētu saprast, bet arī aktīvus baznīcēnus, ka burvis, aptumšodams viņu apziņu, piespieda zaimot Dievu, ko viņi nekad nekādos apstākļos pie pilnas apziņas nedarītu, jo tas ir nāves grēks. Paldies Dievam, bīskaps Leo pilnībā atbilda savam gana statusam, viņš nosargāja savu ganāmpulku un atgriezās pie skaidras apziņas. Garīgi tik stipru cilvēku vienmēr ir bijis liels retums, taču, lai kādi būtu laiki, izšķirošā brīdī tādi bija atradušies.

Kā rāda Baznīcas vēsture, burvji, tāpat kā parasti cilvēki, arī mēdz būt ļoti dažādi – gan stiprāki vai vājāki, gan ticīgāki vai mazāk ticīgi,

⁹ http://www.omolenko.com/lives.php?month=feb&day=20&saint=sv_Lev_episkop#Nav

gan talantīgi vai netalantīgi. Viens no slavenākajiem sava laika (3. gs.) filozofiem un magiem, Kiprians, pārdabiskas varas ziņā nebūt neatpalika no Iliodora, varbūt pat pārspēja.

Par Kiprianu Baznīcā glabājās šādas interesantas ziņas: jau bērnībā Kiprians bija novēlēts kalpošanai pagānu dievam Apollonam. Septiņu gadu vecumā viņš tika atdots burvjiem maģijas un sātana gudrības apgušanai. Sasniedzot desmit gadu vecumu, vecāki viņu aizsūtīja uz Olimpa kalnu, kuru pagāni sauca par dievu mājokli, lai tur sagatavotos priesteru kalpībai; tur bija neskaitāms elku daudzums, un tajos mita jaunie gari. Kiprians uz šī kalna apguva visas velnu viltības: ieguva dažādas pārvēršanās spējas, iemācījās izmainīt gaisa īpašības, uzsūtīt vējus, izsaukt pārkonu un lietu, sabangot jūras ūdeņus, nodarīt jaunumu dārziem, vīnogulājiem un laukiem, cilvēkiem uzsūtīt slimības un kaites un – vispār postošu gudrību, lai attīstītu velnišķa jaunuma pilnu darbību. Tur viņš redzēja neskaitāmus jauno garu pulkus tumsas valdnieka vadībā, kuru vieni pavadīja, citi tam kalpoja, vēl citi skaļi saucot slavēja, bet vēl citi bija sūtāmi uz pasauli cilvēku pavedināšanai. Tur miglainos veidolos viņš redzēja arī pagānu dievus un dievietes, kā arī dažādus rēģus un spokus, kuru izsaukšanu viņš mācījās stingrā 40 dienu gavēnī; viņš ēda tikai pēc saules rieta un arī tad nevis maizi vai kādu citu barību, bet ozola zīles. Kad viņam palika piecpadsmit gadu, Kiprians sāka mācīties pie septiņiem visvarenākajiem pagānu priesteriem, no kuriem uzzināja daudzus velnišķīgus noslēpumus. Tad viņš devās uz Argosas pilsētu, kur, kādu laiku nokalpojot dievietei Hērai, no tās priesteru iemācījās daudzus pavedināšanas paņēmienus. Kādu laiku viņš dzīvoja arī Tauropolē, kalpojot Artemīdai; no turienes gāja uz Lakedemonu, kur arī apguva dažādas zinības: spēju izsaukt miroņus no kapiem un likt tiem runāt. Divdesmit gadu vecumā Kiprians devās uz Ēģipti, kur Memfisas pilsētā izmācījās vēl lielākas burvestības. Trīsdesmit gadu vecumā viņš gāja pie haldejiem un, tur izstudējis zvaigžņu skaitīšanu un pabeidzis mācības, atgriezās Antiohijā, būdams jau nepārspējams visādās ļaundarībās. Tā viņš kļuva ne tikai par magu un burvi, bet arī par dvēseļu bendi, kļūdams par lielu draugu un uzticamu kalpu elles valdniekam, un izpelnījās no tā lielu cieņu, kā pats to atklāti apliecināja. "Ticiet man," Kiprians teica, "ka esmu redzējis pašu elles valdnieku, jo esmu ar upuriem to iežēlinājis; esmu sveicinājis to un runājis ar viņu un viņa virsniekiem; viņš iemīlēja mani, slavēja manu

prātu un (..) apsolīja pēc manas aiziešanas no ķermeņa iecelt mani par kņazu, bet zemes dzīves laikā – it visā man palīdzēt, manā rīcībā nododot jauno garu pulku. Man aizejot, viņš vērsās pie manis ar šādiem vārdiem: "Stiprinies, centīgais Kiprian!" un piecēlies pavadīja mani, kas izbrīnīja visus velnu vecākos. Viņam tad arī es sevi atdevu kā kalpu, pakļaujoties jebkurai viņa vēlmei." Dzīvojot Antiohijā, Kiprians daudzus cilvēkus pavedināja uz visādām nelikumībām, daudzus ar indēm un burvestībām nobendēja, jaunekļus un jaunavas nodūra par upuriem ļaunajam garam. Daudziem iemācīja savu postošo zintniecību: vienus – lidot pa gaisu, otrs – peldēt laivās pa mākoņiem, bet citus pa ūdeņiem staigāt. Kā galvenais priesteris un nekrietno dievu visgudrais kalps, viņš bija pagānu vidū cienīts un slavēts. Daudzi savās vajadzībās vērsās pie viņa, un ar dēmonisku spēku, ar kuru bija piepildīts, viņš tiem "izpalīdzēja": vieniem miesaskāribās, citiem jaunvīlībā, atriebībā vai skaudībā. Viņš viss atradās pekles dziļumos un sātana rīklē, viņš bija velnišķā mantojuma un mūžīgās bojāejas dalībnieks.¹⁰

Tomēr, šis Kiprians, kurš kontaktējās ar sātanu aci pret aci un zināja Rakstos tā dēvētos "sātana dziļumus" (Atkl. 2, 24), bija spiests atzīt savu sakāvi, kad sastapa jauno kristieti Justīni. Viņš nespēja neko viņai nodarīt, jo visu viņa nelabā spēka manifestāciju Justīne nedz gribēja, nedz spēja pamanīt un aptvert. Justīne skatīja tikai savus grēkus, lūdzās un gavēja. Viņai apkārt notika visvisādas parādības un pārvērtības, bet Justīne pārmeta krusta zīmi un apturēja visas pārdabiskās parādības, novērsa jebkuru iespēju viņu pievilt, manipulēt ar viņas apziņu – uzspiest svešas domas.

Galu galā Kiprians nožēloja savus maldus un kļuva par apzinīgu kristieti, vēlāk pat par Baznīcas bīskapu (Svētmoceklis Kiprians un svētā mocekļa Justīne tika nogalināti Kristus dēļ 304. gadā). Dievs negribēja šī grēcinieka nāvi, un aiz savas neizsakāmi svētīgās un neuzvaramās žēlastības Viņam labpatika atgriezt šo bojāejošo cilvēku, jo nav tāda grēka, kas pārspētu Viņa cilvēkmīlestību.

¹⁰ *Igumens Marks. Ļaunie gari un to ietekme uz cilvēkiem. Rīga: "Labvēsts", 1995, 127.–129. lpp.*

"Jo vēsts par krustu ir ģeķiba tiem, kas pazūd."

(1. Kor. 1, 18)

Krusta zīme – Dieva Klātbūtne

Visos laikos kristieši ir liecinājuši, ka, pārmetot krusta zīmi, var atvairīt sātana uzmākšanos un bailes no tumsības, un fiksējot se vi garīgajā telpā – nepazust tajā. Ne velti tautā ir paruna – "bēg kā velns no krusta", kad jāraksturo slīnķa bailes no darba vai kaut kas tamlīdzīgs. Grāmatā "Svētkalnieša stareca Paīsija dzīvesstāsts" šajā sakarā aprakstīts kāds zīmīgs gadījums.

Šķiet tikai retais mūsdienās neko nezina par pareizticīgo klosteru valstību Atona kalnā Grieķijā. Vienmēr tā ir bijusi lielākā un spēcīgākā Pareizticības citadele pasaulē, kuru apmeklēja un apmeklē ne tikai Patiesības ceļa gājēji, bet arī maldos esošie. Pirms kādiem 30 gadiem (1980. gados) Atonā ieradās jauniešs vārdā Georgakis, kuru jau 3 gadu vecumā vecāki bija nodevuši kādā budistu klosterī Tibetā. Tibetas vārds daudziem asociējas ar garīgu dārgumu krātuvi, vietu, kur neredzamā pasaule jaušami saplūst ar redzamo, materiālo. Zēns, kas bija ļoti talantīgs, ātri sasniedza jogas dziļumus, kā arī pilnībā apguva cīņas mākslu – karatē, izpelnoties melno jostu. Atonā un visur citur viņš demonstrēja pārsteidzošus trikus: lielus akmeņus ar rokas sitienu sasita kā valriekstus, lasīja no aizvērtas grāmatas, rādīja arī citus brīnumus, reklamēdams budismu, jogu un Tibetas klosterus. Kāds pareizticīgs mūks, gribēdams glābt maldos esošā puiša dvēseli, aizveda viņu pie slavenā stareca Paīsija. Tiekoties ar viedo starecu, jauneklis ziņkārīgi noprasiā, ar kādām spējām un spēkiem tas var palepoties. Svētīgais tēvs pazemīgi atbildēja, ka pašam viņam nekādu spēku nav, viss ir no Dieva žēlastības. Cenšoties radīt neizdzēšamu iespaidu, Georgakis sakoncentrēja savu skatienu uz kādu patālāk guļošu liela izmēra akmeni, un pēkšņi – akmens it kā uzsprāga, sabirza sīkos gabaliņos. Tad starecs Paīsijš pārkrustīja vienu maziņu akmentiņu un palūdza puisim vēlreiz parādīt savas spējas. Lai kā Georgakis

nekoncentrējās un nepūlējās, pārkrustīto akmentiņu sašķelt viņam neizdevās. Jaunekļa spējas vairs nedarbojās. Pēc brīža nabaga puisis sāka drebēt un spēki, kuriem jogs pavēlēja, pavērsās pret viņu pašu. Šķiet, tikai pateicoties stareca Paīsija lūgšanām un Dieva žēlastībai, jauneklis palika dzīvs. Kādu laiku Georgakis palika Atonā, kamēr atlabā. Lai gan puisim nāca virsū visādas apsēstības lēkmes, viņš vēlreiz un vēlreiz mēģināja ar saviem paņēmienu pārspēt jau gados veco pareizticīgo mūku, tomēr Dieva spēks un svētība, kāda piemita starecam, liedza ļaunajiem gariem izpausties.

Garīgā atmosfēra Atonā nebija salīdzināma ar gaisotni Tibetas budistu klosterī. Georgakis nebija tik lielā mērā apsēsts, lai būtu zaudējis visas prāta spējas un to nepamanītu un nesaprastu. Tas gan bija viņam neciešami sāpīgi, bet arī satriecoši svētīgi. Vēlāk viņš atzinās tēvam Paīsijam: "Sātans mani dauzīja par to, ka es nevarēju tevi uzvarēt." Puisis atnesa pie stareca kājām visas savas tibetiešu gudrību grāmatas un tur tās sadedzināja.¹¹

Atona kalna mūks Paīsijš redzēja un aptvēra notiekošo daudz tiešāk nekā lielākā daļa ļaužu, jo ar visu sirdi un iekšējo spēku meklēja Dievu un Viņa taisnību, un sasniedza dziļu Dieva atziņu. Starecs skatīja gan eņģeļus un svētos, gan arī dēmonus. Kādā sarunā viņš pastāstīja: "Es sēdēju savā cellē un pēkšņi izdzirdēju zvaniņa skaņas. Paskatījos pa logu un ieraudzīju šausmīgu ainu: guru, kurš pasniedza melno maģiju, stāvēja aiz manas celles vārtiņiem, un viņu pavadīja vesels pūlis dēmonu. Kādas šausmas! Cilvēks taču ir Dieva tēls! Var saprast, ja kādam seko viens dēmons, bet te vesela velnu armija! Es viņiem neatvēru. Un kamdēļ gan lai es atvērtu? Lai izšķiestu ar viņiem laiku?"¹²

Tas, par ko starecs stāstīja, bija realitāte, nevis šķietamība. Kad starecs kādu pamācīja, viņš it kā dalījās ar savu dzīvi, ar sevi pašu... Viņa teiktie vārdi varēja būt gan spilgti tēlaini, gan asprātīgi paradoksāli, taču vienmēr tie bija trāpīgi. Kad starecam Paīsijam kāds iesvētītais ezoteriskās zinībās jautāja par meditāciju un citām Austrumu kultu metodēm, viņš atbildēja: "... būtība nav metodēs. Protams, jūs

¹¹ Иеромонах Исаак. Житие старца Паисия Святогорца. Москва: Издательский дом "Святая Гора", 2006, 230. lpp.

¹² Turpat, 246. lpp.

arī cenšaties, bet tur, kur jūs rokat, ir paslēpts nevis zelts, bet sātans. Zelts ir – Kristus.”¹³

Starecs Paīsijs apturēja Georgaka māžošanos, ar roku pārmetot krusta zīmi. Arī vienkāršs ap kaklu valkāts krustiņš daudzus ir pasargājis no nepatīkamiem pārdzīvojumiem.

Svētais Efraims Sīrietis teica, ka Krustam ir tikpat liela nozīme kā Vecajā Derībā Derības šķirstam vai pat vēl lielāka: “Krustā dzīvo neierobežots Dieva spēks, tāpat kā tas neizprotamā veidā, veicot brīnumus, tostarp baisas zīmes, dzīvoja tajā derības šķirstā, kuram tauta klanījās ar lielu godbijību un nebijās saukt to pat par Dievu (4. Moz. 10, 35–36), tas ir, kuri skatījās uz to bijībā, kā uz pašu Dievu, jo Dieva visgodājamākā vārda gods bija uz tā. Ne tikai tauta Viņu godāja šajā vārdā, bet arī citas naidīgas tautas: “Vai mums! Dievs ir nācis lēģerī” (1. Sam. 4, 7–8). Tas pats spēks, kas bija derības šķirstā, dzīvo, kā mēs tam ticam, šajā pielūdzamajā Krusta tēlā, kuru mēs godinām lielajā Dieva Klātbūtnes atziņā. Kas tāds īpašs bija atrodams šajā šķirstā bez trauka ar mannu, Mozus aprakstītajiem Derības galdiņiem, Ārona izplaukušā zižļa, ka darīja to tik bijājamu un visādu spēku un parādību piepildītu? Vai Mozus un Ārons nekrita uz sava vaiga šķirsta priekšā lielās bailēs un trīsās? Vai Jēzus Navina dēls no rīta līdz vakaram negulēja izpleties, uz sava vaiga (Joz. 7, 6)? Vai tad tur neizpaudās baisas Dieva atklāsmes, ja tās radīja tādu godināšanu? Jo tur bija Šehinā¹⁴, kas tagad atrodas Krustā, Krusta zīmēs un spēkos, kuros Dieva Klātbūtne jaušama ne mazāk, ja ne vēl vairāk nekā minētajos priekšmetos. (...) Daudzi ar Krusta spēku savaldīja mežonīgus zvērus, (...) staigāja pa ūdeņiem, augšāmceļa mirušos, apturēja mēri, atvēra izžuvušus avotus, veicot brīnumus, tostarp baisas zīmes, noteica robežu jūrām, pavēlēja lielu upju ūdeņiem tecēt pretējā virzienā. Ko te vēl varētu piebilst? Pat sātans ar visiem viņa spēkiem baidās no Krusta zīmes...”¹⁵

Ir dzirdēta ne viena vien liecība, ka naiviem kristiešiem, kuri savas neziņas un mazticības dēļ grūtībās un slimībās ir meklējuši palīdzību pie mūsdienu raganām un burvjiem, pirmais, ko tie pieprasa:

lai “pacients” noņem ap kaklu nēsājamo svētīto krustiņu! Taču būsīm reālisti. Ne vienmēr ticības atribūtika izraisa šādu reakciju. Lielākā daļa pareizticīgo valkā krustiņus, skaita lūgšanas, tomēr daudzi to dara formāli. Vai tad tāda ticība var glābt viņus no Iliodoram līdzīgiem ļaundariem? Varbūt līdz lūgšanai viņi nav izauguši, bet varbūt jau sen dzīvo ar svešām domām, ar jau sen izkropļotu apziņu un apstrādātu psihi? Tāpēc, ja arī kāds sit sev pa krūtīm un saka, ka esot pareizticīgais, tas nav kritērijs, ka viņš patiešām ir atzinis Dievu. Ne velti Svētajos Rakstos sacīts: “Mana tauta iznīkst kopā ar viņiem aiz atziņas trūkuma, un tā negrib neko mācīties” (Hoz. 4, 6). Svētie Raksti nesaka, ka tautai nebija Dieva atziņas, bet tikai to, ka tā bija nepietiekama.

¹³ Иеромонах Исаак. Житие старца Паисия Святогорца, 317. лрр.

¹⁴ Ivritā שִׁינַי – termins jūdaismā, kas nozīmē Kunga klātbūtni.

¹⁵ Преподобный Исаак Сирин. О Божественных тайнах и о духовной жизни. Новооткрытые тексты. СПб.: “Издательство Олега Абышко”, 2008, 139.–140. лрр.

"Jo daudzi dzīvo, par kuriem es jums daudzkārt esmu sacījis
un arī tagad raudādams saku, ka tie ir Kristus krusta ienaidnieki."
(Fil. 3, 18)

Maldi un to sekas

Vai maz ir dzirdēts nostāstu par vārdotājām, zīlētājām un citiem "brīnumdariem", kuru pieņemamās telpas ir pilnas ar krustiem, ikonām un citu Baznīcas atribūtiķu un kuri ne tikai paši nēsā krustiņus un saliek sev apkārt svētbildītes, bet arī citus ievirza savdabīgas ticēšanas gultnē. Viens otrs no viņiem piedalās pat Baznīcas noslēpumos, taču ne brīdi tie nešaubās, ka tieši viņu Dieva "patiesība un atziņa" ir neaptverami plašāka par Baznīcas liturģiskajā kārtībā, kanonos un dogmās atrodamo, jo Dieva atziņa neaprobežojoties tikai ar Kristus personību, bet esot attiecināma arī uz daudziem citiem pasaules mēroga skolotājiem, un tieši tad izpaužoties Dieva patiesā mīlestība. Jautājums: kā šie cilvēki spēj apvienot nesavienojamo, turklāt nebaidoties no soda? Domājams, ka sods izpaliek līdz zināmam laikam.

Vienam otram ar tik modernu un "plašu" redzesloku būtu svētīgi iepazīties ar Svētā Atona kalna Nila pēcnāves vēstījumiem. Šī cilvēka dzimšanas gads nav konkrēti zināms. Domā, ka tas varētu būt 16. gadsimts. Svētais Nils bija Atona kalna mūks, kurš sasniedza kristīgo pilnību. Atona brālība pēc nāves viņu apglabāja pie ieejas kādas klints alā, kurā svētais bija pavadījis lielu savas dzīves daļu. Tikai Dievs zina visas šī kristieša garīgās cīņas un lūgšanas, jo pasaulei tās palika apslēptas. Drīz pēc nāves Dievs pagodināja savu izredzēto ar to, ka no svētā Nila zārka pa šauru spraugu sāka bagātīgi izdalīties mirres un kā maza tērcīte ietecēja jūrā. (No klints līdz jūrai ir 128 metri.) Šāda brīnumaina parādība bija par iemeslu neskaitāmiem svētceļojumiem no visām pareizticīgo Austrumu valstīm. Pareizticīgā Baznīca ierindoja viņu svēto kārtā un deva viņam pievārdu Mirruizdalošais.

Grāmatā "Sirdsskaidrā Mirruizdalošā Atona Nila pēcnāves vēstījumi"¹⁶ aprakstīti notikumi, kas attiecas uz laiku no 1813. līdz 1819. ga-

dam. Aptuveni divsimt gadus pēc savas nāves Svētais Nils parādījās kādam Atona vientuļniekam Teofanam. Tas notika, vientuļniekam esot gan pie skaidras apziņas, gan sapņos. Svētais apmeklēja Teofanu viņa tuksnesīgajā mītnē, mācīja, daudzkārt glāba no sātana slazdiem un dēmonu uzbrukumiem, sodīja, izārstēja no brukas un apsēstības, visbeidzot, kas ir sevišķi svarīgi, pateica visai mūku kārtai atmaskojošus un pamācošus vārdus, kā arī dažus pravietojumus par nākotni.

Minētajā grāmatā aprakstīts kāda Atona skita¹⁷ liktenis. Mūki tur esot dzīvojuši pēc nolikuma, ko skita dibinātājam Servijam Pats Dievs bija pasludinājis. Kad Servijs nomiris un pagājis zināms laiks, daļa mūku aizmirsuši gan par Serviju, gan par nolikumu un ieviesuši jaunu kārtību. Izveidojušās tādas kā divas partijas, kuras nosacīti varēja dēvēt par "gaļēdājiem" un "augstprātīgajiem". Pirmie tā novirzījās no tradīcijas, ka pārstāja atturēties pat no gaļas, kas mūku dzīvē nav pieļaujams, un attaisnoja daudzus citus smagus grēkus, izkropļojot pat Vispasaules koncilu lēmumus, otri savā augstprātībā traktēja Servija nolikumu tik pārspīlēti, ka netaisnīgi nosodīja brāļus un gavēja veselībai kaitīgā veidā, jo nelietoja pārtikā pat eļļu. No 70 skita cellēm tikai septiņās mūki palika uzticīgi Servija nolikumam.

Skita bija paradums: sagaidot svētceļniekus, visi tēvi, baznīcas zvanu skaņu pavadīti, iznāca tiem pretī. Pēc Servija nolikuma naudu no viesiem neņēma, bet vienmēr sagaidīja un pavadīja tos ar prieku. Kad Servija nolikums bija atcelts, mūki it kā cēlu mērķu labad skita vajadzībām ņēma visu – gan zeltu, gan sudrabu, iekrizdami lielos grēkos un kārdinājumos. Lai apstādinātu mūku degradēšanos, kas kā sērga pārņēma gandrīz visus, Dievs pieļāva skitā ienākt sātana karaspēkam.

Kādu dienu mūki kā parasts iznāca pretī svētceļniekiem. Dievs savā providencē izkārtāja tā, ka starp sagaidītājiem nebija neviena no septiņām Servija nolikumam uzticīgo cellēm. Svētceļnieki, kas patiesībā bija sātana kareivji, mūkus saķēra un sasēja. Iesākumā klostera iemītnieki domāja, ka notiek nebēdnīgi joki. Jautrais noskaņojums drīz vien pārvērtās neizpratnē, turpmākais lika asinīm sastingt šaus-

¹⁶ Посмертные Вещания преподобного Нила Мироточивого Афонского. СПб.: "Воскресение", 2003.

¹⁷ Klosteris ar īpaši stingriem noteikumiem.

mās. Cilvēkveidīgās būtnes, kas savā starpā sapratās ar zīmēm, bez vārdiem un skaņām, dievnamā izlauza ikonostas, noplēsa no sienām visas ikonas, izsita logus, izgāza durvis, sakrāva visu kaudzē un aizdedzināja lielu sārtu. Mūki domāja, ka laupītāji meklē zeltu, bet tad redzēja, ka kopā ar ikonām ugunī tika mesti arī dārgie ikonu ielobjumi. Tika aizdedzinātas arī celles. Kad uguns jau bija noplakusi un malka izdegusi, dēmoni uz kvēlojošām oglēm meta sasiētos mūkus, vispirms tiem salaužot rokas un kājas. Kad "darbs" bijis padarīts, sātana karavīri pazuduši kā nebijuši.

Zīmīgi, ka tās celles, kuru mūki bija uzticīgi Servija nolikumam, palika neskartas. Kad uzticamie brāļi iznāca no savām mītnēm, tad ieraudzīja visapkārt postažu – nodedzināto dievnamu un apdegušo līķu kaudzi. Viņi brīnījās un vaicāja viens otram: "Vai tad mēs atradāmies tik dziļā miegā, ka neko ne redzējām, ne manījām?" Un citi vēl sacīja: "Bet mēs bijām nomodā un arī nevaram neko saprast." No visiem nolikuma pārkāpējiem izdzīvoja tikai viens un arī tikai tāpēc, ka viņa garīgais padomdevējs bija liels Servija cienītājs un piekritējs. Vienīgajam izdzīvojušajam bija salauztas rokas un kājas un izdurtas acis, un viņš visos sīkumos izstāstīja par notikušo. Viņš ļoti nožēloja, ka nebija klausījies savu garīgo tēvu, bet bija slēpis no viņa savus grēkus. Kad Servija nolikumam uzticīgie gribēja apbedīt mirušos mūku kapsētā, Dieva sūtīts Eņģelis to neļāva, bet ieteica parūpēties par vienīgo izdzīvojušo, kuram pēc trim dienām nāksot pakaļ. Tā arī notika.

Palikušie brāļi turpmāko dzīvi turējās pie nolikuma tik cieši, it kā tas būtu otrs Evaņģēlijs. Katrs pildīja nolikumu, kā to prasīja pats nolikums, t. i., ne pēc burta, bet gara. Kamēr bija dzīvi šo septiņu celļu mūki, tika ievērots viss nolikums. Taču pēc viņu nāves skita garīgā dzīve panīkusi.¹⁸

Pats no sevis rodas jautājums: ja pat Atona kalnā iespējams panīkums, kādā gan stāvoklī atrodas mūsdienu mūku dzīve un kalpošana baznīcās citur? Pirms vairāk nekā tūkstoš gadiem Svētais Antonijs Lielais († 358) pravietoja: "Mani mīļotie bērni, nāks laiks, kad mūki atstās tuksnešus un dosies uz bagātām pilsētām, kur tuksnešainu alu

un šauru celļu vietā cels lepnas ēkas, kas līdzināsies ķeizaru pilīm; nabadzību un pieticību tad aizvietos dzīšanās pēc bagātības; paze-mību aizstās lepnība; daudzi leposies ar savu erudīciju – abstraktām zināšanām bez labiem darbiem; noslāps mīlestība; atturību nomainīs nesātība, mūki rūpēsies par izsmalcinātām maltītēm, kā dažkārt pasaulīgie, no kuriem viņi atšķirsies tikai ar apģērbu un galvassegu; un, dzīvodami pasaulē, viņi sauks sevi par vientuļniekiem. Turklāt viņi paugstināsies, sakot: es turos pie Pāvila, es pie Apolla (1. Kor. 1, 12), it kā viss klosterdzīves spēks būtu priekšgājēju nopelnos; viņi lielīsies ar saviem tēviem tāpat kā jūdi ar savu tēvu Ābrahāmu. Tomēr tai pašā laikā būs arī tādi, kas izrādīsies daudz labāki un pilnīgāki par mums; jo cilvēks, kurš, varēdams pārkāpt bausli, nepārkāpj to, varēdams jaunu darīt, to nedara, ir svētlaimīgāks nekā tas, kurš ar daudziem ticības censoņiem kopā ir spiests būt labs! Tāpēc ne velti Noass, Ābrahāms un Lats, kuri dzīvoja godprātīgi, atrazdamies starp samaitātiem ļaudīm, tiek tā cildināti Svētajos Rakstos."¹⁹

Savā laikā Kristus atbildēdams farizejiem un saduķejiem teica: "Kad vakars metas, jūs sakāt: būs labs laiks, jo debess ir sarkana, – un rīta agrumā: šodien būs negaiss, jo debess ir sarkana un apmākusies. – Gaisa parādības jūs izprotat, vai jūs nevarat arī laika zīmes izprast? (Mt 16, 2–3) Arī mēs labākajā gadījumā esam liekuļi, ja pretēji acīmredzamajai apostāsijai pieviļam paši sevi un citus, dzīvodami krāsainās ilūzijās par pasaules nākotni, par vispārēju labklājību... Ja mēs patiesi ilgotos Debesu valstības, tad notiekošo skatītu bez ilūzijām.

¹⁸ *Посмертные Вещания преподобного Нила Мироточивого Афонского. СПб.: "Воскресение", 2003, 362.–369. lpp.*

¹⁹ *Beigas. Rīga: "Labvēsts", 1999, 27.–28. lpp.*

"Kas nenes savu krustu un neseko Man,
tas nevar būt mans māceklis."
(Lk 14, 27)

Labklājības un tolerances teoloģija

Mūsdienu atkāpšanās no Dieva vispirms notiek ikviena cilvēka dvēselē.

Aiz dabiskas vēlmes baudīt dzīvi grēcīgajos, no paradīzes izdzītajos cilvēkos iesakņojusies ideja par kristīgas sabiedrības labklājību kā patiesi garīgas dzīves pazīmi, proti – ka īsts ticīgais ir veiksminieks visās jomās, bet slimības, likstas, nabadzība esot mazticības rezultāts. Šķiet, šī labklājības teoloģija, šis vienpusīgais, no Bībeles konteksta izrautais skatījums ir stipri pa prātam mūsdienu sabiedrības lielākajai daļai. No vienas puses, ir piedzīvots, ka Dievs patiešām palīdz mums arī sīkumos. Un no otras puses, var saprast arī mūsdienu modernos sludinātājus – ar ko gan lai pievērs cilvēkus ticībai, kaut uz brīdi piesaistot viņu uzmanību? Viss būtu labi, ja visā tajā nebūtu saskatāma tendence liekulīgi izdabāt, kas pāraug tolerancē pret visiem un visu un izkropļo pašu Kristus mācību. Starp jēdzienu tolerance un kristīgo iecietību pret citādi domājošiem, kā arī evaņģēlisko mīlestību pret ienaidniekiem ir liela atšķirība. Būsim godīgi! Vai patiešām Kristus mācības būtība ir materiālas labklājības un bagātības iemantošana? Vai patiešām tāds ir patiesas ticības un cilvēka garīgā diapazona kritērijs? Vai šāda sektantiski sekla, pret visiem un visu toleranta sludināšana spēj dot atbildi uz pašiem svarīgākajiem dzīves jautājumiem, vai spēj uzrunāt patiesu Dieva meklētāju?

Lai cik kādam mīļa un sirdij tuva arī būtu vispārējās labklājības un tolerances teoloģija, tā ir herēze. Vai kaut vienā Svēto Rakstu vietā var lasīt, ka Kristus sola to, ko sola mūsdienu sludinātāji? Gluži otrādi, Viņš teica: "Pasaulē jums ir bēdas" (Jņ 16, 33); "Mieru Es jums

atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums do du. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas" (Jņ 14, 27). Baznīcas Svētajā mantojumā daudzas liecības no pilnību sasniegušo kristiešu dzīvesstāstiem vēsta par paļaušanos uz Dievu kā dzīves pamatu, nevis kā līdzekli labklājībai. Dažas liecības jau tika pieminētas iepriekš. Taču vienu šajā kontekstā gribas izcelt atsevišķi.

Svētais lielmoceklis Eistatijs Romas imperatoru Tita (79–81) un Trajāna (98–117) laikā bija armijas virsnieks. Pirms kristībām viņa vārds bija Plakida. Reiz medību laikā viņš piedzīvoja neparastu parādību, kas pārvērtā visu viņa dzīvi. Dzenoties pakalā briedim, kādā augstā kalnā viņš pēkšņi starp brieža ragiem ieraudzīja starojošu krustu ar krustā sisto Dieva Dēlu, kas jautāja: "Kāpēc tu mani vajā?" – "Kas Tu esi, kas ar mani runā?" izbailēs iesaucās Plakida. "Esmu Jēzus Kristus, Dievs, iemiesojies cilvēku dēļ, labprātīgi pārcietis mokas un Krusta nāvi. Tu godā mani, pats to nezinot, jo tavi labie darbi un žēlsirdības dāvanas ir nākušas manā priekšā. Esmu šeit, lai atgrieztu un pievienotu tevi maniem uzticamajiem kalpiem. Jo negribu, lai cilvēks, kas dara labus darbus, aizietu bojā ienaidnieka tīklos."

Liela prieka pārņemts, Plakida atgriezās mājās. Izrādījās, Dieva žēlastība bija piemeklējusi arī viņa sievu. Kāda balss sapņa vīzijā viņai teikusi: "Tavs vīrs un dēli atnāksiet rīt pie manis un atzīsiet Mani – Jēzu Kristu, Patieso Dievu, kurš sūta pestīšanu tiem, kas Mani mīl." Laulātais pāris rīkojās, kā viņiem tika pavēlēts, – kopā ar visu ģimeni viņi kristījās un baudīja Svēto Mielastu.

Nākamajā dienā Plakida, kristīts kā Eistatijs, devās uz savu aicinājuma vietu kalnos un karstās lūgšanās pateicās Kristum. Dievs viņu vēlreiz uzrunāja, brīdinādamas par gaidāmajiem pārbaudījumiem: "Eistatij, tev darbos būs jāapliecina sava ticība. Tev kā Ījabam būs jāpārcieš daudzas mokas, lai kā zelts kausētavā, kārdinājumos attīrīts, tu stātos Manā priekšā cienīgs saņemt uzvaras vainagu no Manām rokām." Eistatijs pazemīgi atbildēja: "Tavs prāts lai notiek, Kungs. No Tavām rokām esmu gatavs pieņemt visu ar pateicību, tikai palīdz man."

Drīz vien Eistatija dzīve krasi mainījās. No bagāta un pārtikuša viņš kļuva neveiksmīgs nabags. Viņš bija spiests slepus ar ģimeni atstāt mājas, lai dotos uz Ēģipti un lai tur, nevienam nezināms, dzīvotu pazemībā un pieticībā. Taču pa ceļam uz turieni Eistatiju piemeklēja kārtējā nelaime – kuģa kapteinis iedegās nevaldāmā kaislī pret skaisto Eistatiju sievu. Viņš nolēma paturēt nabaga sievieti sev un ar varu izcēla nelaimīgo vīru ar abiem viņa dēliem krastā. Ceļu turpināt viņiem nācās kājām. Brienot pāri kādai upei, Eistatijs rokās varēja paņemt tikai vienu dēlu. Kamēr viņš nesa vienu, otru tuksnesī aiznesa lauva, un, kamēr viņš devās pakal otrajam, pirmo sagrāba vilks. Palikdams viens ar savām nepanesamajām bēdām, Eistatijs nesāka kurnēt pret Dievu un nožēlot to dienu, kad pievērsās Kristum. Paļaudamies uz Dieva žēlastību, Eistatijs ciematā ar nosaukumu Vadiss nolīga par vienkāršu strādnieku un 15 gadus pavadīja nepārtrauktā darbā. Visu šo laiku vīrišķīgais un drosmīgais cilvēks nezināja, ka viņa dēli ir dzīvi un nelietīgais kuģa kapteinis ir pēkšņi nomiris, pat nepieškaroties viņa sievai.

Tajā laikā Romai neklājās viegli; imperators Trajāns atcerējās drosmīgo karavadoni Plakidu un izdeva pavēli viņu sameklēt. Tas bija grūts uzdevums, jo neviens, kas viņu pazina agrāk, nespēja iedomāties, ka slavenais karavadonis kalpo par vēdera tiesu pie kāda lauksaimnieka. Arī Eistatija draugi – karavīri viņu atpazīna, tikai pateicoties karā gūtajam ievainojumam – dziļai rētai uz kakla.

Paklausot imperatora pavēlei, Eistatijs atgriezās Romā un kļuva par imperatora karaspēka pavēlnieku. Viņš nevarēja iedomāties, ka divi no drosmīgākajiem un veiklākajiem viņa karavīriem, kurus viņš bija iemīlējis, ir viņa paša dēli. Reiz Eistatija vadītais karaspēks apmetās kādā ciematā. Abi karavīri – brāļi, apmetušies teltī, tērzēja. Vecākais izstāstīja savu likteni, ka zaudējis māti un brāli un cik šausmīgā veidā bija atšķirts no tēva. Jaunākais saprata, ka viņa priekšā ir miesīgs brālis, un savukārt pastāstīja par sevi. Abu jaunekļu stāstu dzirdēja sieviete, kuras mājas pagalmā atradās abu brāļu telts. Sieviete izrādījās viņu māte. Nevēlēdamās šķirties no dēliem, viņa iera-

dās pie pavēlnieka – Eistatija un lūdza atļauju sekot karaspēkam. Pēc brīža sieviete atskārtusi, ka armijas pavēlnieks viņas priekšā ir viņas vīrs. Tā nu visa ģimene bija atkal sanākusi kopā un pateicās Dievam par lielo žēlastību. Neviens no šīs ģimenes šajos smagajos pārbaudījumos nebija zaudējis ticību Kristum.

Karš drīz beidzās ar uzvaru. Eistatijs slavēts un apbalvots atgriezās Romā. Imperators Trajāns nomira, un viņa vietā nāca Adriāns (117–138), kurš pavēlēja atzīmēt uzvaru ar pateicības upuriem dieviem. Visiem par pārstiegumu svinīgo ceremoniju ar savu klātbūtni atteicās pagodināt Eistatijs. Imperators pavēlēja viņu nekavējoties sameklēt un atvest.

“Kāpēc tu negribi pielūgt dievus?” jautāja imperators. “Tev pirmajam būtu jāpateicas viņiem par uzvaru un to, ka esi dzīvs un vesels.” Eistatijs atbildēja: “Esmu kristietis un zinu vienu vienīgu Dievu Jēzu Kristu, Viņu es godāju un Viņam pateicos, un Viņu pielūdzu. Viņš visu man dāvāja – gan veselību, gan uzvaru, atgriezta man ģimeni un deva spēku pārciest pārbaudījumus.” Imperators dusmās atņēma slavenajam karavadonim visus viņa titulus un lika visai ģimenei stāties tiesas priekšā kā valsts noziedzniekiem. Par uzticību Kristum tiesa piesprieda viņiem nāvessodu – ļaujot viņus saplosīt mežonīgiem zvēriem. Taču zvēri neaiztika Dieva izredzētos. Tad nežēlīgais imperators lika savus uzticamos pavalstniekus dzīvus iemest līdz baltkvēlei nokarsētajā vara vērsī, kur visi kopā mira mocekļa nāvē. Kad trīs dienas vēlāk vara krāsns atdzisa un uguns kaps tika atvērts, visiem par brīnumu svēto mocekļu miesas tika atrastas uguns neskartas, pat mati nebija nosviluši, bet sejas staroja pārdabiskā skaistumā. Daudzi, to redzot, sāka ticēt Kristum. Apbedīja svēto miesas kristieši.²⁰

Atgriežoties mūsdienās, jāsecina, ka garīgā dzīve kopumā strauji noplok. Pa lielāku daļu cilvēki apmierinās ar formālu, gadījuma rakstura ticību; kādi kristīgi ideāli var būt prātā, ja visas dzīves pamatā tikai viena vienīga “ideja” – kā ērtāk iekārtoties dzīvē. Turklāt ērtībām vajadzīga nauda, diezgan daudz naudas. Cilvēkiem nepietiek ar to mazumiņu, par ko runāja apustulis: “Kad mums ir barība un

²⁰ <http://days.pravoslavie.ru/Life/life1569.htm>

apģērbs, tad ar to mēs pietiksim” (1. Tim. 6, 8), “jūsu dzīvošana lai ir bez mantas kārības; esiet mierā ar to, kas pie rokas” (Ebr. 13, 5). Dievam ir ierādīta labklājības un ērtību sarga funkcija. Pēc būtības to var saukt par tipisku elkdievību, par pagānismu: “Nonāvējiet sevī to, kas pieder zemei: netiklību, nešķīstību, kaisli, ļauno iekāri un mantkārību; tā ir elku kalpība”. (Kol. 3, 5)

„Ja kāds māca ko citu un nepiegiežas mūsu Kunga Jēzus Kristus veselīgajiem vārdiem un dievbijības mācībai, tas ir uzpūties un neziņnieka, bet slimo ar prātošanas un ķildošānās sērgu, no kā ceļas skaudība, ķilda, zaimi, ļaunas aizdomas, prātā sajukušu un patiesību zaudējušu cilvēku naidošānās – tādu, kas ar dievbijību cer iegūt peļņu. (...) kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāj cilvēkus postā un pazūšanā. Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamies pēc tās, ir nomaldījis no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju” (1. Tim. 6, 3–5, 9–10).

Cilvēki netiecas pēc pilnības, jo tas nav viegli, jo ir jāatsakās no pasaules, kā teica apustulis Jānis: “Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē” (1. Jņ 2, 15). Paradoksāli, bet, neskatoties uz acīmredzamo dzīves realitāti, cilvēks nespēj to objektīvi novērtēt un attiecīgi rīkoties. Viņš ir gatavs uz nodevīgu un noziedzīgu vieglprātību, gatavs sevi mierināt ar visādiem māņiem, gatavs pieņemt acīmredzamus melus, lai kaut brīdi vēl varētu aizmirsties garīgā inercē. Kāda šodien ir vērtība ērtībām un naudai? Viss, kas šobrīd tiek ražots un izmantots, ir derīgs tikai ar daudziem nosacījumiem: ja ir elektrība, ja ir degviela, ja ir rezerves daļas, ja ir informācija, ja ir tirgus, ja ir daudz kas vēl un vēl. Modernās iekārtas bez īpašiem speciālistiem un remontdarbniecām pat apkalpot nav iespējams! Atliek neizpildīt vienu nosacījumu, un elegantais Mercedes paliek par potenciālu metāllūžņu kaudzi. Tu vari būt miljonārs vai pat miljardieris, bet, ja trūks kāds nosacījums, – par ko pārvērties tava dzīve? Par nomācošu murgu.

Iedomāsimies, ka kaut kāda iemesla dēļ pazūd elektrība nevis uz vienu vai divām dienām, bet uz nedēļu vai mēnesi un pie tam ziemas laikā – siltuma nav, ūdens nav, gaismas nav, virtuālās naudas arī nav. Kā sasildīties, ja viss datorizēts, nav pat taupības krāsniņas. Kur pasmelt ūdeni, lai remdētu slāpes, nomazgātu kaut vai rokas?...

Cilvēki ir tā pieraduši pie komforta, ka pat vismazākās neērtības viņiem šķiet traģiskas. Kāda vairs nozīme gadu tūkstošos izkoptai kultūrai, kad izlaidība, morāls vājums ir kļuvusi par hronisku slimību? „Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības” (turpat). Mūsdienas kristieši gatavi pasludināt par mocekli katru, kurš ņem ūdeni no akas, kam labierīcības ir būdīnā ar sirsniņu, kurš savu māju apkurina ar malku un ēdienu gatavo uz veclaiku plīts, kurš ar lāpstu uzrok savu dārziņu, jo nevar veikalā nopirkt visādus gardumus, un iztieks no tā, kas izaug pašā rokām apstrādātā zemītē. Cilvēki pieraduši patērēt daudz vairāk, nekā būtu nepieciešams dzīvības uzturēšanai, un par komfortu gatavi maksāt lielu naudu.

Apustulis Pāvils brīdina: “Bet to, brāļi, es saku: laiks ir īss. Tādēļ turpmāk precētie lai ir kā neprecētie; un kas raud, kā tādi, kas neraud; un kas priecājas, kā tādi, kas nepriecājas, un kas pērk, kā tādi, kas to negrib paturēt. Un, kas šo pasauli lieto, kā tādi, kas to nelieto, jo šīs pasaules iekārta pāriet” (1. Kor. 7, 29–31). Runājot par šīs pasaules civilizācijas beigām, par pēdējiem laikiem, Svētie Raksti neizplūst sīkumos. Detaļām bagāti, apbrīnojami savā precizitātē ir Rakstu teksti par daudzām tēmām, taču vēstījumos par laiku pirms Kristus Otrās Atnākšanas iztrūkst sadzīvi ilustrējošas ainas. Kas ir galvenais šajā vēstījumā? Garīgā panīkuma apraksts. Rakstos nav pat visneskaidrākā mājiņa uz kādu iespējamo datumu: “Bet dienu un stundu neviens nezina, ne debesu eņģeļi, ne Dēls, kā vien Tēvs” (Mt 24, 36). Ir tikai jaušamas norādes, ka šis laiks strauji tuvojas. Apustulis Jānis atgādināja: “Bērniņi, ir pēdējā stunda, un, kā jūs esat dzirdējuši, ka nāk antikrists, tā jau tagad daudzi antikristi ir cēlušies;

no tā mēs noprotam, ka ir pēdējā stunda” (1. Jņ 2, 18). Taču cilvēks vienmēr ir centies priekšlaicīgi apjaust Dieva apredzību. Laika sajūta vispār ir subjektīvs un relatīvs jēdziens. Daudzi ir mēģinājuši nosaukt vismaz gadsimtu – veltīgi! Kļūdījās pat Pareizticīgās Baznīcas svētie. Svētitājs Jānis Zeltamute savu sacerējumu 8. daļā, skaidrojot Kristus un samarietes sarunu, rakstīja “Es nesagrēkošu” un norādīja, ka pasaules gals jāgaida ap 400. gadu... Bet sagrēkoja – pagājuši jau pāri par 1600 gadiem. Līdzīgi par visai drīzu iespējamo pasaules galu domāja arī svētais Teodors Studits, svētais Optinas starecs Ambrozijšs un daudzi citi.²¹

Rakstos teikts, ka viss notiks pēkšņi: “Piepeši, acumirkļi, pēdējai bazūnei atskanot” (1. Kor. 15, 52). Te rodas jautājums – kāpēc piepeši? Evaņģēlijs ir sludināts visai cilvēcei, un mēs zinām, ka viena no pasaules gala pazīmēm ir, ja uz zemes vairs nav neviena tik nomalšus stūrīša, kur nepieejama būtu Labā vēsts. Tomēr Erceņģeļa taures skaņa būšot negaidīta... Bet arī pirms diviem tūkstošiem gadu, gaidot Mesijas atnākšanu, Jeruzalemē, kur studēja gan Derību, gan pravietojumus, kur jūdi bija pirmie, kas klausījās Svēto Vēsti no Paša Dieva mutes un sauca “Ozianna”, jau pēc dažām dienām Viņu noliedza un kļiedza “Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā!”, Labā Vēsts traucēja turpināt pierasto dzīvi. Ierasta un pierasta bija šī dzīve un neapstrīdama šķita farizejiskā tēvu ticība, ar kuru arī mūsdienu ebreji turpina gaidīt savu mesiju. Ne velti Kristus teica: “Es esmu nācis Sava Tēva Vārdā, un jūs Mani nepieņemat. Ja cits nāks savā paša vārdā, to jūs pieņemsit” (Jņ 5, 43). Kā toreiz, tā tagad Evaņģēlija vārdos daudzi klausās, bet neieklausās. Neuzklausīs arī to, ko sludina pēdējo laiku “Noasa šķirsts” – Evaņģēliskā Baznīca, un sekos viltus mācību sludinātājiem, par ko jau bija brīdinājis Apustulis. Evaņģēliskā mācība ir nevajadzīga primitīvā, miesas kāribām piepildītā dzīvē. „Dari man zināmu, Kungs, manu galu un kāds ir manu dienu mērs, lai es saprotu, cik nīcīgs es esmu!” (Ps. 39, 5)

Apustulis Pāvils, zinādam, ka kristiešus nodarbina pasaules beigu tēma, savā laikā norādīja uz konkrētām pazīmēm: “Bet attiecībā uz

mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanu un mūsu savienošanos ar Viņu, mēs lūdzam jūs, brāļi: nepadodieties tik ātri neapdomīgam uztraukumam vai bailēm, it kā Tā Kunga diena būtu klāt. Vai tas būtu gara iedvesmojums, runāts vārds vai it kā manā vārdā rakstīta vēstule, lai neviens jūs nemaldina ne šādā, ne tādā veidā: jo papriekš jānāk atkrišanai un atklāti jāparādās grēka cilvēkam, pazušanas dēlam, pretiniekam, kas saceļas pret visu, kas saucas Dievs vai svētums, un pat ieņem vietu Dieva templī, pats sevi celdams par Dievu. Vai jūs neatceraties, ka es par to jums esmu runājis, vēl pie jums būdams? Un jūs zināt, kas ir tagad tas kavēklis, kura dēļ viņš atklāti parādīsies tikai tad, kad būs pienācis viņa laiks. Jo netaisnības noslēpumainais spēks jau ir darbā, tikai tam, kas to līdz šim kavē, papriekš jāpazūd. Tikai tad netaisnais parādīsies atklāti, un Kungs Jēzus iznīcinās viņu ar Savas mutes elpu un izdeldēs viņu, kad pats atnāks godībā. Jo viņa (šī pretinieka) parādīšanās ar visu viņa viltus varu, zīmēm un brīnumiem ir sātana darbs, kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievilktos, kas pazūd, tāpēc ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi. Tāpēc Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem, tā ka sodā krīt visi, kas nav ticējuši patiesībai, bet vairāk mīlējuši netaisnību” (2. Tes. 2, 1–12). Tātad pēdējo laiku pazīme ir apostasija un antikrista parādīšanās atklātībā.

²¹ Письма архимандрита Иоанна (Крестьянкина). Свято-Успенский Псково-Печорский монастырь, 2008, 355. lpp.

“...sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pret dabisko.

Tāpat arī vīrieši, atmetuši dabisko kopdzīvi ar sievieti,

cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekopdami netiklību,

virietis ar vīrieti, paši saņemdami sodu par savu maldīšanos.”

(Rom 1, 26–27)

Uz apostasijas sliekšņa

Svētie tēvi, rūpēdamies par ticības mācības tīrību un ganāmā pulka garīgo veselību, atkārtotja atkal un atkal kristiešiem zināmas patiesības; viņi centās atgriezt cilvēkus no ilūzijām garīgajā realitātē. Rakstos ir jautāts: “Kas gan apzinās savu maldīšanos?” (Ps. 19, 13) Svētais Ignācijs Brjančaņinovs (1807—1867) mācīja: “Izproti un izzini cik vien iespējams laikmeta garu, lai spētu izvairīties no tā ietekmes.(..) Pirms Kristus nāks otrreiz, kristietība un garīgums apsīks, un cilvēki zaudēs spēju rīkoties ar apdomu.”²²

Svētais Kronštates Jānis (1828—1908) liecināja: “Mēs dzīvojam šausmīgos laikos, acīmredzot pēdējos, un, lai gan nākamās briesmīgās tiesas diena un stunda nevienam cilvēkam nav zināma, tās tuvošanās pazīmes, kas norādītas Evaņģēlijā, ir manāmas. Tāpēc mums jābūt gataviem stāties vispārējās tiesas priekšā un jācenšas dzīvot grēknožēlā, mīlestībā un labos darbos. Pēdējās visas pasaules briesmīgās Dieva tiesas tuvošanās tiek pasteidzināta aiz šausmīgā ļaunuma, kas vairojas uz zemes. Patlaban visādas netaisnības kā jūra pārplūšina zemi. Nebeidzama ir cilvēku patvaļa, visādiem maldiem un netikumiem ir plaši atvērtas durvis. Dieva likumi tiek mīdīti kājām; radība aizmirsusi savu Radītāju, grēcīgie cilvēki savā lepnībā iedomājas esam sevi bez vainas; aptraipīti ar visādām nešķīstībām, viņi aizmirst par savu netīrību. “Vērsis pazīst savu īpašnieku un ēzelis sava kunga sili” (Jes. 1, 3), bet kristieši novērsušies no sava Kristus, sava Pestītāja, kurš izpircis viņus ar Savām asinīm no lāsta un nāves. No kāju pēdām līdz pakausim nav sabiedrībā veselās vietas — “tikai vātis un brūces, un jauni ievainojumi, kas nav apkopti, ar elļu ieziesti un

pārsieti”(Jes. 1, 6). Ja Kungs Cebaots mums nebūtu kādu mazumu atlicinājis, mēs būtu kā Sodoma, mēs līdzinātos Gomorai” (Jes. 1, 9).”

Svētnieks Teofans Vientuļnieks (1815–1894) pravietoja: “Kaut gan kristietības vārdu pieminēs bieži un it visur varēs redzēt baznīcas un sastapt garīdzniekus, taču tas viss būs formāli un ārišķīgi, patiesībā būs iestājusies atkāpšanās (no ticības Dievam).”²³

Pievērsīsimies tagad konkrētām mūsdienu norisēm. Iepazīsimies ar tiem izvilcumiem no publikācijām masu saziņas līdzekļos, kuri skaidri parāda, kādos patiešām apokaliptiskos laikos mēs dzīvojam. Ja institūcija, kas saucas Baznīca, ar visu savu autoritāti pasludina pret dabisku nāves grēku par normu, vai tā vispār vairs ir Baznīca? Dieva svētība šādu institūciju jau sen ir atstājusi. Tā ir ne tikai reāla atkāpšanās no Dieva un Kristus mācības, bet īsts sātanisms.

Ielūkosimies dažās valstīs, kur novērojams atbaidošs dzīves veids, taču šīs valstis pretendē uz piederību kristīgai pasaulei. Lai gan Svētie Raksti skaidrāk par skaidru brīdina: “Nepievīlieties! Ne netiklji, ne elku kalpi, ne laulības pārkāpēji, ne malaki (burtiski: mīkstie; prieka zēni), ne vīriešu piegulētāji, ne zagļi, ne mantrauši, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupītāji neiemantos Dieva valstību” (1. Kor. 6, 9–10), tomēr daudzi mūsdienu bīskapi un garīdznieki ir citos uzskatos.

1996. gadā Anglijā uz īsu brīdi sacēlās pamatīgs tracis. Enna Etkinsa – Anglijā populāru radiopārraižu vadītāja vairs nespēja novaldīt savas emocijas. Par iemeslu viņas sašutumam kļuva Anglikāņu Baznīcas vadības gatavošanās Baznīcas svētkiem par godu “Kristiešu homoseksuālistu un lezbiešu kustības” 20. gadadienai, kuru svinības bija paredzēts rīkot Londonas Sautuarkas katedrālē. Šādi Baznīcas “reformācijas” svētki pederastu²⁴ sabiedrībā parasti tiek svinēti daudz svinīgāk nekā Kristus piedzimšana vai pat Augšāmcelšanās, un to var saprast. Jau 1989. gadā Ņūdžersijas štata Ņuarkas bīskapijas galva Episkopālās baznīcas bīskaps Džons Šelbijs Spongs iesvētīja par priesteri visiem pazīstamu un slaveno homoseksuālistu Robertu Viljamsu. 1991. gadā viņš iesvētīja vēl vienu pederastu, Berriju Stofelu. Šo prieka vēsti viņš uzreiz pavēstīja visai pasaulei ekumeniskajā

²² Beigas, 16.–17. lpp.

²³ Beigas, 23. lpp.

²⁴ Termins pederastija medicīnas vārdnīcās skaidrots kā pieauguša vīrieša anāls dzimumsakars ar zēnu. Konversācijas vārdnīcā rakstīts: “Pederastija ir dzimuma dzīšanas apmierināšana, ievadot dzimuma locekli otra vīrieša tūplī. Pederastiju piekopj alkoholiķi un garīgi deģenerāti.”

žurnālā "Ecumenical Press Service" (№28, 1991). Taču drīz vien viņa "uzskatu plašumu" pārspēja viņa kolēģis no Vašingtonas Ronalds Heinzs, kurš iesvētīja par priesteri lezbieti Elizabeti Karlu.²⁵ 1989. gada 11. februārī Episkopālajā baznīcā bīskapa kārtā tika iesvētīta pirmā sieviete – Barbara Harisa. Vai garīgajām perversijām ir kādas robežas? Tas pats bīskaps Džons Šelbijs atklāti noraidīja iespēju, ka Kristus būtu dzimis no Jaunavas, un apšaubīja Augšāmcelšanos no mirušajiem. Savā laikā viņam tika piešķirts teoloģijas maģistra grāds, vēlāk viņš kļuva par teoloģijas goda doktoru. Šis bīskaps uzstājās ar lekcijām Hārvardas un citās universitātēs, baznīcu draudzēs, ir 14 grāmatu un vairāk nekā 90 rakstu autors.

1997. gadā Dānijas bīskapi piekrita svētīt baznīcā homoseksuālus pārus un no tradicionālā zvēresta teksta svītrot frāzi "Vai tu ņem šo vīrieti (sievieti) par savu vīru (sievu)".²⁶

1997. gadā ASV televīzija pārraida šokējošus kadrus – notiek visu veidu un nokrāsu seksuālo perversiju pārstāvju gājieni, te ir pat zooloģiskie (tie, kas piekopj dzimumattiecības ar dzīvniekiem) kopā ar saviem četrkājainiem "dzīves biedriem", gājienā piedalās arī kristīgo denomināciju pārstāvji ar transparentiem, kas uzskaita sodomītu atbalstītājas baznīcas. Sevišķi daudzskaitlīga šajā ziņā ir Sanfrancisko Episkopālā Baznīca, kuru vada bīskaps Svings. Aiz episkopāliem var redzēt sekotājus luterāņus, baptistus, metodistus, evaņģēlistus u. c. Daži nes zaimojošus lozungus ar uzrakstiem: "Dievs ir gejs", "Dievs mīl visus savus bērnus". Ir zināms, ka šajā gājienā nebija neviena pareizticīgā. It īpaši jāuzsver, ka "tieši perversijas un perversitātes ir pārliecinošākais un universālākais cilvēka apsēstības visaugstāko pakāpju rādītājs, kad cilvēks faktiski ir kļuvis par marioneti kritušo eņģeļu rokās".²⁷ Sanfrancisko praidi notiek regulāri. Pēc oficiālām ziņām pederastu parādē piedalās no 500 tūkst. līdz 700 tūkst. cilvēku. Minētajā 1997. gadā praidi atklāja pats Sanfrancisko mērs Villijs Brauns un ar apsveikuma runām uzstājās ASV Kongresa un valdības pārstāvji.²⁸ Pēc oficiālajām ziņām ceturtā daļa no Sanfrancisko iedzīvotājiem ir seksuāli perversi. Sodomītiem pieder liela teritorija pašā pilsētas centrā – Kastro rajons.

Skatot šīs šausmas, nav jābrīnās, ka 2003. gadā Ņūhempšīrā (ASV) ar ticīgās tautas un garīdznieku atbalstu par bīskapu iesvētīja atklātu geju Džinu Robinsonu. 20. gadsimta 70.–80. gados viņš bija bijis precēts vīrietis – divu bērnu tēvs, taču tādā dzīvē viņš bija vīlies. 2008. gadā, jau būdams bīskaps, viņš noslēdza laulību ar savu "vīru" Marku Endrjū.

Bīskaps Robinsons ir atļāvies apgalvot, ka daži Bībeles baušļi ir novecojuši un vairs nedarbojas...

2008. gada jūnijā kādā Londonas baznīcā tika salaulāti divi homoseksuāli priesteri.

2009. gads, Stokholma, 22. okt., LETA. Zviedrijas Luterāņu baznīcas sinode ceturtdien pieņēmusi vēsturisku lēmumu atļaut baznīcā laulāties arī homoseksuāliem pāriem, vēsta interneta izdevums "The Local". Acīmredzams, ka baznīcas laulību ceremonijā būs jāveic nelielas izmaiņas, piemēram, frāze "vīrs un sieva" būs jāaizstāj ar vārdu savienojumu "likumīgi laulātie".²⁹

2011. gada 23. martā Latvijas TV3 ziņas raidīja sižetu, kur bijušais luterāņu mācītājs – pederasts Māris Sants laulāja divas lezbietes.

Rakstos teikts, ka "priestera lūpām būs glabāt īsto atziņu, lai viņa mutes vārdos varētu meklēt īsto Dieva bauslību; ne velti taču priesteris ir Dieva, Tā Kunga Cebaota, sūtnis" (Mal. 2, 7). Kādu gan Dieva bauslību un atziņu spēj sniegt šādi t. s. modernie priesteri? Vai viņus var uzskatīt par Dieva sūtņiem? Varbūt tieši par viņiem ir pravietots: "Bet jūs, mīļie, pieminiet vārdus, kurus jums mūsu Kunga Jēzus Kristus apustuļi ir sacījuši savā laikā; to viņi teica jums: pēdējā laikā būs smējēji, kas dzīvos savās pašu bezdievīgajās kārībās, – tie, kas nošķiras, laicīgi cilvēki, kam nav Gara" (Jūd. 17–19).

Šķiet, ka divi tūkstoši gadu varētu būt pietiekošs laika periods, lai Kunga Jēzus mācība tiktu dziļi un vispusīgi izstudēta, saprasta un izskaidrota. Taču realitāte – vispārējais morālais pagrimums un lielais, visdažādāko sektu skaits liecina, ka diemžēl tas tā nav noticis. Laikā, kad lielākā daļa eksakto zinātņu progresē un pilnveidojas, mūsu Kunga Kristus mācība tiek aizvien vairāk un vairāk sagrozīta.

²⁵ "Ecumenical Press Service" №25, 1991.

²⁶ http://www.tvnet.lv/sievietem/dzive/307302-63_danu_atbalsta_homoseksualu_laibas_baznica

²⁷ Игумен Н. Об одном древнем страхе. М.: Данилов мужской монастырь, 2009, 53. lpp.

²⁸ <http://www.examen-russia.com/content/razrushenie-khristianskoi-etiki-lyubvi?page=9>

²⁹ <http://www.lvb.lv/forums/?fu=1&rid=3&id=2478&start=10>

Tam par iemeslu nav tik daudz kristietības patiesību nesaprotamība, cik nevēlēšanās saprast un pieņemt pašu galveno kristietībā – kādēļ uz zemes ieradās Kungs Jēzus Kristus, t.i., kristietības būtību. Ir svarīgi saprast, ka Kristus atnākšanas galvenais mērķis bija nevis ārēja mūsu pārceļšana labākos esamības apstākļos, bet gan iekšēja mūsu esamības atjaunošana paradīzē. Šī ir atslēgas patiesība kristietības izpratnei, kas var palīdzēt apjaust, ar ko Pareizticība pārāka par citiem kristietības novirzieniem. Būtībā visam, ko cilvēkam māca un sludina Pareizticīgā Baznīca, ir viens mērķis – tikumiski atjaunojoties, savienoties ar Dievu – līdzināties Viņam.

Cik lielā mērā jābūt apstulbotam, lai cilvēks, kurš sauc sevi par kristieti, uzskatītu homoseksuālismu par normu un to propagandētu... Romas Katoļu Baznīcas kardināls Jānis Pujāts dēvē to par pret-dabisku prostitūcijas veidu. Svētie Baznīcas tēvi par šo nāves grēku izsakās viennozīmīgi: "Vīriešu piegulētājs ir jaunāks par slepkavu. Slepkava atrauj dvēseli miesai, bet šis reizē ar miesu maitā arī dvēseli. Lai kādu grēku arī nenosauktu, nevienš nebūs salīdzināms ar šo noziegumu. Tajā nonākušais, ja vien to apzinātos, būtu ar mieru piedzīvot pat vairākas nāves, lai tikai nepakļautos šim grēkam."³⁰

Cilvēki, šķiet, ir aizmirsuši Bībelē aprakstītos notikumus, seno laiku attīstītāko pilsētu Sodomas un Gomoras bēdīgo likteni un šausmīgo galu. Dievs lika līt sēram un ugunij pār šīm pilsētām; nopostīts tika viss apgabals, ne tikai cilvēki un dzīvnieki, bet arī augi. Šī vieta tika nolādēta. Izglābās tikai taisnais Lats ar savām meitām (1. Moz. 19). Pat neliels citāts no Svētajiem Rakstiem atklāj šo pilsētu iedzīvotāju degradāciju: "... Sodomas pilsētas vīri aplenca namu, zēni un sirmgalvjus, visādi ļaudis no visām malām. Un tie aicināja Latu ārā un sacīja: "Kur ir tie vīri, kas pie tevis iegriezās naktī? Liec tiem iznākt ārā pie mums; un mēs iepazīsim tos" (1 Moz 19, 4-5). Faktiski visa Sodomas pilsēta bija palikusi "zila", runājot mūsdienu valodā. Tautā homoseksuālistus nereti dēvē arī par sodomītiem.

Apustulis Jūda raksta: "Mīļie, tā kā man ļoti rūpēja jums rakstīt par mūsu kopējo pestīšanu, tad sirds mani spieda jūs pamācīt šinī rakstā turpināt cīņu par to ticību, kas svētiem reiz uzticēta. Jo ir iezagušies kādi ļaudis, par kuriem sen jau rakstīts, kas likti nākamajam sodam; bezdievji, kas mūsu Dieva žēlastības vietā nododas kauna dzīvei un noliedz mūsu vienīgo valdnieku un Kungu Jēzu Kristu. Bet es jums, lai gan jūs jau visu zināt, gribu atgādināt, ka Tas Kungs gan izglāba tautu no Ēģiptes zemes, bet pēc tam nomaitāja tos, kas neticēja. Un eņģeļus, kas savu augsto stāvokli nebija nosargājuši, bet savu mājokli atstājuši, Viņš mūžīgās saitēs saistīti tur ieslēgtus tumsā lielās dienas tiesai. Tā Sodoma, Gomora un apkārtējās pilsētas, kuras šiem līdzīgi padevās netiklībai un nomaldījās pret-dabīgās miesas kārībās, ir noliktas par atbaidošu piemēru mūžīga uguns soda izciešanai" (Jūd. 3-7).

Pieminēdami Sodomas un Gomoras likteni, cilvēki apzināti vai neapzināti cenšas pasargāt savus bērnus un tuviniekus no nelaimes, no Dieva soda, kas agri vai vēlū piemeklē smagā nāves grēkā kritušos.

Lai nākotnē cilvēkus nepiemeklētu līdzīgas nelaimes, lai tos pasargātu no pārvēršanās par garīgiem un fiziskiem kropļiem, Dievs savai izredzētai tautai deva baušļus: "Ja vīrs guļ kopā ar vīru, kā tikai mēdz gulēt ar sievu, tad tie abi ir izdarījuši negantību, tiem abiem ir mirtin jāmirst; un lai viņu asinis paliek uz viņiem. (3. Moz. 20, 13) Un, ja kāds vīrs kopojas ar lopu, tad viņam ir mirtin jāmirst, un arī lopam ir jātop nokautam. Un tāpat arī dzīvniekam, ja sieva tuvojas dzīvniekam, lai tiktu no tā apieta, tad viņai jātiec kautin nokautai, tāpat arī tam dzīvniekam; tiem jāmirst; un lai viņu asinis paliek uz tiem. (3. Moz. 20, 15-16) Bet jums būs pasargāt Manus likumus un Manas taisnās tiesas, un nekā nedariet no visām šīm negantībām, ne iedzimtais, nedz svešinieks, kas mīt jūsu vidū. Jo visas šīs negantības ir darījuši šīs zemes ļaudis, kas pirms jums bijuši, tāpēc zeme ir apgānīta. Ka šī zeme jūs neizspļauj, kad jūs to padarāt nešķīstu, tāpat kā tā ir izspļāvusi tautas, kas pirms jums bija. Jo ikviens, kas kādu no šīm negantībām darīs, arī tās dvēseles, kas to darījušas, – tās lai tiek izdeldētas no savas tautas vidus. (3. Moz. 18, 26-29)"

³⁰ Ioann Chryzostom in Rom. 4,3.

Bībelē ir aprakstīts vēl viens Sodomas un Gomoras tragēdijai līdzīgs notikums, kas tiešā veidā attiecas uz ebreju tautu. Grūti izprast visus iemeslus, bet viena šīs tautas daļa – Benjamina cilts bija degradējusies līdzīgi Sodomas un Gomoras ļaudīm. Bībelē par to rakstīts diezgan plaši un detalizēti (Soģu 19–21), taču pašu galveno var pastāstīt arī īsāk.

Viens levīts bija gājis pa Benjamina ciltij piederošu teritoriju uz tālākiem Efraima kalnu novadiem, kur viņš dzīvoja. Jabešā, Gibeas pilsētā kāds vecs vīrs viņam atvēlēja naktsmājas. Kamēr ceļotājs atpūtās, pilsētas iemītnieki, netikli ļaudis, ielenca namu un, dauzīdamies pie durvīm, sauca nama īpašniekam: "Izdod mums to vīru, kas ir ienācis tavā namā, mēs viņu iepazīsim!" (Turpinājums atgādina šausmu filmu.) Kad par šīm nekārtībām uzzināja pārējās Israēla ciltis, no tām tika sūtīti vīri uz benjamīniešu zemi ar prasību izdot visus netiklus visbargākajam sodam, lai ļaunums no Israēla tiktu izskausts. Bet Benjamina bērni negribēja paklausīt savu brāļu, citu Israēla bērnu prasībai. Tad tie vērsās pie Dieva: "Vai lai mēs ejam karā pret Benjamina, sava brāļa, bērniem?" Un Kungs atbildēja: "Ejiet pret tiem!" Kā aprakstīts, cīņa pret degradējušos cilti bijusi šausmīga. Tikai 600 no visiem benjamīniešu vīriem palika dzīvi. Tikuši apkauti pat lopi, un viss, kas atradies ciemos, tapis nodedzināts. Lielus dzīvā spēka zaudējumus cieta arī citas Israēla ciltis. Apkauti tika visi, kas gribēja stāvēt malā. Gileādā tika pasaudzētas tikai 400 jaunavas, kuras nebija vīru pazinušas (bijušas intīmās attiecībās ar vīriešiem). Tik strikti Israēlā cīnījās pret grēku – pret cilvēku degradāciju, kas ved uz iznīcību. Homoseksuālisms tika uzskatīts par vienu no lielākajām nešķīstībām. Benjamina ciltī, Jabešas iedzīvotāju vidū netika saudzēti pat bērni. To var izskaidrot vienīgi ar visdedzīgāko vēlmi saglabāt veselu tautas genofondu. Ja netiktu iznīcināta – izoperēta tautas organisma slimā daļa, aizietu bojā visa tauta. Zinātnieki jau sen ir pierādījuši, ka homoseksuālisms, tāpat kā dažas psihiskas slimības, iedzimst, ka tās viena otru veicina. Izdarītais nāves grēks rada letālas izmaiņas cilvēka ģenētikā. Svētie Raksti saka: "Sargaities no netiklības! Katrs cits

grēks, ko cilvēks dara, paliek ārpus miesas, bet, kas netiklības grēku dara, grēko pie savas paša miesas" (1. Kor. 6, 18). Padarīts grēks dzemdē nāvi (Jēk. 1, 15).

Nevar nepamanīt, ka homoseksuālisms ir kā lipīga slimība ar epidemioloģisku raksturu. Ja tas netiek iegrožots un izskausts, tad kā vēzis rada metastāzes, saēzdams visu sabiedrību.

Kas notika ar Sodomu un Gomoru, kas notika ar Israēla Benjamina cilti?!

Skaidrs, ka mēs nedzīvojam Vecās Derības laikos, tomēr nosacīti tik progresīvā valstī kā ASV samērā nesen – 17. gadsimtā par homoseksuālismu draudēja nāves sods. Taču tagad, šajos laikos "ASV pasēs vairs nerakstīs vārdus māte, tēvs, bet aizvietos ar neitrālākiem dzimuma apzīmējumiem", informē Valsts departaments. Pasu dienesta sekretāra palīdze Brenda Sprague paskaidro: "Tie būs vecāks viens un vecāks divi."³¹

Homoseksuālisma sātaniski antikristīgā propaganda savu ir paveikusi. Nu jau arī skandalozi slavenās Eiropas Savienības konstitūcijas projektā ietvertā "cilvēka pamattiesību" harta aizliedz jebkādu diskrimināciju dzimumorientācijas dēļ. Geju lobijs ir viens no visietekmīgākajiem Eiroparlamenta lobijiem. Jau 1998. gadā Eiroparlamentā pieņēma lēmumu, ka Eiropas Savienībā nevarēs iestāties valstis, kurās nav sakārtots jautājums par seksuālo minoritāšu tiesībām, kā arī oficiāli paplašināja vārda ģimene jēdzienu: tagad likumīga var būt arī geju vai lezbiešu ģimene. (Bezprecedenta gadījums: Eiroparlaments noraidīja kandidātu tieslietu ministra amatam Itālijas ministru, pārliecinātu katoli Roko Butiljoni, kad viņš paziņoja, ka no Baznīcas viedokļa homoseksuālisms ir grēks.)

2011. gada 19. janvārī Eiropas Parlaments pieņēma rezolūciju nosodīt Lietuvu par "homoseksuāļu diskrimināciju" un aicināja Lietuvas parlamentu atsaukt likumprojektu, kas paredz sodu par homoseksuālisma propagandu. Nākotnē geju praidus jāatļauj visur un nepilngadīgajiem jādod iespēja brīvi piekļūt informācijai par homoseksualitāti. Notikumi pasaulē liek secināt, ka cilvēki ir zaudējuši veselo saprātu.

³¹ <http://blogs.krustaskola.lv/2011/01/22/lucifera-gaismas-pils-karkasa-paveni/>

Geju akciju sponsoru vidū ir varenas bankas un slavenas viesnīcas, automašīnu kompānijas, lielākās telefonu kompānijas, populārākie vadošie brendi u. tml.

2011. gada 10. jūnijs, LETA. Eiropas homoseksuālie kristieši atklātā vēstulē vērsušies pie pāvesta Benedikta XVI, mudinot Vatikānu aizstāvēt cilvēkus, kas pakļauti vajāšanām viņu seksuālās orientācijas dēļ. Eiropas Kristīgo homoseksuālistu forumā ietilpst 23 Eiropas valstu kristīgo homoseksuālistu biedrības. Iniciatīva rakstīt vēstuli pāvestam nākusi no Polijas organizācijas "Wiary i tecza" ("Ticība un varavīksne").

Ar lielu nožēlu jāsecina, ka pederasti kā "plēsīgi vilki" (sal. Apd 20, 29) ir iekļuvuši arī Pareizticīgo un Romas katoļu "teritorijās". Ļoti bieži nākas dzirdēt par skaļiem skandāliem katoļu baznīcās. Parādās informācija par pederastiem arī pareizticīgo garīdznieku vidū, kas cik vien iespējams tiek noklusēta, jo Pareizticīgo Baznīcu īpaši sargā Svētā Tradīcija, Mantojums un Vispasaules Koncila lēmumi, ko gribot negribot jārespektē. Ortodoksālie kulta kalpi ir spiesti savas nenormālības cītīgi slēpt, jo pretējā gadījumā var tikt degradēti amatā. Viņi nevar reklamēties kā, piemēram, protestanti.

"Dievs skatās no debesīm uz cilvēku bērniem, vēro, vai ir kāds gudrs, kas meklē Dievu. Bet visi ir no Viņa atkāpušies, visi ir izvirtuši un nekrietni; nav, kas labu dara, nav it neviena."

(Ps. 53, 3-4)

Kristīgais ekumenisms

Ir vēl viena sociāla tendence mūsdienu modernajā sabiedrībā, ko kultivē tāpat kā homoseksuālismu un kas arī norāda uz dziļu garīgo krīzi cilvēcē. Tā ir ekumenisms. 1972. gadā Aleksandrijas patriarhs Nikolajs VI par ekumenismu ir izteicies šādi: "Es nosodu ekumenismu un uzskatu, ka tā ir ne tikai herēze, bet herēžu herēze. Tā ir visu herēžu un visu viltus ticību perēklis. Mums ir zināmi tie antikristietības spēki, kas aizkulisēs vada ekumenismu... Ekumenisms vispirms ir vērst pret Pareizticību. Līdz ar mūsu laikmeta antirelīģiozitāti, materiālo vērtību un baudu glorificēšanu tas šodien ir augstākā mērā bīstami."³²

Mūsdienu modernā ekumenisma pamatā ir ideja par visu ticību vienlīdzību – ka jebkura garīga pieredze ir patiesa.

Ekumeniskā kustība aizsākas protestantu vidū 20. gs. sākumā, taču paši pirmie soļi starpkonfesionālo organizāciju dibināšanā tika sperti jau 19. gs. beigās.

1910. gadā Edinburgā notika protestantu Vispasaules misiju konference, un šis notikums tiek uzskatīts par ekumeniskās kustības sākumu. Viens no galvenajiem kustības dibinātājiem un garīgajiem tēviem bija izcils protestantisma darbonis un pasaulē viens no vispazīstamākajiem masonu līderiem – amerikāņu miljonārs Džons Mots (John Raleigh Mott). Ekumenisma kā termina ieviešana arī pieder tieši viņam. 1946. gadā par savām aktivitātēm Mots saņēma Nobela Miera prēmiju. Tai pašā gadā franču masonu žurnāls "Tampl" rakstīja: "Problēma, kas izvirzīta kristīgo Baznīcu apvienošanās projektā, ir tuva masonismam, jo satur universalisma ideju. Ja šī apvienošanās attīstās pa pareizo ceļu, tad ir jāpateicas arī mūsu ordenim... Pirmā-

³² http://aleksee-iva.narod.ru/mitropolit_ioann_snichev/Mitropolit14.html

jos ekumeniskajos kongresos mūsu anglosakšu un skandināvu brāļu iejaukšanās bija noteicošā..." Var droši apgalvot, ka mūsdienu ekumenisms ir masonisma izauklēts bērns.

Liela loma Džonam Motam bija arī Pasaules Baznīcu Padomes (The World Council of Churches) radīšanā 1948. gadā Amsterdamā. Viņš tika ievēlēts par šīs Padomes goda priekšsēdētāju. Pasaules Baznīcu Padome (PBP) pārstāv apmēram 350 nacionālās Baznīcas no vairāk nekā 100 valstīm, to skaitā arī dažas Pareizticīgās Baznīcas. Katoļu Baznīca nebija un nav PBP locekle un sadarbojas ar šo orgānu caur teoloģisku komisiju "Ticība un konstitūcija".

Ne visi ekumenisma pionieri nāca no protestantu vidus. Liela loma ekumenisma attīstīšanā bija un ir Konstantinopoles patriarhijai. Ekumenisko kustību savā laikā atbalstīja Konstantinopoles patriarha vietas izpildītājs metropolīts Dorotejs Mammeliss ar 1920. gada apkārtrakstu "Visām kristīgajām Baznīcām", kurā viņš aicināja visus kristiešus nopietni meklēt kristīgo vienotību un ierosināja organizēt Baznīcu līgu pēc analogijas ar tolaik radīto Nāciju līgu. Faktiski šī apkārtraksta sastādītājs bija viens no sava laika lielākajiem modernistiem teoloģijā – Tiatīras arhibīskaps Germanoss (Strenopoulos), kas līdz pat sava mūža beigām nebeidza sludināt ekumenisma idejas. Kopā ar Džonu Motu viņš arī bija viens no PBP radītājiem.

Tāpat liela loma ekumenisma veicināšanā bija arī skandalozajam Konstantinopoles patriarham Melētijam Metaksakim (1871–1935). Saskaņā ar Grieķijas "Lielās masonu ložas" dokumentiem, sākot ar 1909. gadu, patriarhs Melētijs bija Konstantinopoles masonu ložas "APMONIA" loceklis, bet 30. gados Aleksandrijas ložas "Aleksandrs Lielais" loceklis.³³ Par kanonu neievērošanu viņš savā garīdznieka karjerā vairākas reizes tika padzīts no kalpošanas vietas un amata. Arī patriarha posteni Metaksakis bija ieguvis negodīgā – nekanoniskā ceļā. Savā intronizācijas dienā kā savu mērķi viņš pasludināja: "Es atdodu sevi kalpošanai Baznīcai, lai, atrodoties tās pirmajā altārī, panāktu iespējami ciešāku, draudzīgāku attiecību veidošanos starp nepareizticīgo Rietumu un Austrumu baznīcām, lai sekmētu apvieno-

šanos."³⁴ Lai gan šajā postenī viņš noturējās samērā neilgi – no 1921. gada novembra līdz 1923. gada oktobrim, tomēr pareizticīgo pasaulē šis cilvēks paspēja radīt lielas jukas un nesaskaņas, vispirms jau Baznīcas kalendāra jautājumā.

Ar dedzību ekumenisma atbalstīšanā ir izcēlušies un līdz pat šim brīdim izceļas ne viens vien pareizticīgs garīdznieks. 1927. gadā krievu virspriesteris Sergejs Bulgakovs Pasaules konferencē "Ticība un Kārtība" aicināja visus uz kopēju dalību Svētajā Mielastā, apgalvojot: "Mūsu tā saucamās dogmiskās atšķirības ir tik niecīgas, ka mēs varam tās ignorēt." Virspriestera Bulgakova iniciatīva kļuva par neatņemamu ekumenisma prakses sastāvdaļu.

1967. gadā Konstantinopoles pārstāvis un grieķu aizrobežu eparhijas vadītājs Amerikā pareizticīgais arhibīskaps Jēkabs (Kukuzis) atļāvās paziņot: "Mums vajadzīga jauna kristietība, kas balstīta uz pavisam jauniem jēdzieniem un terminiem... Nākamajām paaudzēm mēs nevaram piedāvāt mūsu līdz šim pieņemto reliģijas formu."

Jāsaka, ka ekumenisms ir līdz nepazīšanai izkropļota kristiešu dabiskā vēlme būt kopā. Pareizticīgajā Baznīcā katrā dievkalpojumā Dievam tiek teikta ektēnija, kur sacīts: "Par visas pasaules mieru, svēto dieva draudžu labklājību un visu savienošanos lūgsim Kungu." Baznīca tā lūdzas pēc savas būtības, jo tā nekad nav sadalījusies un bijusi sadalīta, jo tas būtu pretrunā ar Kristus teikto: "Elles vārtiem nebūs Baznīcu uzvarēt" (Mt. 16, 18). Par vienību Kungā un vienu ganāmo pulku savā laikā sapņoja arī Konstantinopoles patriarhs Joahims, kad 1902. un atkārtoti 1904. gadā izsūtīja pareizticīgo baznīcām apkārtrakstu sakarā ar attiecību problēmu starp pareizticīgiem un nepareizticīgiem. Visā kristietības pastāvēšanas vēsturē ir bijis daudz nopietnu mēģinājumu atrisināt samilzušās domstarpības, klievēt nesapratni un nonākt līdz vienprātībai ticības pamatjautājumos, taču par nožēlu jāsecina – bez rezultāta. Šīs neveiksmes pamatā ir pārāk lielas atšķirības attieksmē pret dzīvi. Lai gan savu nostāju ekumenisti skaidro ar visiem

³³ <http://antimodern.wordpress.com/2009/10/17/meletios/>

³⁴ <http://www.ipc-russia.ru/ekumenizm/24-istekumenizm/135-pravoslavie-i-ekumenizm-xronologiya-daty-i-dokumenty-1902-1948-gg.html>

kopīgo ticību vienam un tam pašam Jēzum Kristum, Dieva Dēlam un Pestītājam, ka tas esot svarīgāk par visu, kas ticīgos šķir. Tomēr ar šo skaisto lozungu ir stipri par maz. Lai patiesi vienotos, vispirms visiem ir jācīnās par pašreizējās kristietības atbilstību Kristus sākotnējai mācībai, par svētumu. Problēma nav vienotībā ar citiem, bet kā ikvienam atjaunot patiesumu sevī. Ir svarīga nevis ārēja apvienošanās, bet vienotība Patiesībā. Vairums pareizticīgo cilvēku ar sašutumu lasa dažādu ekumenisko komiteju mērķus paziņojumus, jo tie runā par ticības vienotību, kura neeksistē, un maldina ar ilūziju, ka ekumeniskā vienība ir viegli panākama. Vienībai jābalstās uz pilnīgu atsacīšanos no kompromisa un uz askētisku uzticību Patiesībai. Lai iemantotu sevī mīlestību, klusumu, Dieva svētību, lai atbrīvotos no kaislībām, svētie tēvi pielika milzu spēku un centību. Un tikai tad, kad viņi tika galā ar dusmām un naidu, viņu sirdīs dabiskā veidā ienāca mīlestība. Uzvarot kaislības, viņi iemantoja tikumus un savienojās ar Dievu. Tā būtu jārikojas visiem kristiešiem, kas vēlas patiesu vienotību. Cilvēki spēs apvienoties un iemīlēt cits citu tikai tad, ja izdzīs no sevis to, kas nepatīk Dievam. Vai situācijā, kad esam kaislību apmāti, vai tādā stāvoklī, kad cilvēki ir gandrīz aizmirsuši askēzi un vēlas tikai laicīgus labumus, vai tādā degradācijas pakāpē, kādā atrodas lielākā daļa kristīgās sabiedrības, vispār var runāt par kopīgu teoloģiju un patiesu vienotību? Vienotību nav viegli saglabāt pat vienas konfesijas ietvaros.

“Kas kopējs Dieva namam ar elkiem?”

(2. Kor. 6, 16)

Ekumenisma jaunā fāze

Ar laiku Pasaules Baznīcu Padomes darbībā kristīgais ekumenisms pilnīgi zaudēja savu sākotnējo saturu un virzību, tas it kā dabiski pārtapa visaptverošajā ekumenismā. 1970. gadā PBP organizēja Libānā konferenci, kurā bez kristiešiem piedalījās arī islama, jūdaisma un budisma pārstāvji. Saskaņā ar ekumenisma būtību Kristus Baznīcai vairs nav ienaidnieku, jo arī tie, kas atrodas maldos, ir brāļi.

Sestā PBP asambleja Vankūverā 1983. gadā vēlreiz spilgti parādīja ekumenistu uzskatu plašo vērību. Pasākums tika atklāts ar indiāņu irokēzu bungu skaņām. Ugunsкура gaismā laistījās indiāņu galvassegas sprautās spalvas. Tika uzstādīts indiāņu elks – milzīgs rakstains stabs, galā – ērgļa veidols. Tā nav pirmā reize, kad kristīgajās ceremonijās tiek ieviesti pagānisko kultu elementi. Bungu ritms noved klātesošos līdz eksaltācijai, viņi šūpojas, dzied it kā kristīgas dziesmas, nonāk sava veida ekstāzē, krīt ģībīnī, un tas viss tiek saukts par Svētā Gara izliesanos. Īstam pareizticīgajam šajā sakarā komentāri ir lieki.

1991. gadā PBP VII asamblejā Kanberā protestantu teoloģe no Korejas doktore Čanga savā uzstāšanās reizē teica: “Budisms un šamanisms ir mana māte, bet tēvs – Jēzus Kristus.” Savā priekšnesumā viņa izsauca mirušo garus, centās apvārdot dažādas stihijas un visbeidzot apgalvoja, ka izsaukusi paša Kristus garu. Var tikai iedomāties, kā šajā ārpātā jutās patiesi kristieši, ja tādi tur vispār bija. Tā nebija ne pirmā, ne pēdējā vilšanās, kas sagaidīja Pareizticīgās Baznīcas pārstāvjus līdzīgās sanāksmēs.

Kā likums, ekumeniskajās asamblejās neizpaliek dalībnieki, kas pārstāv seksuālās minoritātes. Asamblejā Kanberā piedalījās delegācija, kuru vadīja vecākā garīdzniece Nansija Vilsone kopā ar mācītājiem Kītu Čerri un Stīvu Pītersu, kuri ir pazīstami kā kristiešu starptautiskās homoseksuālistu un lezbiešu organizācijas locekļi.

Kopējo "kristīgo" atmosfēru ar savu klātbūtni nebijās bagātināt pat senās Eģiptes dievietes Izīdas pielūdzēji. Nav noslēpums, ka šāda veida kultiem ir atklāti sātāniskais raksturs. Tie tic tam, ka Jaunie spēki ir varenāki par labajiem.

Kārtējo reizi ar ekumenisma vilni pacelties "augstāk" par citiem bija mēģināts Zviedrijā – Stokholmas priekšpilsētā Nakā tika īstenots unikāls projekts – zem viena jumta apvienojot luterāņu draudzi ar mošejas dievlūdzējiem.

"Mēs strādājam pie šī projekta jau vairākus gadus, un tagad, to publicējot, mēs vēlamies visiem demonstrēt jauno Zviedrijas seju", stāstīja bijušais bīskaps Bengs Vadenše. "Kad es noliku savas amata pilnvaras un kļuva par vienkāršu priesteri Fiksestrā, tad konstatēju, ka 40% iedzīvotāju ir musulmaņi, bet 40% – evaņģēliski luteriskās draudzes locekļi. Mēs sākām tikties un attīstīt kopēju dialogu. Ar vietējo imamu mēs noturējām kopīgas lūgšanas un rīkojām abu draudžu vakarus. "Mēs sanākam kopā un lasām gan Korānu gan Evaņģēliju, un kopīgi mēģinām skaidrot un saprast lasīto. Mūs vieno tas, ka Dievs un garīgā pasaule ir viena," piebilst priesteris. Arī Malmē un Gēteborģā notiekot kaut kas tamlīdzīgs. Zviedrijas radio ziņo, ka šādus projektus atbalsta vietējie priesteri un imami.³⁵

Pazīstamais ekumenists Transilvānijas metropolīts Antonijs atzina, ka "tā ir ekumeniskās kustības laime, ka pareizticīgā tauta nezina, kas patiesi notiek Ženēvā, Pasaules Baznīcu Padomes rezidencē".³⁶

Grūti noticēt, ka ekumeniskās brālības pareizticīgie biedri nezinātu kanoniskos noteikumus, kuri neparedz pat ne kopīgu lūgšanu ar maldos esošajiem. Apustuļu 45. noteikumā teikts: "Ja bīskaps, presbīters vai diakons uzdrošināsies lūgties kopā ar hairētiķiem, lai tiek atstādināts. Ja Jaus viņiem darboties kaut kādā lietā kā Baznīcas kalpiem, lai tiek izmests."

Ekumenisma kropļīgais veidols un atklāti sātāniskais saturs arvien vairāk un vairāk pārlicina pareizticīgo pasauli, ka sadarbība šajā jomā ir ne tikai neiespējama, bet grēcīga un dvēselei bīstama. Ko teiks Dievs par iesaistīšanos Kristus mācībai tik pretēji orientētā darbībā?

³⁵ <http://www.marcisjencitis.lv/zinas/pasaules-zinas-1/kristusbeliarsekumenismseiropa-sgaume>

Apustulis Pāvils caur Svēto Garu mācīja: "Es jums rakstīju savā vēstulē, lai nebiedrojaties ar netikļiem. Es nedomāju – vispār ar šīs pasaules netiklajiem vai mantraušiem, vai laupītājiem, vai elku kalpiem; tad jau jums vajadzētu aiziet no šīs pasaules. Bet es rakstīju jums nebiedroties ar tādu brāli, kas gan saucas par brāli, bet patiesībā ir netikls vai mantrausis, vai elku pielūdzējs, vai zaimotājs, vai dzērājs, vai laupītājs; ar tādu jums nebūs kopā pat ne ēst" (1. Kor. 5, 9–11).

"Svētīgs tas cilvēks, kas neseko bezdievīgo padomam, nedz staigā grēcinieku ceļus, nedz arī sēž paļātāju pulkā." (Ps. 1, 1)

Gandrīz visas Pareizticīgās Baznīcas, kas bija iesaistījušās Pasauls Baznīcu ekumeniskajā padomē, pamazām aizvien atklātāk izteica savu noraidošo attieksmi pret to un izvirzīja jautājumu par turpmāko dalību padomē un vispār ekumeniskajā kustībā. Par izstāšanos no PBP pirmās paziņoja Gruzijas un Bulgārijas Pareizticīgās Baznīcas. Par jebkādu ekumenisko kontaktu saraušanu paziņoja arī Jeruzalemes Pareizticīgās Baznīcas priekšstāvis – patriarhs Diodors. Bet Krievu Aizrobežu Pareizticīgā baznīca pilnīgi oficiāli ieviesa savā dievkalpojumu praksē anatēmu ekumenistiem. Pareizticības triumfa nedēļā (Lielā gavēņa pirmā svētdiena) tiek lasīts: "Tiem, kas uzbrūk Kristus Baznīcai un tiem, kas māca, ka tā sadalījusies atzarojumos, un tiem, kas kontaktējas ar tādām herētiķiem vai tos atbalsta, vai aizstāv ekumenisma herēzi, uzskatot to par dažādu kristiešu brālīgās mīlestības un vienības izpausmi, – Anatēma!" 1997. gadā ekumenisko kustību pameta arī Serbu Pareizticīgā Baznīca.

1998. gadā Salonikos notika ekumenisma tēmai veltīta sanāksme, kurā piedalījās visu Pareizticīgo Baznīcu pārstāvji, kas atrodas kopībā ar Konstantinopoles patriarhātu. Tās pārstāvji atzina: "Pēc simts gadu ilgās saistības ar ekumenisko kustību un 50 gadu saistības ar PBP mēs nejūtam ne vismazāko progresu, kad ar teoloģiskām diskusijām mēģinām pārvarēt konfesionālās pretrunas starp kristiešiem. Gluži otrādi, jo izteiktāka kļūst minētā tendence atsevišķās protestantu denominācijās, jo plaša starp pareizticīgajiem un protestantiem kļūst arvien lielāka." Šīs sanāksmes dokumentā var lasīt: "Mēs paziņojam,

³⁶ "Ekklesia" № 13/1-15. 09. 1994, 500a lpp.

ka tagadējās pareizticīgo dalības formas Pasaules Baznīcu padomē mūs vairs neapmierina. Ja PBP struktūra radikāli nemainīsies, arī pārējās Pareizticīgās baznīcas izstāsies no PBP...”

Var redzēt, ka, par spīti pareizticīgo ekumenistu aktivitātēm, par spīti tam, ka arī Pareizticīgā Baznīca ir inficējusies ar ekumenisma sērgu, no iznīcības un protestantu pasaules bēdīgā likteņa to sargā garīgā imunitāte. Pareizticīgā Baznīca ir saglabājusi savu mācību nemainīgu, jo pašos pamatos principiāli neparedz izmaiņas. Atšķirībā no Romas katoļiem Pareizticīgās baznīcas nav pakļautas vienam administratīvam centram, tās vieno kopēja mācība. Tam ir lielas priekšrocības, jo attiecīgi rīkojoties, kādai Baznīcas “ķermenis” daļai inficējo ties, citas var to glābt. Vismaz pašreiz tā vēl notiek.

Mūsdienās, lai saglabātu veselo saprātu, pareizticīgajiem ir labi jāpārzina ne tikai Svētie Raksti, bet arī Vispasaules koncilu lēmumi, Baznīcas dogmas un kanoni, kas obligāti gan laikiem, gan garīdzniekiem, it īpaši bīskapiem, svēti solījušiem to visu ievērot un sargāt.

Joprojām aktīvie pareizticīgie ekumenisti, lai iegūtu pārsvaru un panāktu vēlamu rezultātu, kā uz pēdējo salmiņu cer uz Vispasaules vai Vispareizticīgo koncilu. Šīs ieceres vadošie un galvenie organizētāji ir Konstantinopoles patriarhs Bertolomejs un Maskavas un visas Krievijas patriarhs Kirils. Viņu paziņojumi ļoti uztrauc un mulsina visu Pareizticīgo pasauli. 1991. gadā Šveicē “Pareizticīgās Baznīcas un PBP” sanāksmē patriarhs Bartolomejs bija vienojies ar Krievu Pareizticīgās Baznīcas (KPB) pārstāvjiem kopīgā paziņojumā, ka “pareizticīgo līdzdalība ekumeniskajā kristiešu vienības stiprināšanā prasa pastāvīgu Pareizticības attīrīšanu”. Rodas jautājums: no kā būtu pastāvīgi jāattīra Pareizticība?

Bēdīgi slavenajā PBP VII asamblejā Kanberā metropolīts Kirils (Guņgajevs), tagadējais KPB patriarhs teica zīmīgus vārdus: “Esmu dziļi pārliecināts, ka tas, kas notiek asamblejā, baznīcām ir jāapgūst, jāslaglabā un jāaiznes līdz savas tautas apziņai. Ja tas tiks izdarīts, tas nozīmēs, ka ekumeniskā kustība ir baznīcu kustība, nevis atse-

višķu elitāru teologu satikšanās, kuri uz Kanberu ir gan atbraukuši, bet pret asamblejas mērķiem palikuši vienaldzīgi.” Metropolīts Kirils toreiz pasludināja, ka PBP ir “vienotās Baznīcas šūpulis”.³⁷

Krievu Pareizticīgā Baznīca ir viena no Vispasaules konferences – “Reliģijas par mieru” (VKRM) dibinātājām. Tā tiek sasaukta no 1970. gada. Tās mītne atrodas Ņujorkā ANO ēkā, un daudzās valstīs ir nodibinātas filiāles. VKRM aktīvi sadarbojas ar ANO, UNESCO, UNICEF un citām starptautiskām organizācijām. Zīmīgi, ka tās darboņi ne-respektē nacionālo piederību, iestājas par vienotu Pasaules valdību un planetāro pilsonību. No 1994. gada metropolīts Kirils ieņem VKRM goda prezidenta vietu.³⁸ Par vienu no VKRM prezidentiem 1999. gadā atkal tika izvēlēts tagadējais Maskavas un visas Krievijas patriarhs Kirils.³⁹ Viņš ir arī viens no sešiem Eiropas reliģisko līderu padomes (ERLP) dibinātājiem. 2002. gadā Norvēģijā Oslo notika šīs organizācijas pirmais saiets. Paredzēts, ka ERLP būs cieši saistīta ar VKRM.⁴⁰

2006. gada jūlijā pēc Maskavas un visas Krievijas patriarha Aleksija iniciatīvas Maskavā tika atklāts Vispasaules reliģisko līderu sammits. Lai uzrunātu sammita dalībniekus, foruma norises vietā ieradās arī Krievijas prezidents Vladimirs Putins. Sammitā pulcējās vairāk nekā 200 delegātu no 40 pasaules valstīm. Ar vienu no lielākajām delegācijām piecu kardinālu vadībā tika pārstāvēts Vatikāns.

Tagadējais Maskavas patriarhijas baznīcas ārējo sakaru nodaļas priekšsēdētājs metropolīts Ilarions (Alfejevs) savā kārtējā vizītē Stambulā 2010. gada 2. aprīlī saņēma no Konstantinopoles patriarha Bartolomeja pateicību par aktīvu dalību Vispareizticīgo koncila organizēšanā.⁴¹

Viskrievijas starecs Pleskavas Pečoru arhimandriņš Jānis (Krestjankins) šajā sakarā teica: “Tagad daudzus biedē 8. Vispasaules koncils. Lai tas jūs nemulsina, esiet mierīgi, ticiet Dievam, jo mūžībā aizgājušais patriarhs Pimēns personīgā sarunā man teica, ja gaidāmajā 8. Vispasaules koncilā kaut kas nesaskanēs ar septiņiem iepriekšējiem Vispasaules konciliem, mums ir tiesības to nepieņemt.”

³⁷ Ar metropolīta Kirila atbildēm uz jautājumiem preses konferencē Kanberā var iepazīties filmā “Kirkkot keskella Canberra”, ko rādīja somu televīzija. Ieraksta Nr. 436-156-02; Kā arī “Assembly Line”, N10, 19.2.1991.

³⁸ <http://www.facebook.com/pages/Кирилл-митрополит-Смоленский-и-Калининградский-Cyrrill/54446121941?sk=info>, На страже Православия Nr. 4 (24) 10. 2007.

³⁹ http://www.kongord.ru/Index/A_tma_07/timeofjustice.html

⁴⁰ http://religion.ng.ru/society/2002-11-20/1_europe.html

⁴¹ <http://www.inform-relig.ru/020410/n2.html>

Sirdsskaidrais Justīns (Popovičs) sacīja: "Vispasaules koncili sargāja ticības tīrību un pareizumu, tāpēc apspriestie jautājumi pārsvarā bija dogmatiski. Pareizticīgajiem 8. Vispasaules koncils būtu derīgs tikai tad, ja tajā kā herēzi nosodītu ekumenismu, kas gatavo antikrista atnākšanu."⁴² Optinas hieromūks Nektārijs (Tihonovs † 29. aprīlī, 1928) uz jautājumu "Vai būs Baznīcu apvienošanās?" atbildēja: "Nē, to spētu paveikt tikai Vispasaules koncils, bet koncila vairs nebūs. Bija 7 koncili, kā 7 Sakramenti, 7 Svētā Gara Dāvanas. Mūsu laikam piepildās skaitlis 7. Nākamā laika skaitlis ir 8. Mūsu Baznīcai pievienosies tikai atsevišķi cilvēki."⁴³

Ja ekumenistu, modernistu nodoms izdosies, pareizticīgo pasaulē neizbēgami sašķelsies. Kā teica svētais, sirdsskaidrais Čerņigovas Lavrentijs († 1950): "Baznīcas būs, bet pareizticīgais kristietis tajās vairs nedrīkstēs ieiet."⁴⁴ Līdzīgi izsakās arī sirdsskaidrais Kukša (Veličko) († 1964): "Pēdējie laiki tuvojas. Drīz tiks sasaukts ekumeniskais koncils, kuru dēvēs par "svēto". Bet tas būs tas pats pravietotais "asototais koncils, kurš būs īsts bezdievju saiets. Tajā visas ticības saplūdis vienā... Esiet modri. Centieties apmeklēt dievnamus, kamēr tie vēl ir mūsu. Drīz vairs nevarēs turp iet, jo viss mainīsies."⁴⁵

Sarovas Serafims (1759–1833) pravietodams sacīja: "Būs tādi laiki, kad, aizbildinoties ar nepieciešamību pēc progresa baznīcas dzīvē un kristietībā, par labu šīs pasaules prasībām tiks mainītas un izkropļotas Svētās Baznīcas dogmas (mācība) un nolikumi, aizmirstot, ka tos iedibinājis Kungs Jēzus Kristus, mācīdams un norādīdams Saviem mācekļiem – svētajiem Apustuļiem, kādai jābūt Kristus Baznīcai, un kurš novēlēja: "Ejiet, iemāciet visām tautām to, ko Es jums esmu pavēlējis" (Mt 28, 19). Līdz pat šodienai ir saglabājušies Svēto Apustuļu Noteikumi un vēstījumi, kurus izskaidrojuši un reiz par visām reizēm par negrozāmiem atzinuši to mantotāji – svētie tēvi, kurus vadīja Svētais Gars septiņos vispasaules koncilos. Bēdas tam, kas vienu vārdu atņems vai pieliks," teica tēvs Serafims, "mūsu Baznīcai nav neviena trūkuma; bēdas tam, kas uzdrīkstēsies ieviest kaut kādas izmaiņas Baznīcas Dievkalpošanā un noteikumos, kas ir tas

⁴² Татьяна Грачева. Когда власть не от Бога. Рязань: Зёрна–Слово, 231. lpp.

⁴³ <http://sobor8.ru/>

"Patiesības balsts un pamats", par kuru Pats Pestītājs teica, ka elles vārti to neuzvarēs; t.i., Baznīca pastāvēs nemainīgi līdz beigām – līdz Otrai atnākšanai." Jebkura vēlme kaut ko pilnveidot, izmainīt Svētās Baznīcas noteikumos un mācībā ir herēze; mēģinājums radīt īpašu Baznīcu pēc cilvēka paša sapratnes, atkāpšanās no Svētā Gara nolikuma ir mūžam nepiedodama Svētā Gara zaimošana. Par tiem, kas tā ir rīkojušies, kas atkrituši no piederības Svētai Apustuliskai Baznīcai, Apustulis Pāvils teica: "Jo tie ir melu apustuļi un viltus strādnieki, izlikdamies par Kristus apustuļiem. Nav arī brīnums, jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli" (2. Kor. 11, 3–14).

Nosacīti var uzskatīt, ka ir trīs kristīgā ekumenisma virzieni – pareizticīgais, protestantiskais un katoliskais. Pareizticīgie uzskata, ka jebkura Baznīca, kas apliecina to pašu, ko viņi, ir baznīca–māsa. Protestanti saka: teoloģiskas atšķirības nav svarīgas – mēs jau esam vienoti Kristū. Atliek to tikai pasludināt kā post factum un ļaut visiem piedalīties kopīgajā Svētajā Mielastā. Un visbeidzot katoļu koncepcija: tici, kam un kā gribi, vienība var būt tikai un vienīgi pie Romas pāvesta kājām. Ir iespējams vēl arī ceturtais ekumenisma paveids, kam būtībā nebūs nekāda sakara ne ar Baznīcu, ne ar kristietību. Tas būs atbilstošs Jaunās pasaules kārtībai – Jaunajai pasaules reliģijai.

Nujorkas rabīns Artūrs Šnejers dāvina Pareizticīgās Krievijas garīgajam līderim Kirilam (Guņgajevam) ābolu no tīra zelta

⁴⁴ Преподобный Лаврентий Черниговский. Житие, поучения, пророчества и акафист. Типография Почаевской Лавры, 2001, 120. lpp.

⁴⁵ Татьяна Грачева. Когда власть не от Бога. Рязань: Зёрна–Слово, 2010, 233. lpp.

“Jūs esat zemes sāls; bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāļis? Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama.”
(Mt 5, 13)

Vatikāna ekumenisms

Runājot par Romas katoļu ekumenisma versiju, varētu teikt, ka tā savus apgriezienus uzsāka ar Jāņa XXIII pontifikātu (1958–1963). “Es gribu, lai Baznīcā ienāk svaigs gaiss!” – tā pirms 50 gadiem teica pāvests Jānis XXIII, kad paziņoja kardināliem, ka grib sasaukt II Vatikāna koncilu. Pirms tam Romas Baznīcas oficiālā nostāja ekumenisma jautājumos bija piesardzīga un pat atturīga. Patlaban Romas Katoļu Baznīca (RKB) ir ekumenisma galvenais virzītājspēks. Ja PBP locekļu starpā nav vienotības, tad to nekādā ziņā nevar teikt par RKB. Katoļi ir vienoti, un tā ir pasaulē vislielākā kristīgā konfesija ar savu kārtību un savu bezgalīgo uzticību pāvestam, kurš ticības jautājumos “nekļūdās”. Skaitliski katoļu ir daudz vairāk nekā pareizticīgo un protestantu kopā: 2008. gadā – miljards 166 milj., tāpēc pats par sevi saprotams, ka visu pašreizējo ekumenisma politisko un idejisko attīstību nosaka Vatikāns.

Romas pāvests Benedikts XVI un Konstantinopoles patriarhs Bartolomejs demonstrē pasaulei vienotību

Pareizticīgie bija vieni no pirmajiem, kurus skāra katoliskā ekumenisma ietekme. Vatikāna II koncila iedvesmota, Romas Katoļu Baznīca ar lielu sparību atjaunoja līdz šim neveiksmīgos mēģinājumus apvienot katoļus ar pareizticīgajiem. Jaunā iniciatīva vainagojās ar zināmiem panākumiem. 1965. gadā Romas pāvests Pāvils VI un Konstantinopoles patriarhs Atenagors I formāli atcēla 1054. gadā notikušo abpusējo ekskomunikāciju (ekskomunikācija – izslēgšana no Baznīcas kopības). Šim aktam sekoja pareizticīgās pasaules protests, jo Konstantinopoles patriarhs kā viens no patriarhiem nevar visu patriarhu un visu patstāvīgo pareizticīgo baznīcu vārdā vienpersoniski izlemt par visu Pareizticīgo Baznīcu kopumā. To izlemt var vienīgi Vispasaules koncils. Konstantinopoles patriarhs nav Pareizticīgās Baznīcas pāvests. Tomēr patriarha Atenagora I spertais solis nepalika bez sekām. 1999. gadā pāvests Jānis Pāvils II pēc Rumānijas Pareizticīgās Baznīcas patriarha ielūguma apmeklēja šo valsti, kļūstot par pirmo pāvestu, kurš pēc šķelšanās ir apmeklējis pareizticīgu valsti.

Lai gan kristīgais ekumenisms, pēc Pareizticīgās Baznīcas svēto tēvu domām, ir visu herēžu apkopojums, tīri cilvēciski to var kaut kā saprast – visiem taču ir viena Bībele, vieni un tie paši Svētie Raksti. Tomēr, ja Vatikāns aicina pareizticīgos uz sadarbību un vienotību, tad būtu jāsaprot, līdz kādai robežai šī sadarbība ir pieļaujama un vai vispār vienotība konfesionālajos ticības jautājumos ir principā iespējama. Ekumenismu Romas Katoļu Baznīcas traktējumā īstam, pārliecinātam kristietim pieņemt ir grūti un ir neiespējami rast atbildes uz daudziem jautājumiem, ko izraisa katoļu ekumenistu visdažādākās aktivitātes. Viens tāds jautājums varētu būt: ko katoļu mūki dara budistu klosteros? Kādus īpašus garīgos dziļumus viņi tur apgūst? Varbūt tas ir kāds kārtējais viltīgais gājiens, lai glābtu maldos esošo nelaimīgo budistu dvēseles? Taču nē, fakti liecina par ko citu. Viņi tiešām dalās pieredzē, kopā lūdzas, meditē. Nākošais jautājums būtu sakarā ar citu reliģiju pārstāvju atrašanos kristiešu dievnamos. Normāls kristietis būs pārsteigts, ieraugot katoļu dievnamā Dalailamu, kurš meditē kopā ar dažādu konfesiju kristiešiem.⁴⁶ Kristietī patiesībā

⁴⁶ <http://www.e-misterija.lv/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=946>

var pārsteigt itin visas RKB ekumeniskās aktivitātes. Jo katrs, kas daudz maz orientējas Svētajos Rakstos un svēto tēvu mācībā, sapratīs, ka sekojošie apustuļa Pāvila vārdi ne vismazākā mērā nav attiecināmi ne uz pāvestu, ne Vatikānu: “.. nebūdams atkarīgs ne no viena, es brīvprātīgi paliku visiem par kalpu, lai pēc iespējas daudzus mantotu. Jūdiem esmu tapis kā jūds, lai mantotu jūdus; tiem, kas zem bauslības, esmu tapis kā tāds, kas stāv zem bauslības, pats nebūdams zem bauslības, lai mantotu tos, kas stāv zem bauslības. Tiem, kas bez bauslības, esmu tapis kā tāds, kas bez bauslības, kaut patiesībā nebūdams bez Dieva bauslības, bet stāvēdams Kristus bauslībā, lai mantotu tos, kas bez bauslības. Vājajiem esmu tapis kā vājš, lai mantotu vājos; visiem esmu tapis viss, lai katrā gadījumā kādus izglābtu” (1. Kor. 9, 19–22).

“Turpināsim izplatīt miera vēsti un dzīvot saskaņā ar Asīzes garu,” ar šiem vārdiem pāvests Jānis Pāvils II 1986. gada oktobrī noslēdza Pasaules lūgšanu dienu par mieru. Plecu pie pleca ar dažādu kristīgo konfesiju, to skaitā arī pareizticīgo pārstāvjiem lūdās 12 pasaules lielāko reliģiju piederīgie. Tas notika pirmo reizi cilvēces vēsturē. Baznīcā altārī tika novietots budas tēls un pāvests paziņoja, ka viņi visi lūdzas vienam kopīgam Dievam.⁴⁷ Kāds franču žurnālists trāpīgi nosauca šāda veida sanāksšanas par “ANO–reliģiju”.⁴⁸ Īsts kristietis zina, ka “visi tautu dievi ir elki” (Ps. 96, 5), slāvu valodā šī Svēto Rakstu vieta skan precīzāk: “все бози язык бесови”, kas nozīmē – visi tautu dievi ir velni – jaunie gari. Te tiešām jācitē Kristus un jālūdz: “Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara” (Lk 23, 34). 1993. gada 10. janvārī ekumeniskais saiets Asīzē atkārtojās, tikai šoreiz bez pareizticīgo klātbūtnes.

Bet, lūk, pāvests ienāk Romas sinagogā, sniedz brālīgu skūpstu lielajam rabīnam Eli Toafam, koris izpilda himnu: “Ticu, ka nāks mesija.” Sajūta sirreāla. Protams, ne jau Evaņģēliju pāvests sludināja sinagogā. Franču prese liecināja, ka tas ir pirmais šāda veida noti-

kums “pēc 2000 gadiem”⁴⁹. Tomēr Vatikāna sadraudzība ar jūdaismu ir daudz maz saprotama (ko nevar teikt par tuvināšanos ar nekristīgo reliģiju adeptiem), jo Vecās Derības Svētie Raksti gan kristiešiem gan jūdaiem ir kopīgi. Nav jābrīnās arī par Romas pāvesta Benedikta XVI jaunākajiem paziņojumiem, ka ebreji nav vainīgi Jēzus Kristus nāvē. Atspēkojot Evaņģēliju un vēsturiskos notikumus, kuros ebreju tauta pieprasīja Barabas atbrīvošanu un Jēzus nāvēssodu, pāvests daudznazīmīgi jautā: “Kā gan visa tauta varēja būt klāt šajā mirklī un pieprasīt Jēzus nāvi?”

“Priekšstatu par jūdu kolektīvo vainu, kas aptumšoja attiecības starp divu ticību pārstāvjiem, Romas katoļu baznīca noraidīja jau Ot rā Vatikāna koncila laikā. Bet tik detalizētu teoloģisku šīs koncepcijas noliegšanu pāvests Benedikts ir izklāstījis pirmo reizi baznīcas vēsturē,” komentējis “The Guardian” raksta autors Džons Hūpers. Savukārt bēdīgi slaveno frāzi “Viņa asinis lai nāk pār mums un mūsu bērniem” (Mt 27, 25) pāvests Benedikts traktē pavisam oriģinālā veidā – nevis

Ceļā uz vienotību (laikraksts New York Post)

⁴⁷ Татьяна Грачева. Когда власть не от Бога, 213. lpp.

⁴⁸ Le Figaro Magazine. Paris, 1986. 31. 10. 134. lpp.

⁴⁹ Le Figaro Magazine. Paris, 1986. 19. 04. 84. lpp.

kā sodu, bet kā pestīšanu.⁵⁰ Neviena kristietis nav noliedzis ebreju tautas lomu cilvēces pestīšanā. Tikai, ja piekrīt pāvestam, tad jāmaiņa daudzu dievkalpojumu saturs un jāpārskata daudzu Bībeles tekstu jēga. Kā lai citādi saprot šos Vecās Derības rakstu vārdus: "Bet pār Dāvida namu un Jeruzalemes iedzīvotājiem Es izliešu žēlastības un lūgšanas garu, un tie raudzīsies uz viņu, ko tie sadūruši, un vaimanās par viņu, kā vaimanā par vienīgo dēlu, un būs par viņu noskumuši un sēros, kā skumst par savu pirmdzimto. Tanī dienā Jeruzalemē būs tik lielas sēras, kā citkārt sēras bija pie Hadad-Rimmonas Megidas līdzenumā. Un zeme vaimanās, ikviena cilts par sevi: Dāvida nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Nātāna nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Levija nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Šimeja cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi, un tā arī visas pārējās ciltis, katra cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi" (Cak. 12, 10–14). Šie Svēto Rakstu vārdi liecina par to, ka pienāks laiks, ka daudzi ebreji sapratīs, ko ir izdarījuši, un ļoti nožēlos, ka neatpazīna Kristū mesiju – Pestītāju.

Jaungada uzrunā Romas pāvests Benedikts XVI piedāvāja 2011. gada oktobrī Asīzē Itālijā atkal rīkot pasaules reliģiju līderu sammitu, kam būtu jākalpo miera, ticības un iecietības mērķiem. 2011. gada 15. janvārī, tiekoties ar ekumenisko delegāciju no Somijas, Benedikts XVI pasvītroja: "Ekumenisms vienmēr ir Dieva darbības auglis. Visi cilvēki ir aicināti piederēt Dieva tautai, kuru vēlas sapulcināt Kristus. Tā ir vienotība daudzveidībā un daudzveidība vienotībā."⁵¹

Nesen nominētais Latvijas Romas Katoļu Baznīcas Rīgas metropolīts Zbigņevs Stankevičs pirms savas iesvētīšanas amatā intervijā laikrakstam "Svētdienas Rīts" un portālam www.lrb.lv izsakās līdzīgi pāvestam: "Ekumenisms ir Evaņģēlija vēstījumu attīrīšana no uzslāņojumiem, kas gadsimtu gaitā ir radušies. Ekumenisms ir vienotība patiesībā. Tas nozīmē, ka mēs visi nevis kļūstam vienādi, bet gan atrodam savu patieso identitāti. Vienotība daudzveidībā. Tas nozīmē, galvenajā – vienotība, otršķirīgajā – brīvība un pāri par visu – mīlestība. Lūk, tas ir ekumenisms."

Patiesībā ekumeniskais sauklis un lozungs "vienotība daudzveidībā" pieder nevis katoļiem, bet masoniem. Šie divi vārdi ir masonisma ideoloģijas, kas pamazām top par jauno pasaules reliģiju, stūrakmens. Tas ir tikai likumsakarīgi, ka Eiropas Komisijas informatīvajā kampaņā, kas sākās 2007. gada 4. decembrī, par 2008. gadā paredzamo Eiropas starpkultūru dialoga gadu, izskanēja tā pati devīze: "Vienoti daudzveidībā". Un uz Beļģijā izgatavotās monētas – "vienotās pasaules valūtas" parauga atkal parādījās tie paši vārdi: "Vienoti daudzveidībā."⁵²

Ekumenisms pilnā plaukumā. Asīze, 1986. gads

⁵⁰ <http://mango.delfi.lv/zinas/apraksti/personibas/pavests-ebreji-nav-vainigi-jezus-nave.m?id=37161143>

⁵¹ <http://storico.radiovaticana.org/let/storico/2005-08/46132.Htm>

⁵² Татьяна Грачева. Когда власть не от Бога, 21.–22. lpp.

"Dieva dusmība no debesīm parādās pār visu cilvēku bezdievību un netaisnību, kas savā neprātā aplāpē patiesību."
(Rom. 1, 18)

Masonisms – reliģija, kurā visiem cilvēkiem jāsaprotas

Vatikāns savu nostāju pret reliģiju apvienošanās ideju sāka mainīt vienlaicīgi ar attieksmi pret masonismu,⁵³ un tas ir pilnīgi saprotams, jo masonisms zināmā mērā arī ir reliģija. Ievērojamākais amerikāņu masonisma filozofs Alberts Paiks rakstīja: "Katra masonu loža ir reliģisks templis, bet viņu mācība – reliģiska mācība."⁵⁴ Paši brīvmūrnieki uzskata masonismu ne tikai par vienu no reliģijām, bet par vienīgo universālo reliģiju. Presbiterāņu (presbiterāņi radās reizē ar reformāciju 16. gadsimtā. 1560.gadā Džons Knokss nodibināja Skotu presbiterāņu Baznīcu) mācītāja Džema Andersona sastādītās masonu konstitūcijas (Constitutions of the Freemasons, pirmo reizi izdota 1723. gadā) svarīgākā daļā ir "Charges of a Freemason", kas saīsināti saucas "Old Charges" – vecie pienākumi. Pirmais pienākums paredz, ka brīvmūrniecība liek saviem locekļiem apvienoties reliģijā, kurā visi cilvēki saprotas. Īva Marsodona grāmatā "Ekumenisms frankmasona-tradicionalista skatījumā" masonisma universalisms ir pasvītrots īpaši: "Katoļi, pareizticīgie, protestanti, ebreji, musulmaņi, hinduisti, budisti, brīvie domātāji, brīvie ticīgie – mums ir tikai vārdi; frankmasoni – tas

⁵³ II Vatikāna koncilā (1962.–1965. gads) tika radīta speciāla "Dialoga komisija", kuras sastāvā bija gan masoni, gan KB garīdznieki un darbinieki. Tika norādīts uz nepieciešamību pārskatīt katoļu juridisko kodeksu (Codex Juris Canonici) No tā tika izņemts likums Nr. 2335, kas darbojās jau 200 gadus un kas paredzēja izslēgt no Baznīcas tos, kas uzņemti masonu ložās. (http://veruem.narod.ru/vatikan_masonstvo.html) Tas radīja lielu jūcekli katoļu sabiedrībā. Daži katoļu preses izdevumi apgalvoja, ka no šī brīža baznīcas locekļi var darboties masonu ložās un citās organizācijās, kas nav antikatoiskas un nenostājas pret Baznīcu. Daļa bīskapu pat atļāva saviem garīgi padotajiem iestāties ložās. Jūcekli un pārpratumus centās analizēt godprātīga pseidoreliģiju speciāliste katoļiete Ērika Gibello savas grāmatas «... jau tagad daudzi antikristi ir cēlušies...(1. Jņ 2, 18)» pirmajā pielikumā ar nosaukumu «Brīvmūrnieku brālība (Masonu ordenis)». Tikai 1983. gadā Vatikāns publicēja Codex Juris Canonici jauno versiju, kurā masoni un citas organizācijas nav pieminētas, jo, kā paskaidro Svētā Ticības mācības Kongregācija, Kodeksa sastādīšanā tika pielietots cits redakcijas kritērijs. Organizācijas tika iekļautas daudz plašākā kategorijā, uz tām attiecas kanons 1374, kas paredz: "Tas, kurš iestājas apvienībā, kas ceļ intrigas – jaunprātības pret Baznīcu, taisnīgi jāsoda. Bet tas, kurš rada vai vada līdzīgas apvienības, jāsoda ar interdictu". Lai gan Kongregācija pasvītvoja, ka Baznīca turpina atzīt kā nevēlamas masonu asociācijas, taču pat laicīgajā dzīvē ir novērots, cik lielu postu var nodarīt neskaidri

ir uzvārds... Masonisms nepieder nevienam laikam, bet pieder visiem laikiem; nepiederot nevienai no reliģijām, tas visās reliģijās atrod dižās patiesības".⁵⁵ "Brīvmūrnieki saka: "Mēs piederam visām nācijām, valodām, ģimenēm. Katrs, kas iestājas brīvmūrniekos, vairs nepieder savai tautai, bet visām nācijām. Viņam vairs nav domu – palīdzēt savai tautai, bet gan – dzīvot "cilvēces" labā. Arī brīvmūrnieku atklātā devīze: brīvība, brālība, vienlīdzība, domāta ne atsevišķas tautas locekļiem, bet gan Vispasaules valsts locekļiem."⁵⁶ No metaforas, ka cilvēce ir celtne un cilvēki – pieslīpējami būvakmeņi, radies vārda masons sinonīms brīvmūrnieks un attiecīgā simbolika – arhitekta instrumenti. Mistificēšanas labad tiek izplatīti arī citi šīs simbolikas skaidrojumi. Lielākā daļa bijušo Romas pāvestu pret brīvmūrniekiem izturējās noraidoši. Pāvests Pijs IX masonu ordeni nosauca par "sāta-na sinagogu" un visu herēžu sintēzi. Varētu uzskatīt, ka masonisms bija kļuvis par Vatikāna lielāko ienaidnieku. Lūk, dažas liecības:

Kad 1917. gadā Romā masoni svinēja savu divsimt gadu jubileju, viņi izgāja ielās ar izaicinošām demonstrācijām un sludināja drīzu Baznīcas galu. Romā pirms I pasaules kara brīvmūrnieki ar katru dienu palika aizvien agresīvāki. Džordano Bruno piemiņas dienā viņi nesa melnus karogus, uz kuriem bija attēlots lucifers uzvarētāja lomā, kas mīda kājām gulošo Erceņģeli Miķeli. Bija redzēts pat šāds lozungs: "Sātans valdīs Vatikānā, un pāvests viņam kalpos par izsūtāmo."⁵⁷ Jau 1900. gadā Lielo Austrumu masonu ordeņa kongresā, kas notika Briselē, beļģu masonu lielmeistars paziņoja, ka cīņa starp

formulēts likums, kuru var traktēt dažādi. Atšķirībā no jaunā 1983. gada Kodeksa vecais 1917. gada Kodeksa kanons 2335 skan šādi: "Visi, kas iestājas masonu sektās vai citās līdzīgās sabiedrībās, kas ceļ savvēstības pret Baznīcu vai likumīgām pasaules varām, ir jānošķir." Lai gan Svētā Kongregācija apgalvo, ka katoļi, kuri atrodas masonu ložās, smagi grēko un nedrīkst piedalīties Svētajā Vakarēdienā, paši masoni savos iekšējos reglamentos apgalvo pilnīgi pretējo – pašreizējā Katoļu Baznīcas attieksme pret Brālību ir diametrāli mainījusies. (skat. http://veruem.narod.ru/vatikan_masonstvo.html) Nepārprotama ir arī masonu vēlme pāvesta krēslā iesēdināt kādu cienījamu ordeņa brāli. Par to, ka Romas Katoļu Baznīca ir saplūduši ar masonismu, liecina arī ievērojamais serbu teologs – doktors Marko Markovičs savā grāmatā "Pareizticība un Jaunā pasaules kārtība" un daudzi citi pareizticīgi izdevumi.

⁵⁴ Эрика Гибелло. ... и теперь появилось много антихристов... Как не попасть в пучину псевдорелигий. Издательство "Дом Святого Себастиана", 2009, 331. lpp.

⁵⁵ Д-р Марко С. Маркович. Православие и Новый мировой порядок. Минск: Православное братство во имя Архистратига Михаила, 2004, 44. lpp.

⁵⁶ М. Донис. Brīvmūrnieki. Žīdu slepenā armija. Rīga: Otto Pelles izdevniecība, 1943, 22. lpp.

⁵⁷ Эрика Гибелло. ... и теперь появилось много антихристов... Как не попасть в пучину псевдорелигий, 312.–313. lpp.

Baznīcu un masonismu ir cīņa uz dzīvību un nāvi. Katoļu baznīcas garīdznieks Jānis Pavlovskis rakstā "Vai sātans nav palaists brīvībā?" atzīmēja, ka Itālijas masonu ložas žurnālā bija publicēta himna sātānam. Ir zināms, ka masoni piekopj melnās mises sātana godam un ir pamats uzskatīt masonus par mūsdienu sātana kulta pamatlīcējiem.⁵⁸

Krievu Pareizticīgās Baznīcas hierarhs metropolīts Antonijs (Hrapovickis) 1932. gadā rakstīja: "Visā cilvēces vēsturē viena no bīstamākajām un patiesi sātaniskajām maldu mācībām ir masonisms."⁵⁹

Jau pagājušā gadsimta septiņdesmito gadu sākumā visas pasaules laikrakstos varēja lasīt uzbudinošus rakstus par necilvēcīgām sātanistu (Mensons) pastrādātajām slepkavībām Holivudā... Kad Meksikas un ASV Teksasas pavalsts policisti atklāja lielu kokaīna tirdzniecības perēkli (policija aizturēja sešus narkotiku tirgoņus), tad Matamorosā netālu no Teksasas robežas uzgāja vietu, kur bija pulcējušies narkobiznesa bosi. Tur atklājās altāris ar priekšmetiem, kas vajadzīgi melnajai misei – par godu sātānam, piemēram, tur bija katls, kurā vārījās cilvēku smadzenes. Atklāja arī gabalos sacirstus piecpadsmit cilvēku līķus. Seši apcietinātie noziedznieki policijai paskaidroja: "Mēs upurējam cilvēkus, vārām smadzenes un šo zupu ēdam, lai sātans mūs padarītu no lodēm neievainojamus un policijas neuzveicamus." Ir satraucošas ziņas, ka sātanisms ienāk arī amerikāņu jauniešu dzīvē. Par to nav jābrīnās, zinot faktu, ka 1970. gada martā sātana baznīca tika uzņemta ASV Nacionālajā baznīcu padomē. Pentagonā vienlīdz ar citu konfesiju pārstāvjiem strādā arī galvenais sātana baznīcas kapelāns, kura vadībā ASV armijai nepieciešamajos rituālos kalpo simtiem sātanistu. Sātanistiem ir organizācijas filiāles arī Eiropas valstīs, Latīņamerikā, Kanādā, Austrālijā, Jaunzēlandē. ASV sātanistu traktāti tiek izdoti miljoniem lielās tirāžās. Daļu no izdevumiem finansē Amerikas valdība. Daži fakti no 80. gados presē publicēti:

Jauniešu sātanistu grupa bija noturējusi rituālu, noslepkavojot cilvēkus kā upuri sātānam. Ekshumācijas procesa aculiecinieki stāstīja, ka pat klātesošajiem policistiem palicis fiziski slikti no redzētā.

⁵⁸ Lauku avīze. 1994. gada 29. marts.

⁵⁹ Священнику и Мирянину о масонстве. Издание Православного монархического центра "Христианская взаимопомощь", 12. lpp.

Floridā deviņpadsmit gadīgs jaunietis tika sodīts ar mūža ieslodzījumu, jo bija nogalinājis savu māti Patrīciju Annu. Skaitot lūgšanas par godu sātānam, dēls Džonatans pārgriezis viņai rīkli. Viņa lūgšana skanēja tā: "Mans kungs, sātān, tu zini, ka es iznīcināju šo sievieti, šo radījumu, kas dzemdēja mani. Es pieliku punktu viņas valdīšanai pār manu apziņu. Viņa zaudēja saikni ar mani un kļuva par parastu čūsku, kas atrodas daudz zemākā eksistences stāvoklī."⁶⁰

Sātanisms ir iespiedies arī legāla biznesa sfērā. Korporācijas "Procter and Gambl" vadība atklāti paziņoja, ka ir sātana baznīcas loceklis un ziedo tai daļu savas peļņas. Kad Fils Donahjū 1990. gada 1. martā TV pārraidē vaicāja, vai viņi nebaidās ar šādu paziņojumu kaitēt savam biznesam, sātanisti atbildēja, ka ASV nav tik daudz kristiešu, lai spētu viņiem kaitēt. Pēc šīs pārraides sākās protesti un parakstu vākšana, lai boikotētu sātaniskās korporācijas produkciju, taču ASV valdība nostājās sātanistu pusē, pamatojoties ar likumu par reliģisko minoritāšu tiesībām.⁶¹

Apjaušot, ka Baznīcu nevar iznīcināt ar loģisku argumentu palīdzību, masonisms cenšas to panākt graujot kristīgās sabiedrības morāli. Šobrīd mūsdienu sabiedrības ideāls vispār ir visatļautība, visās cilvēkam būtiskajās sfērās tiek propagandēta grēcīga dzīve. Lielu nopelni šajā jaunumā ir TV pārraidēm. Neaptverami daudzveidīgas ir grēka vizuālās hipnozes sekas.

Ne visas masonu ložas ir naidīgi noskaņotas pret kristietību un Baznīcu. Pieteikumā uzņemšanai Latvijas brīvмūrnieku ložā "Jāņa uguns" atrodams punkts Nr. 2, kas saka: "Ordenis savus locekļus audzina savās īpatnējās mācībās un paražās, pamatojoties uz tīru Jēzus Kristus mācību, t. i., brīvu no vēlākos laikos tai pievienotām dogmām un atzīstot viņu par savu virsganu. Tādēļ arī neviens nevar būt mūsu ložas patiess loceklis, kas neatzīst iekšīgi šo mācību un kas arī pieņem nekristīgas reliģiskas sabiedrības."⁶² Ar ko šīs "Jāņa uguns" masonu ložas nostādne atšķiras no protestantu idejām? Ne ar ko. Atšķirība ir tikai noslēpumainībā. Daudzi masonu ložu locekļi ārēji cenšas dzīvot kristīga cilvēka dzīvi, t. i., nodarbojas ar labdarību, dažkārt ziedo lielas

⁶⁰ <http://www.proza.ru/2009/10/29/897>

⁶¹ Turpat.

⁶² M. Donis. Brīvмūrnieki. Žīdu slepenā armija, 182. lpp.

naudas summas klosteriem, baznīcu celtniecībai un klēra uzturēšanai, tomēr savā starpā ir vienotas īpašā sociāli hierarhiskā piramīdā ar Lielo Arhitektu pašā augšā un "brīvmūrnieku ordenis ir nesaraujamām saitēm saistīta viena vienība, kur "viens par visiem un visi par vienu". Kā atsevišķas patstāvīgas vienības ložas nedarbojas."⁶³ Daudzi brīvmūrnieki, kalpodami savam ordenim, zina tikpat maz par patiesā masonisma mērķiem un metodēm kā vienkāršs ierindas kareivis par augstākās karaspēka vadības uzbrukuma plāniem. Iekļūšana brīvmūrnieku noslēpumos parasti notiek pakāpeniski, katra jauna pakāpe nozīmē jaunu grādu.

1904. gadā Austrumu Templiešu ordenis (Ordo Templi Orientis vai O.T.O., dibināts 1902. gadā) savā žurnālā "Oriflamme" paziņoja, ka viņu ordenim ir atslēga uz visiem brīvmūrnieku un hermētisma noslēpumiem, un šī atslēga ir mācība par seksuālo maģiju. Šos maģijas noslēpumus uzzina tikai visaugstākos grādus sasniegušie masoni. O.T.O. mērķis bija sintezēt ne tikai frankmasonu (ar tā 3°, 7°, 33°, 90°, 97° utt. pakāpēm), bet arī Gnostiskās katoļu baznīcas, martinistu, Sat Bhai, rozenkreiceru, iluminātu, Svētā Gara bruņinieku un daudzu citu ordeņu noslēpumus – patiesības. Katras valsts vietēja ordeņa galva tiek dēvēta par "Augstāko un svēto karali", bet šo karaļu vadītājs ir O.H.O. – brālis pārzinis, kam pieder absolūta vara. Tolaik šo amatu, kā raksta Alisters Krouli savās "Grēksūdzēs" atmiņās, ieņēma O. T. O. galva – Teodors Roiss.

1912. gadā Krouli saņēma apstiprinošu dokumentu, kas deva viņam tiesības atvērt savu O. T. O. ložu Anglijā. Tai tika piešķirts nosaukums "Mysteria Mystica Maxima" jeb M..M..M.. Tai pašā gadā tika publicēts šīs ložas manifests. Šajā dokumentā O. T. O. tika aprakstīts kā iesvētīto apvienība, kuru rokās ir sakoncentrēta visa sekojošo apvienību gudrība un zināšanas: tika nosaukti 20 galvenie, tai skaitā masonu ordeņu nosaukumi, kā arī citi ne mazāk cienījami ordeņi.⁶⁴ Lai gan O. T. O. tika pasludināts par Masonu Akadēmiju un darbojās kā masonu apvienība, tomēr divdesmit gadus vēlāk, 1922. gadā, kad tā vadību pārņēma Alisters Krouli, tas izstājās no brīvmūrniecības. Jaunais ordeņa galva sintezēja augstākās patiesības un modernizēja

Austrumu Templiešu ordeņa struktūru. Iesvētības augstākajos grādos ordenī bija saistītas ar neiedomājamām seksuālām perversijām, bet visaugstākajā, vispilnīgākajā XI pakāpē bija paredzēts homoseksuāls akts. Tiek uzskatīts, ka asinis un ekskrementi, kas izdalās anālā dzimumakta laikā, piesaista garus-dēmonus, bet sperma uztur tajos dzīvību. Tās ir atslēgas uz pēdējo, vispilnīgāko maģisko spēku.⁶⁵ Lūk, reliģijas saistība ar pederastiju! Lūk, kāpēc homoseksuālisms pasaulē ir pacelts uz goda pjedestāla, lūk, kāpēc to tik ļoti sargā un lobē pasaules varenie. Pašreiz Austrumu Templiešu ordeņa centrs atrodas Kalifornijas štatā ASV. O.T.O. biedru skaits pārsniedz 4000, tam ir pārstāvniecības vairāk nekā 60 valstīs, tas ir izveidojis lielložas ASV, Lielbritānijā un Austrālijā un turpina attīstīties.

Mūsdienās daudzi ir atradinājušies iedziļināties garīgi ētiskās problēmās (vidējās un vecākās paaudzes pārstāvji var atcerēties, cik maz bija to, kas principiāli nestājās komunistiskajā partijā), daudziem patīk, ka masonisms piedāvā unikālu iespēju "izsisties" dzīvē uz augšu. Tam, kurš iestājas ložā, paveras brīnumainu iespēju pasaule, atveras visi ceļi gan biznesā, gan politikā. Ne velti Svētie Raksti brīdina: "Kas grib būt pasaules draugs, kļūst Dievam par ienaidnieku" (Jēk. 4, 4). Apustulis Pāvils liecināja: "...jo Dēma ir atstājis mani, mīlēdams tagadējo pasauli" (2. Tim 4, 10).

Alisters Krouli Austrumu Templiešu ordeņa bruņinieka godībā

⁶³ M. Donis. Brīvmūrnieki. Židu slepenā armija, 191. lpp.

⁶⁴ <http://crowley.vniz.net/otohistory.html#p12>

⁶⁵ http://thelema.ru/main.php?lnk=acrowley/unleash_tbeast

Sātans kārdina cilvēkus visvisādā veidā, viņš kārdināja pat Kristu, "rādīja tam visas valstis un viņu godību, un uz to sacīja: "es tev to visu gribu dot, ja tu, zemē mezdamies, mani pielūgsi." Taču Kristus teica: "Atkāpies, sātan! Jo stāv rakstīts: "Tev būs pielūgt Dievu, savu Kungu, un tam vienam kalpot" (Mt 4, 9–10). Ne jau visi ir spējīgi pretīstāvēt bagātības, varas un augstāko aprindu vilinājumam, sekojot padomam: "Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības; jo viss, kas ir pasaulē – miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība, – tas nav no Tēva, bet ir no pasaules" (1. Jņ 2, 15–16). Kristus teica: "Kā jūs varat kļūt ticīgi, cits no cita godu pieņemdami, bet nemeklēdami godu, kas nāk no vienīgā Dieva?" (Jņ 5, 44)

Baznīcas prakse liecina par daudziem ļaunu apsēstības gadījumiem, kas ceļas, kad kristieši, saskaroties ar dzīves grūtībām, sākuši kurnēt pret Dievu un beigu beigās atteikušies no Baznīcas un Kristus. Viņos piepildījās un piepildās Rakstos teiktais: "Bet, kad nešķīstais gars no cilvēka ir izgājis, tad tas pārstaigā izkaltnas vietas, meklē dusu un to neatrod. Tad tas saka: es atgriezīšos savā namā, no kurienes es izgāju. Un, kad viņš nāk, tad viņš to atrod tukšu, izmēztu un uzpostu. Tad tas noiet un ņem līdzīgu septiņus citus garus, kas ļaunāki par viņu, un viņi ieiet tur un dzīvo; un pēc tam ar tādu cilvēku top sliktāk, nekā papriekšu bija" (Mt 12, 43–45) Kristus piemēta: "Tāpat arī notiks šai ļaunajai ciltij" (turpat).

A. Krouli vecumdienās praktizējot jogas pozas un vingrojumus. Šajā gadījumā atvasinājums no lotospozas. Pēc luterāņu teologa J. Rubeņa apgalvojuma šī poza rada apgaismību (skat. grāmatas 99. lpp.)

"Ja kas nemīl Kungu Jēzu Kristu, lai ir nolādēts."

(1. Kor. 16, 22)

Dievs ir Mīlestība (1. Jņ 4, 8)

Šie skaistie un patiesie Svēto Rakstu vārdi "Dievs ir Mīlestība" mūsdienās tiek ne tikai pārprasti, bet arī nelietīgi valkāti. Tas ir mīļākais ekumenistu un kristīgo homoseksuālistu citāts. Ar to tiek attaisnots pilnīgi viss, jebkuri maldi, jebkurš grēks, jebkura anomālija. Kā izteicās viens no garīdzniekiem–pederastiem: "Kas gan ir musu grēki bezgalīgās Dieva mīlestības priekšā!? Dieva žēlastība pārklāj visu. Mums atliek tikai nomierināt sirdsapziņu un baudīt dzīvi." Redzot tik vienpusīgu un tik greizu Dieva būtības skaidrojumu ir jānorāda arī uz tām vietām Svētajos Rakstos, kas nav tik pārprotamas un kuras modernisti, protams, nekad necitē.

Bībelē ir tādi vārdi: "Bet, ja jūs Man neklausīsit un nepildīsiet visus šos baušļus un ja jūs Manus likumus nicināsiet un jūsu dvēseles Manas tiesas niecinās, nepildot visus šos baušļus, tad jūs laužīsiet Manu derību. Tad Es jums šādi darīšu: Es likšu nākt pār jums izbailēm, dilonim un karstumam, kas acis aptumšo un dvēseli nomāc; un veltīgi jūs sēsiet savu sēklu, un jūsu ienaidnieki ēdīs jūsu maizi. Un Es dusmās celšu Savu vaigu pret jums, ka jūs tiksiet savu ienaidnieku sakauti; un jūsu nīdējiem būs pār jums valdīt no augšas, un jūs bēgsiet, kad nebūs neviena, kas jūs vajā. Un, ja jūs arī tad vēl Man neklausīsit, tad Es uzlikšu vēl septiņkārt bargāku sodu jums jūsu grēku dēļ. Un Es salauzīšu jūsu spēka lepnumu un darīšu debesis pār jums kā dzelzi un zemi kā varu. Un jūs velti šķiedīsiet savu spēku, jo zeme neizdos savu ražu, nedz arī tanī zemē koki nēsīs savus augļus. Un, ja tad vēl jūs Man turēsities pretim un vēl negribēsiet Man paklausīt, tad Es vēl jums uzlikšu septiņus piemeklējumus jūsu grēku dēļ. Un Es jums sūtīšu mežonīgus zvērus, kas aprīs jūsu bērnus un saplosīs jūsu lopus, un jūsu skaitu samazinās, tā ka jūsu ceļi paliks tukši. Un, ja jūs šo pārmačību dēļ vēl neliksiet Manis brīdināties, bet Man tuvosities ar naidu,

tad arī Es jums nākšu pretī ar naidu, un Es jūs sitišu septiņkārt jūsu grēku dēļ. Jo tad Es likšu nākt pār jums atriebības zobenam, kas atriebs Manu derību; un, kad jūs glābsities savās pilsētās, tad Es jūsu vidū sūtīšu mēri un nodošu jūs ienaidnieku rokā. Tad Es jums atņemšu maizi, tikai mazliet jums piešķirot barībai; tad desmit sievas ceps jums maizi vienā krāsnī, un jums jūsu maize tiks katram ar svaru do ta, jūs gan ēdīsiet, bet nebūsiet paēduši. Un, ja jūs šo pārbaudījumu dēļ vēl Mani neklausīsiet un tuvosities Man ar naidu, tad arī Es jums bardzībā turēšos pretī un jūs vēl septiņkārt vairāk pārmācīšu jūsu grēku dēļ. Un jūs ēdīsiet savu dēlu miesas, un jūs ēdīsiet savu meitu miesas. Un Es izpostīšu jūsu augstieņu svētnīcas un nolauzīšu jūsu elku status; jūsu līkus Es izmetīšu uz jūsu sadauzītiem elku tēliem, un jūs būsiet riebīgi Manai dvēselei. Un Es darišu jūsu pilsētas par postažām un iznīcināšu jūsu svētnīcas, un neodīšu jūsu upuru dūmu patīkamās smaržas. Un Es likšu jūsu zemi tā izpostīt, ka jūsu ienaidnieki, kas tur dzīvos, būs iztrūkušies. Bet jūs Es izkaisīšu starp citām tautām, un Es izvilksu aiz jums zobenu no maksts, un jūsu zeme būs pārvērsta tuksnesī, un jūsu pilsētas būs izpostītas.” (3. Moz. 26, 14–33) Savā neizsakāmajā mīlestībā Dievs nevar samierināties ar to, ka cilvēks no Viņa aiziet, nokļūst sātana nagos un iet bojā. Cilvēces labā Dievs ir arī “rijots uguns” (Ebr. 12, 29).

Apustulis Jānis saka: “No tā mēs noprotam, ka mēs Dieva bērnus mīlam, kad mīlam Dievu un turam Viņa baušļus. Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti.” (1. Jņ. 5, 2–3)

Dievs vēlas cilvēku pilnībā un visu. Cilvēks kļūst par kristieti, lai savukārt apliecinātu Dievam savu mīlestību, lai atdotu Dievam visu savu sirdi: ne ceturtdaļu, ne pusīti, pat ne deviņdesmit un deviņus procentus, bet visu. Dievs nav mierā ar mazāku daudzumu. Kristību sakraments, Dieva Derība ar cilvēku, zināmā mērā līdzinās laulībai starp vīrieti un sievieti, kuri apsolās būt uzticīgi viens otram. Kristus teica: “Ja jūs mani mīlat, turiet manas pavēles” (Jņ 14, 15). Ja cilvēks aiziet no Kristus mācības un tiek savaldzināts ar svešām idejām un zināšanām, tad tas Svētajos Rakstos tiek klasificēts kā maucība, ne-

tiklība un laulības pārkāpšana: “Ak jūs izvirtuļu cilts! Nemiet jel vērā Tā Kunga vārdu! Vai tad Es esmu bijis Israēlam par tuksnesi vai par tumsas zemi? Kāpēc tad Mana tauta saka: mēs esam brīvi, mēs neatgriezīsimies vairs pie Tevis! Vai tad jaunava aizmirst savu rotu un līgava savu grezno jostu? Bet Mana tauta ir Mani aizmirsusi jau kopš senām dienām! Cik veikli tu proti iekārtoties, lai nodibinātu mīlas sakarus! Tādēļ tu savos ceļos esi pieradusi pat pie nozieguma.” (Jer. 2, 25–33) “Vai tu redzēji, ko Israēls, šī neuzticīgā sieva, ir darījusi? Viņa kāpa visos augstajos kalnos, gāja zem visiem zaļajiem kokiem un nodevās tur netiklībai. Es gan domāju, ka viņa, to visu nodarījusi, atgriezīsies pie Manis, bet tā neatgriezās. Viņas neuzticīgā māsa Jūda to arī skaidri redzēja. Bet, kaut gan tā redzēja, ka Es atlaidu neuzticīgo sievu Israēlu viņas netiklības dēļ un tai devu šķiršanās rakstu, Jūda, viņas neuzticīgā māsa, neņēma to pie sirds, bet gan gāja un tāpat nodevās netiklībai. Tā notika, ka viņa ar savu vieglprātīgo izvirtību padarīja zemi nešķīstu, jo viņa pārkāpa laulību ar akmeni un ar koku. Tomēr viņas neuzticīgā māsa Jūda nav pie Manis atgriezusies no visas sirds, bet tikai liekuļodama!” saka Tas Kungs (Jer. 3, 6–10). Ainas, ko tēlo šīs Svēto Rakstu rindas, šķiet zīmētas, lai mūsdienu kristieši apjaustu savu stāvokli apkārtējā pasaulē. Šajā Vecās Derības fragmentā “Israēls” ir ļoti līdzīgs katolicismam ar tā atzarojumiem, bet “Jūda” – pareizticīgajiem.

Jebkurš kompromiss ticības lietās, jebkura lavierēšana un izpatikšana laikmeta garam Dieva acīs ir negantība. Jau Vecajā Derībā Dievs brīdināja: “Kad tu nonāksi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavš Dievs, tev dos, tad nemācies darīt tās negantās lietas, ko šīs tautas dara (..), šīs negantības dēļ Tas Kungs, tavš Dievs, tos dzen ārā, tev ienākot” (5. Moz. 18, 9–14). Atonkalna Paīsijs teica: “Visdažādākie vēji mums pūš no visām pusēm. No Austrumiem – hinduizms un okultisms, no Ziemeļiem – komunisms, no Rietumiem – dažādu mācību lērums, no Dienvidiem – no āfrikāņiem – buršanās, maģija un mērim līdzīgas sērgas.”

"Tagad daudzi antikristi ir cēlušies."

(1. Jņ. 2, 18)

Jaunā pasaules reliģija

Gadu gaitā vērojot ekumenisma izpausmes, aizvien jaušamāk atklājās tā slēptais mērķis – jaunas pasaules reliģijas pasludināšana un atzīšana. Koks ir izaudzis, uzziedējis, atliek sagaidīt augļus. Kristīgā ekumenisma ilūzijas ir pagaisušas. Ja ekumenisko kustību nekontrolētu masoni, jau sen tā būtu bez pēdām iznīkususi. Taču kustība tiek uzturēta, jo nolūks, kāpēc tā radīta, nav vēl līdz galam realizēts. Mūsdienu paaudze ir liecinieki, kā ekumenisms saaug ar masonismu, sātānismu un visdažādākajām ezoteriskajām, okultajām sistēmām. Protams, vienotas, universālas reliģijas ideja ir ļoti sena. Alberts Makejs savā "Masonu enciklopēdijā" raksta: "Tā (reliģija) atnāca pie mums no sensenās patriarhālās garīdzniecības..."⁶⁶ "Universālo reliģiju" nosacīti var skatīt trijos virzienos, kas savā starpā savijas. Pirmais ir maģija, okultisms, otrs – satur hinduisma un budisma elementus, trešais – ietekmējies no idejām teozofu sacerējumos – Jeļenas Blavatskas "Slepenā doktrīna", Sineta Alfrēda Persi "Ezotēriskais budisms", Anijas Bezantas "Pati senākā gudrība" u. c.⁶⁷ Teozofi šajos darbos liecina, ka seno reliģiju saknes joprojām varot atrast pasaules lielākajā okultisma centrā – Tibetas Šambalā.

Lai gan Baznīcai nācies visos laikos saskarties ar sātānisma izpausmēm (to ilustrē iepriekš aprakstītie gadījumi ar maģiem Ilidoru, Kiprianu un citiem), taču vienmēr tās bijušas atsevišķas epizodes. Nekad agrāk Baznīcai nebija nācies sastapties ar tik vienotu jaunā spēka fronti, kāda ir izveidojusies šobrīd un kas demagoģiski nodēvēta par universālo reliģiju. Tās konsolidēšanā liela loma bija 19. gs. krievu izcelsmes mistiķei Jeļenai Blavatskai. Viņa bija medijs spiritisma seansos un bija cieši saistīta ar okultajām organizācijām, tādām kā templeši, rozenkreicieri, kuri atsaucās uz senās Ēģiptes gudrībām. 1851. gada 12. augustā Anglijā savā dzimšanas dienā viņa pirmo reizi

esot sastapusies ar skolotāju, kuru, kā viņa apgalvo, agrāk esot redzējusi sapņos. Skolotājs pasludinājis, ka viņai jāveic diži uzdevumi un, lai sagatavotos, trīs gadi jādzīvo Tibetā.

Tibeta aizņem vienu astotdaļu no Ķīnas teritorijas un atrodas tās dienvidrietumos. Ilgu laiku Tibeta bija slēgta valsts, kur nokļūt bija gandrīz neiespējami. Tibetas izolāciju bija sekmējuši bargi dabas apstākļi – lielas diennakts temperatūras svārstības, kalnains reljefs. Galvenais ceļš Tibetā atrodas 4500–5000 metru augstumā. Šeit atrodas vairāk nekā 2000 tempļi un klosteri. Šo valsti dēvē par "Pasaules jumtu".

Blavatska apgalvoja, ka viņa piedzīvojusi augstāku spēku sūtītas atklāsmes, lai arī citiem pavēstītu Lielo skolotāju – Mahatmu slepenās zināšanas par intuitīvu tuvināšanos Dievam, attīstot pārjutekliskas spējas. Viņas skolotāji bijuši "dievcilvēki" – Morija, Kut Humi un Džuls Kuls. Pēdējo savu atrašanās laiku Tibetā Blavatska pavadīja sava skolotāja Kut Humi mājā un ar viņa palīdzību nokļuva dažos lamaistu klosteros, kurus līdz tam nebija varējis apmeklēt neviens eiropietis. 1871. gadā Eiropā Blavatska izveido "Spiritistu apvienību" (Societe Spirite).⁶⁸ 1875. gadā Ņujorkā kopā ar pulkvedi Olkotu viņa nodibina Teozofisko biedrību, kuras mērķis bija sludināt universālo reliģiju.

Teozofiskās biedrības dibinātāji – Jeļena Blavatska un ASV armijas pulkvedis Olkots

⁶⁶ Эрика Гибелло. ... и теперь появилось много антихристов... Как не попасть в пучину псевдорелигий, 332. lpp.

⁶⁷ Turpat, 42. lpp.

⁶⁸ http://ru.wikipedia.org/wiki/Блаватская,_Елена_Петровна

Desmitiem tūkstošus Blavatskas sekotāju valdzināja idejas par vispārcilvēcisku brālību – bez rases, ādas krāsas, tautības un dzimuma ierobežojumiem, kā arī par iecietību pret visām reliģijām.⁶⁹ Tajā pašā laikā Blavatska mācīja, ka teozofu mērķis ir noslaucīt kristietību no zemes virsas. Ar laiku biedrībai izveidojās kontakti ar masoniem un teozofija kā kustība izplatījās pa visu pasauli. Blavatska apgalvoja, ka viņa uztur saikni ar Mahatmu Balto ložu⁷⁰ un ka "brīvmūrniecības sākumus atrod jau Bībelē pirms aprakstītiem grēku plūdiem". Teozofijas biedrības māte bija kādas augstākās ložas māsa.⁷¹

Viens no Blavatskas fundamentālākajiem sacerējumiem ir 1000 lappušu bieza divos sējumos ietilpināta teozofu "bībele", ko viņa nosauca par "Slepeno doktrīnu". Tā ietver sevī informāciju par visā civilizācijas vēsturē pastāvējušiem slepeno mistēriju kultiem un reliģijām. "Slepenā doktrīna" vēsta, ka visām reliģijām to būtībā ir viena un tā pati patiesība, bet ar vienu piebildi – ka Mahatmu kultivētā reliģija salīdzinājumā ar citām ir visuniversālākā, vēsturiski primārā, kas eksistējusi jau pirms lielajām pasaules reliģijām (daoisms, jūdaisms, budisms utt.), un ka Tibetā īpaši "dievcilvēki" ir saglabājuši "patiesās" zināšanas un "patieso" mācību gadu tūkstošu gaitā. Pēc Blavatskas domām, tieši Mahatmu mitekļi – mistiskajā Šambalā piedzimšot mesija, kuru gaida daudzas tautas ar dažādām reliģijām. Šambala "Slepenajā doktrīnā" ir Balta sala Cetrālajā Āzijā vai arī Sakrāla sala Gobi tuksnesī. Tāpat kā jūdaiisti un musulmaņi, Blavatska neatzina Pestītāju Jēzu Kristu par apsolīto mesiju.

Lama Kazi Dava Samdups uzskatīja, ka Blavatska labi pārzinot lamaistu augstāko mācību. Lai to apgūtu, viņai bija nepieciešama īpaša iesvētīšana. Vispasaules budistu brālības prezidents doktors Malalasekera savā monumentālajā "Budisma enciklopēdijā" par Blavatsku saka: "Nav šaubu, ka viņa bija pazīstama ar Tibetas budismu, kā arī ar ezoteriskajām budisma praksēm."⁷²

Zīmīgs jau pēc nosaukuma ir Blavatskas vadībā izdots žurnāls "Lucifers". Kopā ar Aniju Bezantu viņa bija tā redaktore līdz pat savai nāvei 1891. gada maijā.

Pēc Jeļenas Blavatskas nāves Teozofiskās biedrības vadību mantoja angliete Anija Bezanta (Annie Wood Besant). Arī viņas apziņu bija pārņēmusi savā varā Mahatmu reliģija, un viņa kļuva dedzīga teozofijas sludinātāja. Bezanta uzstājās ar lekcijām, izdeva grāmatu pēc grāmatas. Viņas darbi līdz pat šim laikam tiek uzskatīti par vislabākajiem, kas domāti iesācējiem teozofijā. Viņa mācīja, ka vārds "ateists" ir viens no cilvēces slavenākajiem tituliem, ka gods un slava patiesi pienākas tam, kas savās rūpēs par cilvēci aizmirsis Dievu. Būdama brīvmūriece, šī uzņēmīgā sieviete nodibināja Anglijā un tolaik tai pakļautajās teritorijās masonu ordeņa filiāli "Cilvēka tiesības". Viņa skaitījās šīs ordeņa filiāles galva līdz pat savai nāvei 1933. gadā.⁷³ Bezanta tiek uzskatīta par daudzskaitlīgās mūsdienu reliģiskās kustības New Age (Jaunais laikmets) garīgo māti.⁷⁴

Vēl viena teozofu vidū ietekmīga personība – Alisa Beili arī pārcēlās no Anglijas uz ASV. Daži avoti vēsta, ka viņa savā laikā bijusi masonu kustībā visautoritatīvākā līdere, vadītāja.⁷⁵ Arī viņa ar savu sarakstīto grāmatu idejām veicināja New Age popularitāti; tiek uzskatīts, ka tieši viņa ieviesa šo terminu. Galvenais New Age "plāns" mērķis ir izveidot vienotu pasauli ar vienotu Jaunā laikmeta reliģiju un vienu sociālpolitisku kārtību pasaulē. Beili, tāpat kā Blavatska, apgalvo, ka esot izpildījusi Mahatmu gribu, ka viņai savā laikā parādīties teozofiem zināmais skolotājs Kut Humi un savus sacerējumus viņa rakstījusi pēc tibetiešu Gudrības Meistara Džuala Khula iedvesmotā diktāta. Savos traktātos viņa rakstīja par meditācijas, apziņas paplašināšanas nepieciešamību, par Šambalu un tajā mītošo Pasaules kungu, par nākamo Jauno pasaules reliģiju, caur kuru ikviens cilvēks būšot brīvs savos patiesības meklējumos, ka cilvēce atrodas ceļā uz vispārēju Brālību. Tāpat kā Blavatska, Alisa Beili par Baltās brālības mītnes vietu uzskatīja Šambalu, tikai atšķirībā no teozofijas radītājas viņa neuzskatīja, ka tā ir vieta šā vārda parastajā nozīmē, bet gan nemateriāla "pilsēta": "Hierarhijas centrālais punkts atrodas Šambalā, Gobi tuksneša centrā. Šis centrs eksistē ēteriskajā matērijā, un, kad cilvēku dzimums uz Zemes attīstīs ēterisko redzi, tā atrašanās vieta tiks noteikta un tā realitāte tiks atzīta."⁷⁶ Ci-

⁶⁹ http://lv.wikipedia.org/wiki/Jeļena_Blavatska

⁷⁰ Эрика Гибелло. ... и теперь появилось много антихристов... , 40. lpp.

⁷¹ M. Donis. Brīvmūrnieki. Žīdu slepenā armija, 7. lpp.

⁷² http://lv.wikipedia.org/wiki/Jeļena_Blavatska

⁷³ [http://ru.wikipedia.org/wiki/Право_Человека_\(орден\)](http://ru.wikipedia.org/wiki/Право_Человека_(орден))

⁷⁴ Agris Iesalnieks. New Age. Jaunā Laikmeta vecā seja. Rīga: "Labvēsts", 1993, 9. lpp.

⁷⁵ <http://www.4oru.org/slovo.33553.4.html>

⁷⁶ Бейли А. А. Посвящение человеческое и солнечное. М., 1999, 189. lpp.

tiem vārdiem runājot, Šambala pastāvēt augstākajās enerģētiskajās vibrācijās, kas neapgaismotam cilvēkam nav pieejamas.

1902. gadā Blavatskas izveidotajai teosofijai pievērsās arī brīvmūrnieks Rūdolfs Šteiners, kurš vēlāk izveidoja savu "gara zinātni" un nosauca to par antropozofiju. Antropozofijas viens no pamatmērķiem ir zinātnes, mākslas un reliģijas apvienošana.

Lielu iespaidu uz daudzu cilvēku prātiem atstāja arī Jejenas Rērihas (slavenā gleznotāja Nikolaja Rēriha dzīvesbiedre) rakstu sējumi. Arī J. Rēriha apgalvoja, ka "Agnijogas" jeb "Dzīvās ētikas" pieraksti tapuši, pateicoties skolotāja Morijas diktātam viņas apziņai. Tam, ka cilvēks pats nav spējīgs sarakstīt līdzīgas lietas, var pilnībā ticēt. Tieši idejai par Šambalu abu Rērihu aktivitātēs ir izšķiroša nozīme. Arī Nikolajs Rērihs bija brīvmūrnieks.⁷⁷ Pēc visa spriežot, masonu kustība un Blavatskas minētā Mahatmu Baltās brālības loža ir savstarpēji saistāmi jēdzieni, un masonisms–brīvmūrniecība ir Šambalas "dievcilvēku" pārstāvniecība pasaulē. Tāpat kā Lielajiem skolotājiem, arī masonu Meistariem ir raksturīga ārkārtīga slepenība un visvisādas mistifikācijas. "Dzīvā ētika" līdzīgi iepriekš minētajiem universālās reliģijas sludinātāju darbiem satur bagātīgu informāciju par Šambalu kā smalku psiholoģisku vibrāciju sfēru, par Mahatmu mācību un Hierarhiju, kas vada cilvēces evolūciju. N. Rērihs Himalajos ir uzgleznojis veselām sērijām, simtiem ainavu ar Šambalas motīviem. Viņa darbu augstais mākslinieciskais līmenis (viņš bija Vilhelma Purviša studijbiedrs) ne sliktāk par J. Rērihas "Agnijogas" vārmām māca ar pielūgsmi attiekties pret Šambalu un tās iemītniekiem. Taču 20. gs. vēstures fakti liedz mūsdienu cilvēkam, nemaz nerunājot par kristieti, pievienoties Rērihiem viņu pielūgsmē. No Dzīvās ētikas var secināt, ka komunismu un asiņaino izrēķināšanos ar Baznīcu bija svētījuši ne tikai masoni, bet arī Lielie pasaules skolotāji – supercilvēki alias Mahatmas. Pēc "Baltās brālības" brāļa Ļeņina nāves Rērihs kā Mahatmu skolnieks bija atvedis padomju valdībai šķirstiņu ar Himalaju zemi, ko uzbērt uz Ļeņina kapa – "Mūsu brāļa Mahatmas Ļeņina kapa".⁷⁸ Kur viņš to uzbēra, nav zināms, jo Ļeņinu neapglabāja, bet guldīja Mauzolejā, kur tā ķermenis

atrodas vēl šobaltdien. Skaidrs, ka nekādas mirres viņa iebalzamētais līķis neizdalīja un nekad neizdalīs. Ir dzirdēts nostāsts, ka reiz Mauzolejā pārplīsa kanalizācijas noteka, izplatījās neganta smirdoņa. Kāds no pareizticīgajiem garīdzniekiem daudznozīmīgi noteica: "Kādi pīšļi, tādas mirres."

Prātā var rasties jautājums par kopsakarību. Ebreji, kas neatzina Kristu par Dieva Dēlu, turpina gaidīt savu mesiju, bet gudrie no Šambalas gatavo iznācienam savas hierarhijas galveno figūru – Maitreiju. Vai galu galā tās abas neizrādīsies viena un tā pati persona?

Starp citu, par Balto brālību pravietoja arī slavenā Bulgārijas Vanga. Brālības mācību viņa dēvēja par "Ugunīgo Bībeli". Tās avoti esot senindiešu gudrībās. Baltās brālības (BB) mācība izplatītos visā pasaulē. Nāksot diena, kad visas reliģijas izzudīs un paliks tikai BB mācība. Tā nāksot caur Krieviju, jo pirmā attīrīšoties. BB vispirms nostiprināšoties Krievijā un tad turpinās savu uzvaras gaitu pa visu pasauli.⁷⁹

Arī Tibetas lamu izpratnē Šambala nav konkrēta vieta uz zemes, bet apziņas stāvoklis. Jaunās reliģijas loģikā cilvēka savienošanās ar Dievu, kā arī Šambalas uzmeklēšana nozīmē būt apgaismotam. Arī

Mahatmas Morijas attēls

⁷⁷ http://ru.wikipedia.org/wiki/Перих,_Николай_Константинович

⁷⁸ Priesteris Jānis Kalniņš. *Mans ceļš pie Dieva. Rīga, 2005, 47. lpp.*

⁷⁹ <http://www.sunhome.ru/magic/1541>

Evaņģēlijs mudina savienoties ar Dievu. Bet kāda savienošānās ar Dievu ir iespējama Tibetas budistiem, kas vispār neatzīst Dievu kā Personību? Kad Dalailamam vaicāja par Šambalas atrašanās vietu, viņš ironiski pavīpsnāja un sacīja: "Ja jūs to atradīsiet, paziņojiet arī man, un es uz turieni aizbraukšu."⁸⁰

Neapšaubāmi, ka mistiskā Mahatmu centra slepenās zināšanas gremdē cilvēku "sātana dziļumos" (Atkl. 2, 24). Šambala nav "dzīvā Dieva pilsēta – Debesu Jeruzaleme" (sal. Ebr. 12, 22), bet Lucifera pagaidu mitekļis. Svētie Raksti sātanu dēvē arī par "virsnieku, kas valda gaisā, par garu, kas tagad spēcīgi darbojas neticības bērnos" (Ef. 2, 2). Tāpēc nav jābrīnās, ka Alisa Beili BB atrašanās vietu sauc par ēterisku – gaistošu. Droši vien, ka superbūtnēm – gariem, kas tur mīt, līdzīgi burvim Iliodoram, piemīt ārkārtējas, pārdabiskas spējas. Tāpēc arī Iliodors spēja pārvietoties telpā un laikā un iedarboties uz matēriju un cilvēkiem. Šobrīd viņu hierarhija atrodas it kā savrup, taču nebūtu nekāds brīnums, ja tāpat kā abas Jeļenas – Blavatsku un Rērihu viņi apmeklētu arī masonu ložas un ekumeniskās sapulces.

Negapatamas panditi, jeb mūsu valodā – zinātnieki, liecināja, ka viņu vecvectēvi pilnībā ticēja Mahatmu eksistencei un viņu psihiskajām spējām. Tie, kas personiski bija viņus pazinuši, zināja, ka arī pašreiz Indijā daudzi atrodas nepārtrauktā kontaktā ar šīm garīgi augstākstāvošajām būtnēm (Superior Beings).⁸¹ Norādījumi par Šambalu ir minēti dažos vissenākajos budistu rakstos, pirmkārt Kalačakra tantras tekstā. Un visa budisma, hinduisma, jogas un citu ezoterisko sistēmu praktizēšanas jēga un mērķis ir sagatavoties iesvētībām, kļūstot par superbūtnēm – "dievcilvēkiem", tādiem pašiem kā Mahatmas. Skaidrs ir arī tas, ka "apgaismību" sasniegušie universālās reliģijas piekritēji nonāk nevis Debess valstībā, bet, kā viņi paši apgalvo, Šambalā. Nav jābrīnās, ja tas kādam izdodas (kā magam Kiprianam, kurš bija runājis ar Luciferu aci pret aci). Pārtapšanas ceļš par superbūtni ir zināms daudziem. Ja Dievs ļautu viņiem vaļū, tad, patiesi, neviens neizglāb-

tos. Tāpēc jau arī antikrista atnākšana tiek pravietota tik baismīga. Tāpēc jau rakstīts: "... ja šīs dienas netiktu saīsinātas, neviens neizglābtos" (Mt 24, 22): "Jo viņa (šī pretinieka) parādīšanās ar visu viņa viltus varu, zīmēm un brīnumiem ir sātana darbs, kas ar visādiem ne-taisnības līdzekļiem pievilj tos, kas pazūd, tāpēc ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi" (2. Tes. 2, 9–10). Svētie tēvi brīdināja, ka kristiešiem ne tikai dzirdēt, bet pat uzlūkot antikristu būs bīstami,⁸² tik liels būs šīs "superbūtnes" hipnotiskais spēks.

Teozofi nemaz neslēpj faktu, ka uztur tiešu kontaktu ar Luciferu. Blavatskas līdzgaitnieks ASV armijas pulkvedis Olkots savā grāmatā "Cilvēki no tās pasaules" raksta, ka teozofu plānu īstenošanu dzīvē vada pats Lucifers – Gaismas skolotājs jeb Kristus - Maitreija, kurš pie teozofiem parādoties viņu "Baltajā ložā" ēteriskā, smalkas matērijas ķermenī tērpts.⁸³

Universālās reliģijas veidošanā liela loma ir jau iepriekš pieminētajam Alisteram Krouli, kurš tiek dēvēts par senās maģijas atjaunotāju un mūsdienu sātanismā pamatlicēju. Viņa mūža darbs un mērķis bija mēģināt izdalīt un apvienot visu tradicionālo Gudrības un reliģisko skolu Patiesības jeb Īstenības būtību un padarīt šo Īstenību pieejamu vienotas pilnīgas sistēmas veidā, lai palīdzētu mūsdienu cilvēcei realizēt sevi Dieva un Vienotības meklējumos. Uzskata, ka Alisters Krouli ne tikai atdzemināja seno maģiju, bet arī pārvērtā to par cilvēkiem pieņemamu mākslu un zinātņi, kas tik nepieciešama mūsdienām?!

Edvards Aleksandrs Krouli piedzima 1875. gada 12. oktobrī Anglijā, Lemingtonā. Vārdu Alisters viņš pieņēma mācoties Kembridžā iedvesmojoties no Šellija poēmas varoņa "Alastora, vientulības gara". 1898. gadā Alisters Krouli iestājās Zelta Ēras Hermētiskā ordeņa, angļu Rozenkreiciešu biedrībā. Šis ordenis piedāvāja sistematizētu un skaidru pieeju slepenajām tradīcijām. Viens no šī ordeņa darbības mērķiem bija Rietumu sabiedrisko sistēmu transformācija, strādājot ar senajām gudrībām un simboliku.⁸⁴

Alisters bija ļoti vispusīgi apdāvināts cilvēks, viņš bija ne tikai dzejnieks, mākslinieks un modernisma meistars prozā, bet arī viens

⁸⁰ <http://www.incunabula.ru/blogs/observer/2010/03/gde-naxoditsja-shambala.php>

⁸¹ http://ru.wikipedia.org/wiki/Блаватская,_Елена_Петровна

⁸² Преподобный Лаврентий Черниговский. Житие, поучения, пророчества и акафист. Типография Почаевской Лавры, 2001, 119. lpp.

⁸³ Agris Iesalnieks. New Age. Jaunā Laikmeta vecā seja, 9. lpp.

⁸⁴ http://www.reiki.lv/taro/alistera_krouli_tota_taro.php

no pirmajiem budisma un jogas pētniekiem Rietumos. Viņš cienīja Blavatsku par to, ka viņa "atklāja" Austrumus, taču viņas sekotājus raksturoja kā cilvēkus, kas tikai runā par jogu, bet to nepraktizē.

Krouli sāka praktizēt jogu nevis Londonā un ne Austrumos, kā to pieņemts uzskatīt, bet Meksikā, kur 1900. gadā iepazinās ar visai efektīgām prāta treniņa metodēm. Pilnīgi iespējams, ka šīs metodes ir līdzīgas meksikāņu izcelsmes Hosē Silvas "Prāta kontroles sistēmas" meditācijām, kas ir atzītas par progresīvām un šobrīd tiek mācītas vairāk nekā 130 valstīs un 30 valodās. Krouli tika iesvētīts pašos augstākajos brīvmūrnieku grādos, bet savu iesvētīšanu viņš raksturoja vārdiem: "Tā nekļuva par svarīgu soli manā noslēpumu atziņā..." Brīvmūrniecība pašam Krouli kalpoja tikai kā līdzeklis. 1901. un 1902. gadā Krouli apceļoja Ceilonu un Indiju, kur padziļināja savas zināšanas par jogu. Viņa agrīnie darbi — "berashith" un "Zinātne un budisms" — tika uzrakstīti uzreiz pēc atgriešanās no Ceilonas un iezīmēja filozofisku meklējumu sākumu. "Astoņas lekcijas par jogu", kuras viņš uzrakstīja 40 gadus vēlāk, kļuva par viņa jogas zināšanu kopsavilkumu. Jogu viņš uzskatīja par pamatu un universālu metodi visām pasaules misticisma sistēmām, tai skaitā arī savai jaunradītajai pasaules reliģijai. Krouli apgalvoja, ka jogas praktizēšanas rezultāti visā pasaulē ir identiski. Šis vienkāršais kritērijs ļāva viņam saskatīt jogas būtību. Katru jogas attīstības soli viņš apraksta kā mentālas disciplīnas elementu un attiecas pret to kā empīrisku zinātni: "Mūsu metode ir zinātne, mūsu mērķis – reliģija." Francijas Lielo Austrumu ložas padomes deklarācijā rakstīts, ka masonisms atzīst tikai tās patiesības, kas pamatojas uz saprātu un zinātni. Krouli rakstīja par jogu visas savas dzīves garumā un apgalvoja, ka jogas praktizēšana ir absolūti nepieciešama maģijas sasniegumos. Kristiešu garīgo pieredzi viņš dēvēja par garīgo vīrusu dažādām izpausmēm, patoloģisku īstas ekstāzes un transa atspulgu. Viņš ieteica smelties zināšanas no visiem pasaules skolotājiem un guru, tikai ne no Kristus un Baznīcas.

1904. gadā Kairā, līdzīgi kā tas notika un notiek ar daudziem ezotērikiem, Krouli apmeklēja cilvēkveidīga būtne, kuru pirms tam viņš

bija redzējis vīzijās. Šī būtne, kura stādījās priekšā ar vārdu Aivass, liecināja par jaunas ēras – laikmeta iestāšanos, jaunas reliģijas pasludināšanu un nodiktēja viņam pravietisku "Likumu Grāmatu" (Liber AL vel Legis), kuras galvenās tēzes raksturo tās saturu: "Veic savu gribu, tāds lai ir viss Likums"; "Mīlestība ir likums, mīlestība saskaņā ar savu gribu"; "Tev nav citu tiesību kā rīkoties saskaņā ar savu gribu". Kontrasts šiem jaunās ēras "svētajiem rakstiem" ar Kristus Evaņģēliju ir acīmredzams. Kristus māca iepazīt un pildīt Dieva gribu, bet te viss balstās uz cilvēka "es", ko "es" gribu. Pats Alisters Krouli uzskatīja Aivasu par savu "svēto sargeņģeli" un vienu no viņa radītā ordeņa Argentum Astrum, jeb A.●.A.●. vadītājiem, kuru izveidoja kā atbalstu okultisma apmācībai individuālā ceļā. 1913. gadā Krouli apmeklēja Maskavu, kur sastādīja savu "Gnostisko mesu", kas līdzīga Romas Katoļu Baznīcas mesām, – galveno O.T.O. publisko un individuālo kalpošanu ceremoniju.

1917. gadā Ņujorkā Alisters Krouli izveidoja pārcilvēciskas būtnes Lema attēlu, kuram piemita hipnotisks spēks un liela līdzība ar tām pārdabiskajām būtnēm, kuras mēs redzam mūsdienu kinofilmās par ārpuszemes civilizācijām un kuras sastopamas literatūrā par NLO. Vēlāk izveidojās pat Lema kults, kura piekritēji koncentrē uzmanību uz ārpuspasaules prātu izpēti un dzīvi ārpus zemes, kā arī uz okultisma pašiem tumšākajiem aspektiem un dēmoni. Pareizticīgās Baznīcas tēvi liecina, ka NLO un visvisādu humanoīdu māžošānās gadījumi ir arī šī paša gaisā valdošā gara-sātana izpausmes.

Sava maģiskā ceļa virsotni Krouli sasniedza 1920. gadā, kad Čefalu, Sicīlijā izveidoja savdabīgu kopienu, kuru nosauca par Telemas (grieķu θελημα – griba) abatiju. Te viņš sāka materializēt jaunās reliģijas būtību, kura iekļāvās "sargeņģeļa" dotajā formulā: "Veic savu gribu, tāds lai ir viss Likums."⁸⁵ Lai gan Alisters Krouli apgalvo, ka jaunās reliģijas formulai nav nekā kopēja ar visatļautību – "daru, ko gribu", tomēr fakti šo apgalvojumu neapstiprina. Telemas svētnīcā narkotiku un primitīvu miesīgu baudu pavadībā notika tādas seksuālas orgijas un perversijas, kuras nevar pat aprakstīt. Katra telemīta

⁸⁵ http://www.castalia.ru/index.php?option=com_content&task=view&id=918

"svēttapšanas" ceļš sastāvēja no diviem iniciācijas posmiem. Pirmais ir savas patiesās gribas atziņa un realizācija, otrais – kontakts jeb vienība ar savu "sargeņģeli". Šis process ir ļoti līdzīgs tādiem jogas fenomeniem kā aveša⁸⁶ un njasa⁸⁷. Pēc būtības abi termini no kristiešu viedokļa nozīmē labprātīgu apsēstību.

Pēdējos savas dzīves gadus Krouli pavadīja Londonā, lietojot tādu heroīna dozu (11 grami dienā), kas lielākajai daļai cilvēku ir nāvējoša. Nomira – 1947. gadā. Par viņa pēdējiem dzīves gadiem ir saglabājušies daudzi pretrunīgi nostāsti. Vienā no versijām Krouli sasniedza budistu sludinātās pilnīgas brīvības stāvokli, nonākot augstākajā apziņas stāvoklī "samadhi", sasniedzot nirvānas visaugstākās pakāpes.⁸⁸

Alisters Krouli ir atstājis milzīgu iespaidu uz mūsdienu mākslu, literatūru, reliģiju un filozofiju. Viņš ir kā atslēgfigūra, lai saprastu pašreizējo Rietumu kultūru un garu kopumā. No Krouli ir iespaidojušies daudzi pasaules garīgie līderi, tai skaitā arī Scientoloģijas un dianētikas pamatlicējs Ronalds Lafajets Habards (1911–1986), kurš 1955. gadā dibināja scientoloģijas baznīcu. Scientoloģija paredz tiešu budisma un kristietības mācību saplūšanu. 1950. gadā izdotā Habarda grāmata "Dianētika: modernā zinātne par cilvēka prātu" kļuva par dižpārdokli un scientoloģijas reliģijas pamatu. Kā vēlāk liecināja Habarda dēls, viņa tēvs, kas bija nodevies seksuālai izvirtībai, ilgu gadus slimoja ar veneriskajām slimībām un bija psihiski slim. Scientoloģijas radītājs nodarbojās ar visatbaidošākajām okultisma formām.⁸⁹

Ja uzmanīgi palūkojamies uz visiem zināmo Bītlu albuma "Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band" vāku, tad tur atradīsim Alistera Krouli ģimetni. Uz šī vāka viņš nenokļuva nejauši. Daudzi muzikanti dievināja šo cilvēku un tā jauno reliģiju. Pazīstamā grupa "The Rolling Stones" veltīja Telemas dibinātājam savu disku "Their Satanic Majesties Request". Angļu muzikanta Grehema Bonda dažu solo disku lirika pilnībā ir balstīta uz viņa idejām, bet diska "Love Is The Law" nosaukums ir viens no Krouli domugraudiem. Slavenās grupas "Led Zeppelin" ģitārists Džimmijs Peidžs nopirka Krouli māju Skotijā, kurā notika maģiskie eksperimenti. Arī Roberts Plants liecināja, ka

daļa no dziesmu tekstiem radušies okultās iedarbības iespaidā. Angļu vokālista Ozzi Osborna repertuārā ir kompozīcija "Mr. Crowley". Alisteram Krouli ir veltīts Džona Zorna albums "IAO (Music in Sacred Light)". Ne velti Kristus teica: "Kas pie cilvēkiem ir augsts, Dieva acīs ir negantība." (Lk 16, 15)

Mūsdienās eksistē daudzi atvasinājumi no Krouli radītajām organizācijām un, protams, arī paši viņa radītie ordeņi. Telema vienlaikus ir gan filozofija, gan reliģija. Tā ir pasludināta par universālu mūsdienu pasaules reliģiju. Uz to vairāk par visu citu kopumā atstāja iespaidu budisms un tantriskā tradīcija. Jaunajai reliģijai jānāk kristietības vietā. Tāpēc jau ir tik sāpīgi noskatīties uz Romas Katoļu Baznīcas brāļošanas ar budistiem, sāpīgi skatīties uz visu šo ekumenisma teātri. Tā vietā, lai pastāvētu Kristus mācībā un pasargātu cilvēkus no zināšanām, kas nes tikai postu, Vatikāns piebalso kopējam korim un ved savu ganāmpulku pretim bezdibenim.

Cilvēces traģēdija turpinās. Tāpat kā kādreiz jūdu farizeji, kas nespēja Kristū atpazīt Dievu, joprojām daudzi visādās zinībās visizglītākie, visādās mākslās visspējīgākie cilvēki uzklausa universālās reliģijas sludinātājus un Jēzu Kristu labākajā gadījumā vērtē kā kārtējo guru, nevis Dievu, nespēj aptvert Dieva Trijādību un tās patiesības, ko visiem ir atklājis Pats Dievs.

N. Rēriha glezna "Явление срока (Гора Ленина)". 1926. gads. Šajā mākslas darbā ģeņins ir attēlots kā laika piepildīšanās zīme, kā Mahatma.

⁸⁶ <http://ariom.ru/wiki/Avesha>

⁸⁷ <http://nathi.ru/read/practice/nyasa.php>

⁸⁸ Gerald Suster. *The Legacy of the Beast: the Life, Work and Influence of Aleister Crowley*. York Beach, ME: Weiser, 1989, 75. lpp.

⁸⁹ <http://machss.blogspot.com/2008/01/saintoloija-sektas.html>

"Netaisnības noslēpums jau ir spēkā."

(2. Tes. 2, 7)

Vispasaules reliģiju parlamenta sapnis –

Apvienoto Reliģiju organizācija

1893. gadā ASV Čikāgā tika atklāts Vispasaules reliģiju parlaments. Tajā jau toreiz tika runāts par visu reliģiju sintēzi. Parlaments bruģēja ceļu Mahatmu mācībai. Pirmo reizi publiski izskanēja priekšlikums radīt Apvienoto Reliģiju organizāciju.⁹⁰ Ar lekcijām šajā sanāksmē uzstājās arī slavenā Anija Bezanta. Tika konstatēts, ka Mahatmu iedvesmotā Teozofijas kustība ir atstājusi lielu iespaidu uz visu cilvēci. Lekcijas lasīja arī viens no izcilākajiem bengāļu reliģiozajiem kultūrtrēģeriem – Svami Vivekananda. Viņš izvirzīja ideju par vispasaules reliģijas radišanu. Viņš iepazīstināja Ameriku un pēc tam arī Eiropu ar Šrī Ramakrišnas (1835–1886) mācību. Ramakrišna bija dievietes Kali⁹¹ priesteris Dakšīnesvarā netālu no Kalkutas. Viņš paziņoja, ka Dievs ir māte, un, no savas personīgās pieredzes vadīdamies, uzskatīja, ka visām pasaules reliģijām ir vienots mērķis – Dieva realizācija ikvienā cilvēkā. Ramakrišnas un Vivekanandas misijai bija lieli panākumi. Gan Amerikas, gan Eiropas lielākajās pilsētās dibinājās Vedantiskās biedrības, kas sekmēja ne tikai Austrumu reliģiju, bet arī Austrumu filozofijas, mākslas un literatūras popularitāti Rietumos. Vedantiskās biedrības lika pamatus arī mūsdienu rietumnieciskās jogas izpratnei. Karls Kellners, augsta grāda vācu brīvais masons un jogas sekotājs, dibināja jau iepriekš minēto Masonu akadēmiju ar mērķi sintezēt Austrumu un Rietumu ezoteriskās tradīcijas.

Vivekananda bija izcils sludinātājs, zināmā mērā ģēnijs. Viņam bija pulkiem skolnieku un pielūdzēju, starp tiem bija daudzas slavenības –

⁹⁰ <http://www.4oru.org/slovo.33553.4.html>

⁹¹ Dieviete Kali ir viena no populārākajām hinduisma dievībām, parasti tiek attēlota plosoties daudzū nōgalināto vidū. Tai ap kaklu ir žokļu un nocirstu galvu virtene, viņas mēle groteski izbāzta no mutes, alkstot vēl vairāk asiņu. Hinduistu tempļos tai ziedo asiņainus upurus, kam parasti noder kazas.

⁹² Hieromūks Serafīms Rouzs. Pareizticība un nākotnes reliģija. Rīga: "Labvēsts", 1995, 44. lpp.

Oldoss Hakslijs, Kristofers Aišervuds, Romēns Rolāns, Somersets Moems, kuri atbalstīja gan viņu pašu, gan viņa grandiozo sapni: Rietumu pasaules induistisku "evanģelizāciju". Svami Vivekanandam izdevās realizēt daudzas ieceres, izņemot galveno – universālās reliģijas izveidošanos (19. gs. tam bija nēdaudz par agru). Vislielāko iespaidu Vivekanandas uzskati atstāja tieši uz katoļiem. Vivekanandas un teozofu darbu turpināja daudzi citi guru un globāli orientētu reliģiju sludinātāji, īpaši pieminams ir jezuītu priesteris Teijārs de Šardēns (Teilhard de Chardin 1881-1955). Viņš bija viens no pirmajiem, kas lika pamatus t. s. modernajai kristietībai. Viņa kristoloģiju varētu raksturot kā mācību par "Kosmisko Kristu". Amerikāņu pareizticīgais priesteris Serafīms Rouzs par minēto jezuītu izteicās: "Teijārs de Šardēns ir anomālija. Atšķirībā no tradicionāliem Romas teologiem augsti stāvošā garīdzniecība, kurai, manuprāt, nav ne jausmas, par ko Teijārs runā, viņu slavē. Teijāra idejas lielā mērā ir vedantisma un tantrisma plaģiāts ar krietnā devā piejauktu evolucionārismu un, ko visu stilistiski apvieno kristietiskas nokrāsas žargons."⁹²

Pieminot dogmas, nēdaudz pietušēdams Šardēna ideju fantastiku, tās aplūkoja arī RKB teologs Karls Rāners (1904–1984), viens no vadošajiem katolisma teologiem II Vatikāna koncilā. Šardēna idejas ir atbalstījis arī Romas baznīcas kardināls Anrī de Lubā (Henri de Luback, 1896–1991). Bet īpaši rosinoša "Kosmiskā Kristus" ideja izrādījās Indijas kristiešu un hinduistu abpusēji ietekmīgā dialogā. Daudzi indiešu protestanti apgalvo, ka Dieva emanāciju varot jaust visās kultūrās un reliģijās.⁹³ Arī vairāki katoļu autori riskēja atzīt, ka arī hinduismā var vērot paša Kristus pestījošo iedarbību. Tātad, lai glābtu savu dvēseli, nav obligāti jābūt kristietim. Tas pilnībā sasauca ar katoļu trapistu mūka Tomasa Mērtona⁹⁴ apgalvojumu, ka visa tā saucamā mistiskā pieredze ikvienā reliģijā ir patiesa.

1993. gadā Vispasaules reliģiju parlaments svinēja savu simtgadi un Čikāgā atkal sanāca sešarpus tūkstoši dalībnieku, kas pārstāvēja

⁹³ Bob Robinson. *Cosmic Christology: What are its Implications for an Evangelical Assessment of the Religions? A Case Study of the Christian-Hindu Encounter.* – Draft of refereed paper to be read at the Annual Meeting of the Evangelical Theological Society, Toronto, Canada, 20 November, 2002, 2.

⁹⁴ Tomass Mērtons radīja kristietībai īpašus draudus. 1968. gadā amerikāņu izcelsmes asociācija "Saprašanās templis" noturēja savu pirmo ekumenisko konferenci Kalkūtā, kurā Mērtons paziņoja: "Mēs jau esam vienība. Tagad mums jāatgūst sava sākotnējā vienotība." Atpakaļceļā no šīs konferences viņu nejauši Bangkokā nosita elektriskā strāva.

apmēram 120 pasaules reliģijas.⁹⁵ Oficiāli netika pārstāvēta neviena no pasaules lielākajām reliģijām, toties mudžēt mudžēja no sātanistiem, sektantiem, okultajām apvienībām, burvjiem un raganām.⁹⁶ Katru dienu notika lūgšanas, meditācijas, plenārās sēdes. Gala dokumentā tika konstatēta nepieciešamība radīt jaunu "globālo ētiku", kaut ko līdzīgu Jeļenas Rērihas "Dzīvajai ētikai". Tika noformulēta ekumeniskās doktrīnas būtība. Tā tika pasniegta kā "Jauna reliģiska sirdsapziņa", kuras pamatā ir patiesība, ka visas reliģijas ir vienas un tās pašas garīgās būtības atspulgs. Tajā pašā gadā piepildījās Vispasaules reliģiju parlamenta sapnis – tika likti pamati Apvienoto Reliģiju organizācijai (ARO).

ARO projekta oficiālie autori jeb atbalstītāji ir bijušā PSKP ģenerālsekretāra Gorbačova fonds ar nosaukumu "Vispasaules forums", organizācija – Vispasaules konference "Reliģija par mieru" (VKRM), kuras goda prezidents ir Maskavas un visas Krievijas patriarhs Kirils un bēdīgi slavenais sodomijas un visu pārējo seksuālo perversiju patrons – ASV Episkopālās Baznīcas hierarhs Viljams Svings.⁹⁷ Divus gadus ARO projektu glabāja slepenībā – tikai 1995. gadā tas parādījās atklātībā. Tas notika Sanfrancisko Gorbačova "Vispasaules foruma" starpkonfesionālajā, ekumeniskajā konferencē.⁹⁸ Šo nākotnes projektu atbalstīja arī Džordžs Bušs vecākais, Margarete Tečere, Džeimss Beikers, Bilss Geitss, Džordžs Soross, Teds Terners un daudzas ievērojamas un ietekmīgas personas, kas ir aktīvi iesaistījušās Jaunās pasaules kārtības veidošanā. Bijušais PSKP ģenerālsekretārs "Vispasaules foruma"

⁹⁵ http://www.kongord.ru/Index/A_tma_07/timeofjustice.html

⁹⁶ <http://www.4oru.org/slovo.33553.4.html>

⁹⁷ <http://af0n.ru/Afon-palomnichestvo.Eleonora-Mandalyan.Mihail-Gorbachev-gensek-Novoj-Mirovoj-Religii-Kontrol-nad-religiyami-kontrol-nad-Mirom>

⁹⁸ Turpat.

⁹⁹ Zemes Harta ir ētisku pamatprincipu deklarācija, kuras mērķis ir 21. gadsimta sabiedrība, kurā valda taisnīgums, ilgtspējība un miers. Tā mēģina iedvest visos cilvēkos jaunu apziņu par globālo savstarpējo atkarību un kopīgu atbildību par visas cilvēku saimes, augstākās dzīvības kopienas un nākotnes paaudžu labklājību. Zemes Hartas galvenais mērķis ir pāreja uz ilgtspējīgu dzīvesveidu un ilgtspējīgu cilvēces attīstību. Zemes Harta ir rezultāts desmit gadus ilgušam vispasaules starpkultūru dialogam par kopīgiem mērķiem un vērtībām. Zemes Hartas projekts aizsākās kā Apvienoto Nāciju iniciatīva. 2000. gadā Zemes Hartas komisija, kas ir neatkarīga starptautiska institūcija, izstrādāja Zemes Hartas noslēguma versiju un publicēja to kā cilvēku hartu.

konfencē pasludināja Jaunas civilizācijas ēras sākumu. Viņš piedāvāja izveidot Zemes Hartu⁹⁹ un slēgtā konkursā izvēlēties 100 novatoriski domājošus cilvēkus – subjektus tā saucamajam "Globālajam smadzeņu trestam" vai arī "Gudro padomei", kas piedalītos pasaules globālo procesu vadīšanā. Konferencē atkārtoti skanēja apzīmējumi "Jaunā pasaules kārtība", "pasaules valdība", "globālā vadība".¹⁰⁰ Konferences sagatavošanā īpaši svarīga loma bija VKRM pārstāvjiem.¹⁰¹ Nākamajā dienā pēc konferences noslēguma laikrakstā "Sanfrancisko kronikl" varēja lasīt aprakstu par lūgšanām, dziedājumiem un mantrām, kas aizritējušajā pasākumā bijuši veltīti veselam ducim dažādu dievību. Te īsti vietā ir Svēto Rakstu vārdi: "...viņa Dieva lūgšana lai viņam top par grēku" (Ps. 109, 7), un arī: "Kad jūs paceļat savas rokas, Es apslēpju Savas acis no jums, un, lai cik daudz jūs arī lūgtu, Es jūs tomēr neuzklausu, jo jūsu rokas ir aptraipītas asinīm" (Jes. 1, 15). Aculiecinieki stāstīja, ka reliģiju pārstāvji kāpa uz altārveidīga paaugstinājuma un skandēja: "Lai manas ticības ļaudis dzīvo mierā. Lai ir miers uz zemes," – un visi pārējie korī tam piebalsoja. Kad pienāca kārtā Ņujorkas sātanistei Deborai Laitai (kurai uz kleitas bija attēlota sātanisma simbolika), zālē esošie ar tādu pašu entuziasmu draudzīgi atkārtāja: "Lai cilvēki, kuri pielūdz sātanu, dzīvo mierā..." Zīmīgi, ka par ARO pasludināšanas vietu tika izvēlēta tieši Sanfrancisko un tieši tā Episkopālās Baznīcas katedrāle, kur 1986. gadā notika sātanistu izdarītā rituālā A. Perri slepkavība. Slepkavība notika altārī, liķim apkārt sātanisti aizdedzināja svecas, bet miesu apgānīja. Šo katedrāli ir iecienījuši sodomīti; garīdznieki te laulā ģeju un lezbietes.¹⁰² Sanfrancisko pilsēta ir pārvērtusies par antikristīgo spēku mītni, te notiek ne

Salīdzinājumā ar citu starptautisku deklarāciju izveidi Zemes Hartas teksta izstrāde bija daudz iekļaujošāks process, kas pamatā tika balstīts uz sadarbību un līdzdalību. Šis tapšanas process ir Zemes Hartas kā ētiskās vadības sistēmas pirmavots. Dokumenta likumību pastiprina arī tās plaša apstiprināšana, ko ir veikušas 4500 organizācijas, tai skaitā daudzas valdības un starptautiskas institūcijas. Ņemot vērā šo likumību, aizvien vairāk juristu visā pasaulē atzīst, ka Zemes Harta pamazām iegūst ieteikuma tiesību dokumenta statusu. Ieteikuma tiesību dokumenti, piemēram, *Vispārējā Cilvēktiesību Deklarācija*, ir morāli, taču ne likumīgi saistoši to valstu valdībām, kas izvēlas tos apstiprināt un pieņemt, un šādi dokumenti bieži kalpo par pamatu saistošu likuma normu izstrādei. Zemes Harta mūs mudina dažādības jūrā saskatīt kopīgas pamatvērtības un pieņemt jaunu globālu ētiku, kas ir kopīga aizvien lielākam skaitam cilvēku visā pasaulē. (http://www.earthcharterlatvia.org/lat/what_is.html)

¹⁰⁰ <http://www.4oru.org/slovo.33553.4.html>

¹⁰¹ http://www.kongord.ru/Index/A_tma_07/timeofjustice.html

¹⁰² <http://www.proza.ru/2009/10/29/897>

tikai regulāri seksuālo perversiju praidi, te atrodas arī sātana baznīca. Tagad buķetei pievienojās arī ARO.

Nākošo konferenci 1997. gadā ar nosaukumu "Pasaules reliģijas un paredzamā globālā civilizācija" organizēja tas pats sastāvs: Svings, Gorbačova fonds un VKRM, un tajā publicēja ARO statūtus. Galvenais šī pasākuma lozungs: "Kontrole pār pasaules reliģijām – kontrole pār cilvēci..." Lai šo kontroli patiešām nodrošinātu, izvirzīja "globālās ētikas" idejas – morāles pamatnoteikumu apkopojumu, kas varētu atbilst visām reliģijām pasaulē. Bijušais Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) ģenerālsekretārs masons un katolis Roberts Millers globālās ētikas būtību raksturoja šādi: "Katrai paaudzei jāizlemj, kas pareizi, kas nav. Mums ir vajadzīga zinātne, lai noteiktu, kas ir slikti, kas labi. Mums ir vajadzīga ētika zināmajam laikam: kas šodien ir pareizi, rīt var būt nepareizi."¹⁰³ Starptautisko ekumenisko ziņu orgāns (ENI) šajā sakarā citēja arī bīskapa Svinga atzinumu: "Problēmas, kas ir reliģij-

Bijušais PSKP ģenerālsekretārs Gorbačovs atzina, ka viss, kas ir noticis Austrumeiropā pēdējos gados, nebūtu iespējams bez Jāņa Pāvila II klātbūtnes, bez tās lielās, pat politiskās lomas, kuru pāvestam bija lemts spēlēt pasaules arēnā. (La Stampa, March 3, 1992)

jās, un konflikti starp tām bija vienmēr, un tie nevar būt atrisināti kamēr netiks radīta "Apvienoto Reliģiju organizācija" pēc analogijas ar ANO."¹⁰⁴ Bīskaps Svings uzskata, ka ARO "gaisma" uzausīs pār cilvēci vēl spilgtāk nekā Kristus gaisma.¹⁰⁵ Tāpat kā iepriekšējās, arī šīs konferences dalībnieki, starp kuriem, kā parasti, mudžēt mudžēja dažāda ranga burvi un raganas (tos pašreizējā civilizācijas stadijā dēvē "zinātniski" – par ekstrasesiem), kopīgi lūdās par mieru visā pasaulē. Analogiskas tikšanās tika organizētas arī citās valstīs.

2005. gadā ARO beidzot tapa izveidota. Tās galvenais birojs atrodas bijušajā ASV karabāzē Presidio, kaimiņos ar Pasaules forumu–Gorbačova fondu. Kā bija vēlējies bijušais PSKP ģenerālsekretārs, ARO darbinieku skaits ir tieši 100. Tuvākajā nākotnē te, Presidio, paredzēts uzcelt veselu kompleksu, kurā izvietosies pasaules reliģiju parks. Milzīgajā debesskrāpī paredzētas telpas "uzstāšanās zālei", "klausīšanās zālei", "darbības zālei", "tikšanās zālei"...¹⁰⁶ Paredzēts, ka ARO, līdzīgi ANO, pildīs savu uzdevumu, kontrolēs visas pasaules reliģijas.

2006. gadā, kā tika atzīmēts, "vēsturiskajā" garīgo līderu saietā, Apvienoto Reliģiju organizācijai pievienojās arī Tibetas garīgais līderis Dalailama.

Cilpa savelkas aizvien ciešāk un ciešāk. Pasaules antikristīgie spēki apvienojas, viņus vieno kopīga bāze – senā universālā primārā reliģija.

Bijušais PSKP ģenerālsekretārs Gorbačovs saņem kārtējo atbalvojumu

¹⁰³ http://apocalypse.orthodoxy.ru/review/2007_1.htm

¹⁰⁴ http://baptist.org.ua/bbv/013aug_sep99/news_1.htm

¹⁰⁵ <http://www.4oru.org/slovo.33553.4.html>

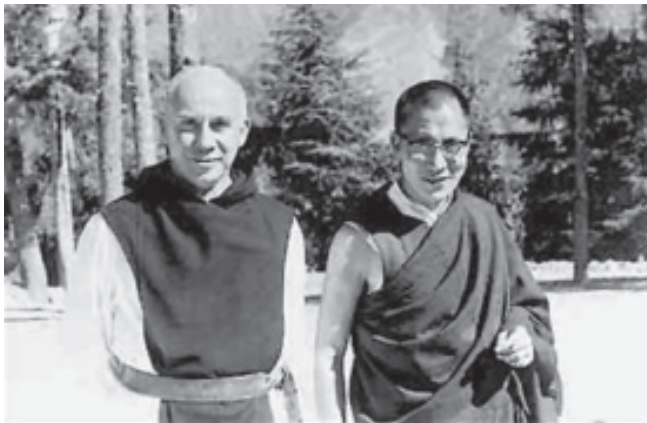
¹⁰⁶ <http://afon.ru/Afon-palomnichestvo.Eleonora-Mandalyan.Mihail-Gorbachev-gensek-Novoj-Mirovoj-Religii-Kontrol-nad-religiyami-kontrol-nad-Mirom>

“Nav labi, bērni, lielīt svešu ticību. Ja kāds liela svešu ticību, tas kļūst savas ticības zaimotājs, ja kāds sāks nepārtraukti slavēt gan savu, gan svešu, tas ir tuvs ķecerībai.” (sirdsskaidrais Teodosijs (1036—1091))

Kristīgā meditācija

Līdz ar tādām relatīvi mūsdienīgām parādībām kā ekumenisms un universālā reliģija kristietim nepieciešama kritiska attieksme – kā jau pret herēzi – arī pret tādu jaunievedumu kā t. s. kristīgā meditācija; tās sēklai, izrādās, ir labvēlīga augsne arī Latvijā.

Nomināliem kristiešiem, kas skaitliski diemžēl ir nomācošā pārsvarā, vārdu salikums “kristīgā” un “meditācija” var likties kā apzīmējums kaut kādai garlaicīgai, praktiski bezjēdzīgai, bet pilnīgi nekaitīgai nodarbībai. Jebkurš daudz maz izglītots cilvēks zina, ka meditācija (latīniski – pārdomāšana, aplūkošana prātā) vispār, ir plašs jēdziens. Tradicionāli šo jēdzienu lieto daudzu reliģiju kultos. Piemēram, Tālaļos Austrumos dzenbudismā meditē arī mākslinieks, radot mākslas darbu. Tad tā ir garīga, šā vārda mistiskajā nozīmē, nodarbe, kad, maksimāli koncentrējoties, subjekts it kā saplūst vai identificējas ar mākslinieciski attēlojamo objektu. Rietumu Baznīcās, kas attīstījušās

Ekumenisma celmlauzis – Romas Katoļu Baznīcas trapistu mūks Tomass Mērtons ar Dalailamu

uz latīniskā katolicisma bāzes, meditācija nozīmē koncentrētu apceļošanu lūgšanos un epitētu “kristīga” neprasa.

Plašā izpratnē meditācija tiek uzskatīta par pašizpaušmes līdzekli, kas līdz ar to ļauj cilvēkam realizēt visslēptākās iespējas. Eksakti runājot, šo procesu var dēvēt par apziņas transformācijas metodi. To meditācijas skolotāji sauc arī par apziņas paplašināšanu, sevis atšifrēšanu, atmodināšanu, esamības izmaiņšanu, gara apgaismību un brīvību, ekstātisku sevis apzināšanos, atcerēšanos, pakļaušanos Garam vai pievienošanās Kosmiskajam garam, Kosmiskajām enerģijām, Krišnas apziņai utt. Pasaules reliģijā meditācija ir garīgo vingrinājumu pamatu pamats.

2007. gadā Latvijā viesojās Pasaules Kristīgās meditācijas kopienas vadītājs katoļu benediktīniešu mūks tēvs Lorenss Frīmens. Viņš tika nodēvēts un izreklamēts par vienu no pasaules izcilākajiem kristīgās kontemplācijas jeb meditācijas skolotājiem.¹⁰⁷ Tēvs Lorenss vadīja vairākus seminārus kristīgajās draudzēs un Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē. Tikšanās ar viņu notika Latvijas Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas Jauniešu centrā, Reformātu baznīcā, kur tika aicināti visu konfesiju un draudžu jaunieši. Viņš lasīja lekciju arī Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātē par tēmu “Kristīgā meditācija un starpreliģiju dialogs”. Aigars Brikmāns (Vatikāna radio, Rīga) par benediktīniešu tēvu Lorensu, kurš, apmeklējams kādu budistu klosteri, bija iepazinies ar tā dienīšajām nodarbēm, pastāstīja, ka benediktīnietim bijis liels atklājums, vērojot budistu klosterdzīves ikdienu, redzēt, ka tā orientēta uz gandrīz nepārtrauktu kontemplāciju. Viņš (tēvs Lorenss) bijis pārsteigts par garīgās dzīves dziļumu, kādu tur novērojis, kas, viņaprāt, krasi kontrastē ar dzīvi daudzos Eiropas klosteros, kur varbūt spriedelē par kontemplāciju, bet maz to praktizē. Pēc tēva Lorenša domām, lai izvairītos no aizspriedumiem un to radītajiem konfliktiem, Eiropas izglītības sistēmai būtu jāsniedz daudz vairāk zināšanu par galvenajām pasaules reliģijām. Meditācija Rietumu kristīgajā pasaulē esot nepelnīti aizmirsta. Lielai daļai rietumnieku meditācija šķiet vairāk piederīga Austrumu tradīcijām. Viņi nezina,

¹⁰⁷ <http://www.apollo.lv/portal/life/articles/170752>

ka Rietumu tradīcijā arī ir paredzēta šāda kontemplatīvā prakse. Iedziļinoties Svētajos Rakstos, varot saprast, ka arī Jēzus mācīja kontemplatīvo lūgšanu.¹⁰⁸ Turklāt benediktīnietis apgalvoja, ka kristīgās meditācijas praksi viņš esot saskatījis arī pašu pirmo kristīgo mūku, tā dēvēto tuksneša tēvu mācībā par tīru lūgšanu.¹⁰⁹ Diemžēl jākonstatē, ka viņa paša – tēva Lorenša kristieša pozīcija ir diametrāli pretēja tuksneša svēto tēvu nostājai. Tēvs Lorenss apgalvo, ka budisti ir saglabājuši to, ko kristieši laika gaitā ir pazaudējuši, un nekur citur pasaulē viņš neesot sastapis tik dziļu un patiesu garīgo dzīvi kā budistu klosterī. Ja mūks Frīmens būtu daudz maz kompetents teologs, viņš būtu zinājis par svēto tēvu brīdinājumu sargāties lielīt svešu ticību, jo tāda rīcība nav Kristus cienīga. Pareizticīgās Baznīcas svētais – sirdsskaidrais Teodosijs (1036—1091) mācīja: “Nav labi, bērni, lielīt svešu ticību. Ja kāds liela svešu ticību, tas kļūst savas ticības zaimotājs, ja kāds sāks nepārtraukti slavēt gan savu, gan svešu, tas ir tuvs ķecerībai.” Savukārt sirdsskaidrais Maksims Apliecinātājs (582–662) par šo tēmu teica: “Es negribu, lai ķeceri mocītos, un nepriecājos par viņu ļaunumu. Pasarg, Dievs! — bet sevišķi priecājos par viņu atgriešanos. Jo, kas gan ticībā uzticamajiem var būt jaukāks kā redzēt izkaisītos Dieva bērnus savāktus kopā. Es neesmu zaudējis saprātu, lai ieteiktu nežēlastību vērtēt augstāk par cilvēkmīlestību. Tieši otrādi, es iesaku ar uzmanību un cītību darīt labu visiem ļaudīm. Bet pie tā es piebilstu: Nedrīkst palīdzēt ķeceriem nostiprināties viņu neprātīgos ticējumos, šeit jābūt asam, nesamierināmam. Jo es nevaru nosaukt par mīlestību, bet gan cilvēknīšanu un atkrišanu no Dievišķās mīlestības to, kad kāds nostiprina ķecerus viņu maldos, kas vedīs viņus pretī neizbēgamajai bojāejai.”¹¹⁰

Pēc daudzu katoļu mūku un garīdznieku domām, pareizticīgo sirds lūgšana, t. i., Jēzus lūgšanas augstākā forma, kura tiek dāvāta pilnību sasniegušajiem patiesi pazemīgiem kristiešiem, arī esot kristīga meditācija. Garīdznieki, kas pauž tādus uzskatus, atklāj savu absolūto nekompetenci garīgos jautājumos. Jēzus lūgšanai nav nekāda sakara ne ar katoļu eksaltēto apceri, ne arī ar tiem “garīgajiem” stāvokļiem, kas

sasniedzami dažādu nekristīgo reliģiju kultos. Nav ko brīnīties, ja pie ieejas kādā Parīzes katoļu baznīcā uz ziņojumu dēlīša var izlasīt sekojošo: “Apmācām Jēzus lūgšanos pēc jogu metodes.” Paziņojums par šāda veida praksi pēc būtības ir uzaicinājums piedalīties noziegumā, kas var padarīt cilvēku garīgi slimu vai apsēstu. Daudzi varbūt nezinā, ka ne tikai pāvesta neatzīšana atšķir Pareizticību no Katolicisma. Vēl būtiskāka ir atšķirība starp abu Baznīcu garīgās pilnveidošanās ceļiem. Baznīcas vēsturē ir zināmi vairāki gadījumi, kad pareizticīgie teologi katoļu svētumu sauc par apmātību un garīgiem maldiem. Reiz Atonā pie tēva Paīsijs atnāca divi katoļi. Viens bija žurnālists, otrs Vatikāna sekretārs. “Vispirms vienosimies kopīgā lūgšanā “Mūsu tēvs”, ierosināja atnācēji. “Lai kopā lūgtos “Mūsu tēvs”, mums jāvienojas par dogmām, lai starp mums nebūtu nepārkāpjams bezdibenis,” atteica Paīsijs. “Vai tad jūs domājat,” prasīja viens no katoļiem, “ka tikai pareizticīgie glābsies? Dievs taču ir ar visiem cilvēkiem.” – “Pareizi,” atbildēja tēvs Paīsijs, “bet vai tu vari pateikt, cik cilvēku ir ar Dievu?”¹¹¹

Uz jautājumu Frīmenam par to, kāda jēga bija izvirzīt kristīgo meditāciju kā jaunu virzienu, ja ir zināma Austrumu kristietības hesihasma (Jēzus lūgšanas) prakse, vai nebūtu bijis drošāk popularizēt jau pārbaudītu tradīciju, teologs bija atbildējis, ka iniciatīvu par kristīgo meditāciju neviens nav speciāli sadomājis. Tā attīstījusies pati no sevis Gara iespaidā. Tā neesot laicīgu organizāciju, bet draudžu kustība, kas pamazām izplatās baznīcās. Ļoti bieži seminārus vadot mūki karmelīti, jezuīti un arī no citiem ordeņiem. Ir izveidojies meditācijas centrs Džordža Taunas Jezuītu universitātē. Kristīgās meditācijas kustība ir ekumeniska, kur pārstāvētas visas konfesijas. Meditācija intensīvi tiek pasniegta arī bērniem; šodien daudzas dažādu konfesiju skolas iekļauj kristīgo meditāciju savās skolu mācību programmās.¹¹²

Romas Katoļu Baznīca ir svētījusi veidot Pasaules kristīgās meditācijas kopienas ar Starptautisko centru Londonā. Tas notika 1991. gadā. Mērķis ir izplatīt un attīstīt meditācijas mācīšanu. Aptuveni 1000 meditācijas grupas tagad ik nedēļu sanāk mājās, draudzēs, koledžās, cietumos un kristīgajās kopienās vairāk nekā četrdesmit valstīs.

¹⁰⁸ <http://www.catholic.lv/main.php?parent=30&id=1334>

¹⁰⁹ <http://cy-gb.facebook.com/event.php?eid=101993059845486&index=1>

¹¹⁰ Beigas, 11.–12. lpp.

¹¹¹ Дионисий Тацис. Когда чужая боль становится своей. М.: издательство имени святителя Игнатия Ставропольского, 1999, 241. lpp.

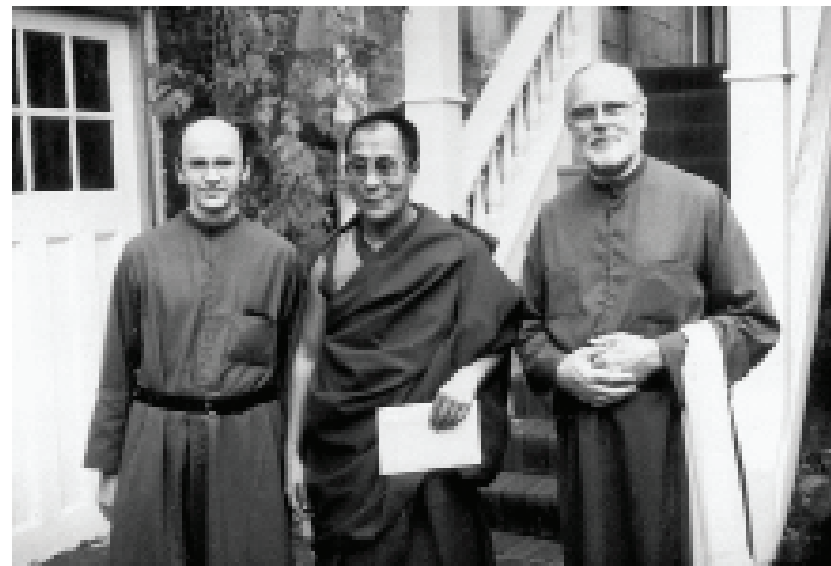
¹¹² <http://www.jesus.lv/publications/baznicainfo16.05.2007.htm>

Ja nebūtu zināms, ka zemāk lasāmais citāts ir guru Šrī Radžneša, saukta Ošo, vārdi, tad tos varētu piedēvēt arī kādam kristīgās meditācijas ideologam vai kādam no Romas teologiem: "Šī būs cilvēces nākotnes reliģija – mīlestības un meditācijas saplūšana vienā. Tas ir visa mana darba pamatā – centieni radīt jauna veida – pilnīgu cilvēku, absolūtu cilvēku, tādu cilvēku es saucu par svētu. Tā ir vienīgā alķīmija – apvienot divus vienā – būt mīlošam un būt meditatīvam."¹¹³

Jau minētais Atona kalna mūks Paīsijs tomēr liecina ko citu, nevis to, ko apgalvo Šrī Radžnešs. Pēc Paīsija domām, hinduisms ir nodarījis milzīgu Jaunumu, jo atšķirībā no Pareizticības, kurai dāvāta Dieva Svētība un brīnumdarišanas spējas, hinduisms var lepoties ar filozofiju un burvestībām. Brīnumdarbu hinduismā aizvieto buršana, bet Dieva svētību – filozofija. Citi Baznīcas svētie tēvi par šīm lietām izsakās vēl skarbāk. "Ikviens, kas ir pārkāpējs un nepaliek Kristus mācībā, tam nav Dieva." (2. Jņ. 9)

Ar laiku radās nepieciešamība jauno mācību ietērt solīdākā, inteliģencei pieņemamākā formā. Tas lieliski izdevies luterāņu mācītājam Jurim Rubenim. Savā grāmatiņā "Ievads Kristīgajā meditācijā" viņš bagātīgi citē ne tikai "jaunā garīguma" nesējus – katoļu mūkus, bet arī Svētos Rakstus, jo autora mērķis ir ar Rakstu autoritāti kļiedēt jebkuras šaubas par globālā nākotnes projekta daudzsološajām izredzēm. Ja uz jautājumu: "Kas nosaka, ka meditācija ir kristīga?", seko atbilde: ".. ja meditējam, atsaucoties Jēzus aicinājumam, sekojot Viņa vārdiem, esot saskaņā ar Viņa Garu," – tad ko tur kāds varētu vēl piebilst vai iebilst? Pati pirmā grāmatiņas doma ir, ka "Tēvs meklē tādus dievlūdzējus, kas viņu pielūdz garā un patiesībā",¹¹⁴ un, pēc J.R. domām, tādi ir tie, kas meditē. Turpinājumā vēl daži citāti no šīs grāmatiņas: "Meditācija ir durvju atdarīšana Jēzum"¹¹⁵; "Meditācija ved nesadalītā, bet pamodinātā apziņas stāvoklī. Šo apziņas stāvokli raksturo vairākās Jaunās Derības vietās lasāmais Jēzus mudinājums: "Esiet nomodā!" (Mk 13, 37)"; "Meditācija ir nevis domāšana par Die-

vu, bet esība ar Dievu". Turpinājumā ir atkārtots vēl viens nozīmīgs citāts no Svētajiem Rakstiem: "Es Tev pateicos, Tēvs, debess un zemes Kungs, ka Tu šīs lietas esi apslēpis gudrajiem un prātīgajiem un atklājis tās bērniem" (Lk 10, 21). No konteksta jāsaprot, ka daudziem meditācija ir un paliek neizprotama un nerealizējama, jo viņi savu pieredzi bija balstījuši uz prātu un informāciju, un tikai īstie izredzētie var atrast īsto ceļu. Lasot mācītāju Rubeni, neviļus nāk prātā, ka viņš savā atklāsmē ir pārspējis visizcilākos jogas, guru un Mahatmas, jo neviens no viņiem tik izsmeljoši par meditāciju nekad un nekur gadu tūkstošos nav varējis neko uzrakstīt. Pat slavenais Džidu Krišnamurti nespēja par meditāciju pateikt neko labāku kā paradoksālo apgalvojumu: "Jebkura autoritāte meditācijā ir pašas meditācijas noliegums. Visām zināšanām, koncepcijām un piemēriem nav vietas meditācijā."¹¹⁶ Krišnamurti kā postulātu pasludina, ka cenšanās izskaidrot meditāciju nozīmē to zaudēt, tātad noliegt. (Tas ir līdzīgi kā ar horizonta sasniegšanu.) Diemžēl visa mūsdienu modernā kristīgā teoloģija operē ar daudzām tikpat nekonkrētām un relatīvām patiesībām.

Benediktīniešu mūks Lorenss Frīmens – pa kreisi, viņa garīgais padomdevējs mūks Džons Meins – pa labi un Dalailama – centrā

¹¹³ <http://www.leela.lv/lv/tantra/0/index-main.php>

¹¹⁴ Juris Rubenis. Ievads kristīgajā meditācijā. Rīga: Apgāds Zvaigzne ABC, 5. lpp.

¹¹⁵ Turpat, 59. lpp.

¹¹⁶ <http://www.satori.lv/gramata/29/>

"Miesas vingrināšana maz ko der, bet dievbijība der visās lietās."

(1. Tim. 4, 7–8)

Lotospoza

Vai varat iedomāties Pestītāju Jēzu Kristu meditējam lotospozā? Jau pati doma vien par tādu iespēju ir zaimojoša kristietim, kurš neskata pasauli kā pilnu ar jokiem un kinogāgiem un nedomā līdzīgi Čarlijam Čāplinam, ka morāles un paradumi ir ģeogrāfiski un vēsturiski jēdzieni. Tā nav zaimojoša doma tādiem nekristiešiem kā skolotājs Ravi Ravindra, kurš ar nosaukumu Kristus joga pasniedza Jāņa Evaņģēliju cilvēkiem "saprotamākā" veidā, Kristu attēlodams sēžam lotospozā. Ja meditācija, kā to apgalvo kristīgie jogi, ir tīrā lūgšana¹¹⁷, tad kāpēc nekur Evaņģēlijā nav neviena norādījuma par to? Kas tā par lūgšanu? Dievu kristieši lūdz, godbijīgi stāvot kājās vai ceļos noņemušies, nevis tik ērtā fiziskā stāvoklī, kas ļauj aizmirst par savu izcelsmi no pīšļiem un pelniem. Viens no dižākajiem 7. gs. askētiem un Baznīcas tēviem svētais Sīrijas Īzaks Dieva meklētājiem ieteica: "Daudzas reizes krīti zemē uz vaiga. (..) Ja tavās rokās ir grāmata vai kāds rokdarbs, noliec tos un krīti zemē uz sava vaiga un dedzīgi palūdzies. Lai tas tev ir kā likums visas tavas dzīves garumā, kad tu esi vienatnē ar sevi, katrā vietā un katrā apvidū, kur tu atradīsies – vai tas būtu tuksnesis vai apdzīvota vieta. Pat, ja sarakstītu desmit tūkstošus sacerējumu par šo tēmu, savas necienības dēļ es neesmu spējīgs norādīt uz to, kas radīsies tev no tā."¹¹⁸ "Daudzi visu to ir noniecinājuši savās iedomās un iztēlojušies, ka Dievam pietiek ar vienu vien sirds lūgšanu, ka tad, kad viņi atrodas guļus stāvoklī vai sēž nepiedienīgā pozā, tad pietiek tikai ar iekšēju Dieva atceri. (..) Viņi ne novērtēja sava pretinieka spēku un tādā veidā nonāca pievīlumā un pakļāvās tā darbībai, nesaprazdami, ka viņi vēl ir mirstīgi un no savas dvēseles vadīti, kurai raksturīgi atkāpties, un ka viņi vēl nav sasnieguši garīgo stāvokli, un ka augšāmcelšanās vēl nav notikusi un viņi nav vēl iemantojuši noturību."¹¹⁹ "Iemesls, kāpēc svētlaimīgie tēvi lī-

dzīgi vergiem centās pildīt likumu, bija bailes iekrist lepnībā. (..) Ar lielu godbijību un lielu prāta un miesas pazemību viņi metās uz sava vaiga zemē Krusta priekšā. (..) Dažreiz, kad cilvēks stāvēja kājās vai nometās ceļos, viņa domas tika aizrautas stāvoklī, kas nepakļaujas miesas un asins gribai, kā arī dvēseles kustībām."¹²⁰

Vai ir kādreiz kur redzēts vai dzirdēts, ka kāds no Baznīcas svētajiem tēviem izmantotu jogas asanas (ķermeņa stāvoklis, fiksēta poza)? Nekur un nekad. Acīmredzams, mūsdienu ekumenistiem Baznīcas tēvi nav autoritātes. Svēto tēvu gaismā parādās viņu garīgā kroplība. Viņi cenšas pierādīt, ka kristiešiem ideālā tīrās lūgšanas forma ir tieši lotospoza: "Lai apgūtu lotospozas mākslu, nepieciešams ilgs laiks, pacietība un garīgs treniņš. Taču, ja iemācāmies sēdēšanas mākslu, mēs atklājam, ka pati poza ir apgaismība. Tad mēs iegūstam apgaismību caur ķermeni." Šie vārdi ir kā pamataksioma kristīgajā meditācijā. J. Rubenis kā svēto tēvu citē dzenbudisma meistaru Suzuki: "Iemācieties šo pozu ir mūsu prakses mērķis. Ja jums ir šī poza, jums ir pareizais apziņas stāvoklis, tas nozīmē – vairs nav nepieciešams iegūt kādu speciālu apziņas stāvokli. (..) Apziņas stāvoklis, kas rodas, sēžot īstajā pozā, pats par sevi ir apgaismība."¹²¹ Šāda satura apgalvojumus jūs neatradīsiet nevienā svēto Baznīcas tēvu rakstos. Te ir vietā atcerēties apustuli Pāvilu: "Bet nesvētas un vecu sievu tenkas noraidi. Vingrinies turpretim pats dievbijībā. Jo miesas vingrināšana maz ko der, bet dievbijība der visās lietās, jo tai ir tagadējās un nākamās dzīves apsolījums." (1. Tim. 4, 7–8)

Ar ko tad "kristīgā meditācija" tehniski atšķiras no tradicionālās meditācijas? Godīgi runājot, ne ar ko, piebilstot, ka tā tomēr ir plaģiāts. Nevar nepamanīt, ka, popularizējot un praktizējot "kristīgo" meditāciju, visi tās pamatprincipi – ķermeņa poza, elpošana, apziņas koncentrācija, prāta un jūtu nostādne ir nepastarpināti aizguvumi no budisma prakses. Arī mantra kristīgajā meditācijā kalpo kā procesa tehniska sastāvdaļa. Pat tad, kad ir pretenzijas uz kristīgu meditāciju,

¹¹⁷ Juris Rubenis. *Ievads kristīgajā meditācijā*, 88. lpp.

¹¹⁸ Преподобный Исаак Сирин. О Божественных тайнах и о духовной жизни. Новооткрытые тексты. СПб.: "Издательство Олега Абышко", 2008, 44.–45. lpp.

¹¹⁹ Turpat, 156. lpp.

¹²⁰ Turpat, 158.–159. lpp.

¹²¹ Juris Rubenis. *Ievads kristīgajā meditācijā*, 96. lpp.

atšķirībā no pareizticīgo Jēzus lūgšanas, vārdiem te ir otršķirīga loma, jo galvenais ir meditāciju izpildīt tehniski pareizi. Tikai tas garantējot panākumus! Vēl kāda maza nianse no J. Rubeņa grāmatas: "Ir pilnīgi bezjēdzīga "sasprindzināta" meditēšana. Ķermenim un garam jābūt pilnīgi atslābinātam, lai gars varētu būt pilnīgi atvērts Svētajam Garam."¹²² Tātad, ja meditē kristietis, it sevišķi, ja viņš ir pilnīgi atslābinājies un pareizi izpilda lotosa pozu, kura, kā apgalvo speciālisti, pati no sevis jau ir apgaismība, pēc "progresīvo" teologu domām viņš piepildās ar Svēto Garu. Interesanti, ar ko piepildās hinduists, kurš jau kopš dzimšanas ir iemācīts visu darīt pilnīgi pareizi? Pārliecināts ekumenists Antiohijas metropolīts Georgijs (Hodre) izvirza teoriju, kas ir stipri pa prātam mūsu laikmeta garam: "Tas, kas tiek uztverts kā gaisma, kad svētība nonāk pār braminu, budistu vai musulmani, kad viņi lasa savus svētos rakstus, – tas arī ir Kristus... jebkurš mōceklis par patiesību, jebkurš, kas tiek vajāts par to, ko viņš uzskata par patiesu, mirst vienībā ar Kristu. (..) Gara ienākšana pasaulē nav pakļauta Dēlam... Gars darbojas un sūta enerģiju pēc savas gribas, un mēs varam, izejot no tā, uzskatīt, ka nekristīgās reliģijas ir Viņa apgarotas."¹²³ Metropolīta galvenā doma: Svētais Gars darbojas neatkarīgi no Svētajiem Rakstiem. Kristīgas dzīves tūkstošgadīga pieredze rāda, ka neatkarīgi, t. i., nesaskaņojami ar Svētajiem Rakstiem, var darboties vienīgi Jaunais gars. Ir jābrīnās, ka Antiohijas Pareizticīgā Baznīca vēl nav aizliegusi šādu metropolītu.

Nav šaubu, ka ezoteriskajās mācībās slēpjas daudz smalku zināšanu par dabas procesiem un parādībām, kas ir uz robežas ar garīgajām jeb smalkajām matērijām (Agnijogā bieži lietoti jēdzieni). Protams, to var uzskatīt par parazīnātni, diemžēl cilvēces apgrēkošanās līmenis dara šo zināšanu apgūšanu bīstamu, jo rada neskaitāmas bēdas un nelaimes. Pieredze rāda, ka ķermeņa stāvoklis un poza tiešām iespaido koncentrēšanās spēju un gara stāvokli. Daži no fiziskiem vingrinājumiem automātiski nomierina un relaksē, rada fizisku apmierinātības sajūtu, dažreiz – gaismas un siltuma izjūtu, kas atgādina garīgu prieku. Taču, ja mēs uztveram šīs izjūtas par patiesu

Svētā Gara iepriecinājumu, mēs maldinām sevi. Tā nav kristīga garīgā ceļa izpratne. Bez attiecīgajiem morālajiem standartiem no praktizētāja puses šādu sajūtu mistificēšana būtu uzskatāma par garīgu šizofrēniju, kas var novest pie nopietniem psihes traucējumiem un dēmoniskas apsēstības.

Ja katoļus un protestantus tik ļoti interesē dziļi garīga dzīve, kāpēc viņi nevēršas pēc palīdzības pie pareizticīgajiem, kāpēc neaizbrauc svētceļojumā uz Atonu vai neapmeklē autoritatīvus pareizticīgo klosterus citur, kāpēc tik svarīgu problēmu risināšanā viņi meklē padomu pie cilvēkiem, par kuriem Bībelē teikts: "Vai akls aklam ceļu var rādīt? Vai abi nekritīs bedrē?" (Lk 6, 39) Kristīga cilvēka patiesa lūgšana un t. s. kristīgā meditācija ir pilnīgi dažādi psihogarīgie stāvokļi. Pareizticīgie Jēzus lūgšanā (atšķirībā no kristīgās meditācijas) vispirms akcentē lūgšanas saturu. "Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu" (Mt 26, 39). Divas šeit paustās domas – "Kungs, apžēlojies par mani" un "Lai notiek, Kungs, Tava svētā griba" – veido Jēzus lūgšanas būtību.¹²⁴ Jēzus lūgšana – "Kungs Jēzu Kristu, Dieva Dēls, esi man, grēciniekam, žēlīgs" ietver sevī Kunga Kristus vārdu un nostāda cilvēku pareizās attiecībās ar Radītāju. "Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs," lūdza muitnieks un tika taisnots vairāk par farizeju (Lk 18, 11–14). Zinot cilvēka no-

Lotospoza. Šajā gadījumā puslotoss, jo tikai vienas kājas pēda ir uzlikta uz gurna

¹²² Juris Rubenis. *Ievads kristīgajā meditācijā*, 97. lpp.

¹²³ http://apocalypse.orthodoxy.ru/review/2007_1.htm

¹²⁴ Arhibīskaps Antonijs. *Par Jēzus lūgšanu un dievišķo svētību*. Rīga, 2005, 7. lpp.

slieci uz grēku un kārdinājumu sasniegt "garīgos augstumus" uzreiz un tūlīt, Baznīcas svētie tēvi ieteica mūsdienu paaudzei pievērsties tikai lūgšanas saturam: "Dari visu tā, lai nenonāktu pretrunā ar Dieva gribu un baušļiem, kas doti mums, pēc kā vadīties. Kas attiecas uz sirdsskaidro svēto tēvu sacerējumiem par mākslīgi izkoptu Jēzus lūgšanu, par prāta ievadīšanu sirdī ar elpošanas palīdzību, par galvas pieliekšanu un sēdēšanu uz pavisam maziņa soliņa, par muskuļu sasprindzināšanu, kas veicina uzmanības sakopošanu, tad tas tika norādīts tāpēc, lai palīdzētu uztaustīt sirds vietu. (..) Lai tev nerūp sirds vieta, skaiti tikai lūgšanu, cīnoties ar kaislībām, un Kungs Pats ienāks tavā skaidrajā sirdī un ievadīs tur gan prātu, gan lūgšanu, jo sirds ir Dieva mitekļis un tikai Dievs zina ceļu uz sirdi. Kamēr sirds kvēlo kaislību liesmās, kamēr tur mīt kaut vai viens grēks, Kungs tajā atrasties nevar. Jo, kur Kungs, tur nav grēka. Bet bez Kunga ne prātam, ne lūgšanai sirdī atrasties nav jēgas. Ja Kungs ir ārpusē, tad arī prāts un lūgšana ir ārpusē. Kad Kungs apskaidros sirdi, tad sirdī būs gan prāts, gan lūgšana, gan arī Pats Dievs, jo lūgšanā ir Dieva vārds, bet, kur ir Viņa Svētais vārds, tur Viņš Pats. Tas ir jāzina par sirdi un par ceļu uz sirdi. Lūdzies vienkārši, neuzdrīksties kaut ko izgudrot."¹²⁵

To pašu, tikai citiem vārdiem izsaka arī igumens Nikons Vorobjovs (1894–1963): "Tiem, kas meklē Debesu valstību, nebūs nekādu personisku varoņdarbu. Glābsies, tikai paciešot slimības un ciešanas. Kāpēc nebūs varoņdarbu? Tāpēc, ka cilvēkos nebūs pazemības, bet bez pazemības varoņdarbi nesīs vairāk ļauna nekā laba, tie var cilvēku pat pazudināt, jo neviņus rada askētos augstas domas par sevi, tāpat pievīlumus. Tikai ļoti pieredzējušu garīgu cilvēku vadībā var tikt pieļauti tie vai citi varoņdarbi, taču viņu tagad nav, neatradīsi. Tagad vadītājs ir pats Kungs un daļēji grāmatas, ja kādam tās ir un kurš var tās saprast. Kā vada Kungs? Pieļauj vajāšanas, apvainojumus, slimības, ilgstošas vecumdienas ar grūtumu un vājumu. Ir teikts — glābsies ticībā, paciešot slimības un ciešanas, un grēku nožēlā. Dievam tīkamie svētie skaidro mums, ka pēdējos laikos mūku dzīves kā tādas vispār nebūs vai arī šur tur paliks tās ārējā puse, bet bez mūku dzīves satura."¹²⁶

"Pilāts Viņam saka: kas ir patiesība?"

(Jņ 18, 38)

Intuīcija un prāts

Runājot par t. s. nākotnes projektu, par ekumenismu un kristīgo meditāciju, svarīgi ir pieskarties arī parapsiholoģisko spēju tēmai – pirmkārt intuīcijai. Ne tik daudz intuīcijai kā tādai, bet ir nepieciešams aplūkot, kā šis fenomens tiek iesaistīts cilvēces globālās attīstības vizijās. Sadzīvīskā nozīmē par intuīciju dēvē priekšnojautu. Neapstrīdami, priekšnojauta ir psiholoģiski ļoti smalka dotība, kas mazākā vai lielākā mērā dāvāta katram cilvēkam. Dažām Dieva radībām tā ir īpaši izteikta. Ir nācies dzirdēt ne vienu vien nostāstu par žurkām, kas pamet kuģus. Kuģus, kas nemaz nav nolietojušies vai tik veci, lai neizietu jūrā, bet ar kuriem notiek nelaime. Tā nav mānticība, tie ir fakti. Ir dzirdēti daudzi nostāsti par čūsku apbrīnojamām spējām. Kāds padomju armijas karavīrs Afganistānā netālu no savas daļas regulāri deva kādai kobrai pienu. Tā tas turpinājās ilgu laiku. Kādu dienu kobra metās virsū nabaga puisim, to apvija, un karavīram jau likās, ka tūlīt viņš sajūtīs nāvējošo kodienus. Bet nekas tam līdzīgs. Čūskas apskāvienā pagāja zināms laiks. Beidzot kobra palaida vajā līdz nāvei pārbiedēto cilvēku. Ieradies savā daļā, karavīrs kļuva par liecinieku šausmīgam skatam. Visi viņa biedri pēkšņā uzbrukumā bija gājuši bojā. Karavīrs saprata, ka kobra pateicībā par rūpēm viņam izglāba dzīvību. Ar prātu izskaidrot kobras rīcību ir grūti. Čūska kaut kādā veidā bija uzzinājusi to, ko nenojauta neviens no bojāgājušajiem karavīriem. Varbūt katrā Dieva radībā ir kāds orgāns, kas ir atbildīgs par priekšnojautām? Minēt var daudz ko – pierē esot trešā acs... Vispareizāk ir izturēties pret šīm neizskaidrojamām lietām kā pret neizskaidrojamām lietām. Pasaulē tādu ir daudz, kāpēc gan obligāti viss būtu jāizskaidro?

Domājams, katrs cilvēks savā dzīvē ir sastapies ar kaut ko pārdabisku, prātam neaptveramu, neizskaidrojamu, kas viņu ir paglābis no nepatikšanām, briesmām un nāves. Bībelē par šiem gadījumiem ir

¹²⁵ Arhibīskaps Antonijs. *Par Jēzus lūgšanu un dievišķo svētību*, 60.–61. lpp.

¹²⁶ Beigas, 22.–23. lpp.

teikts: "Dievs runā vienreiz, un, ja to nepamana, otrreiz: sapnī, nakts parādībās, kad jo dziļš miegs nolaidies pār cilvēku, kad tas īsā snaudā iemidzis savā guļasvietā, tad vienumēr Viņš atver cilvēka ausi un brīdina ļaudis ar biedinājumu, apstiprina ar zīmogu, iedvēš tiem bijību, lai cilvēku atturētu un atrautu no nodomātā jaunā darba un īstu vīru pasargātu no lepnības un pārmērīgas pašiedomības, lai paglābtu viņa dvēseli no apakšzemes un viņa dzīvību no bojā ejas caur nāves zobenu vai nāves šautru. Viņš to audzina un pārmāca arī ar ilgstošām un smagu ciešanu pilnām sāpēm uz tā gultas, laužidams viņam visus viņa kaulus, tā ka viņam riebja paša dzīvei nepieciešamā dienišķā maize un viņa ēstgribai pat viņa mīļākais ēdiens; viņa miesa izdilst, ka tur nepaliek ko redzēt, un viņa kauli izspiežas, kas citkārt nebija redzami. Tiešām, viņa dvēsele ir jau tuvu klāt pie kapa un viņa dzīvība vietai, kurā valda tikai nāves vara. Un, ja nu tad pār viņu stāv kāds eņģelis kā aizbildnis, kā viens no tūkstošiem, lai nodotu liecību par cilvēka taisnīgumu, un ja tas tad par viņu apžēlojas un saka: izglāb viņu, lai tas nenogrimst kapā, jo es esmu atradis izpirkšanas maksu, – tad viņa miesa atkal pildās ar jaunības spēku, tā ka viņš jūtas pārnests atpakaļ savās senajās jaunības dienās. Viņš tad nāk ar lūgšanām pie Dieva, un Dievs viņu iepriecina; Dievs ļauj viņam skatīt lielā sirdspriekā Savu vaigu, un Dievs tad atdod cilvēkam viņa taisnību. Tāds tad jūtas cilvēku starpā uz taisnas takas un atzīstas: es biju grēkojis, aizskāris taisnību, bet tomēr tas nav man pieskaitīts par ļaunu! Dievs izglāba manu dvēseli no bojā ejas kapā, un mana dzīvība priecājas, skatīdama gaismu! – Redzi, to visu dara tas stiprais Dievs un dara to cilvēkam div un trīskārt, lai viņa dvēseli atturētu no kapa, lai dotu viņam iespēju dzīvības gaismas apstarotam tikt." (Īj. 33, 14–30)

Sevišķi liela loma tiek ierādīta intuīcijai daudzajās ezoteriskajās sevis pilnveidošanas sistēmās. Šajās sistēmās paredz attīstīt intuīciju ne tikai kā priekšnojautu, tās diapozonā ietilpst arī gaišredzība, telepātija, paaugstināta sensitivitāte – jūtība, domu lasīšana un daudzas citas

paranormālas spējas, kas atrodas tiešā saskarsmē ar "neredzamo" (2. Kor. 4, 18) pasauli. Intuīcijas atmošanās līdz intuitīvās apziņas līmenim tiek uzskatīta par augstāko no pilnveidošanās sasniegumiem. Integrālās jogas pamatlicējs Aurobindo Akroids Gošs jeb Šrī Aurobindo savā monumentālajā darbā "Dievišķā dzīve" (The Life Divine) raksta: "Intuīcija atrodas nepastarpinātā saskarsmē ar Visuma Augstāko saprātu, kam nav vajadzības tērēt laiku un enerģiju ar loģiskām konstrukcijām. Intuīcija ir augstākās patiesības gaismas stars, kas mīt cilvēkā." Aurobindo ticēja, ka pastāv "vienots gaismas okeāns" – universālas intuitīvās patiesības plūsma. Viņa izpratnē intuitīvā apziņa vai intuitīvais prāts ir viens no augstākajiem cilvēkam sasniedzamiem prāta līmeņiem, aiz kura seko vēl tikai pēdējais cilvēkam iespējamais visaugstākais apziņas stāvoklis – globālā apziņa. Aurobindo intuitīvo patiesības nojautu uzskatīja par Patiesības atcerēšanos (līdzīgi jau 3. gs. p.m.ē. uzskatīja Platons).¹²⁷ Arī senās Meksikas magi mācēja pieslēgties prātam neaizsniedzamam informācijas avotam. Karloss Kastaneda to apraksta tā: "... cilvēciskā uztvere it kā pazaudē savu parasto pavadoņi – iekšējo dialogu, t.i., pārtrūkst vārdiskais izzināšanas process un cilvēks iekrīt tādā kā tumsas bedrē. Ķermenis funkcionē inerti, bet apziņa saasinās. Lēmumi tad ir zibenīgi, un tie rodas no kāda īpaša zināšanu avota, kurā nav domu, nav vārdu."¹²⁸ No konteksta kristīgo ekumenistu uzskatos var nepārprotami secināt, ka, pēc viņu domām, intuīcija ir Svētā Gara virsvadība, ka intuīcijā atrodas visu reliģiju vienojošais aspekts. Ja tas tiešām tā ir, tad kāpēc tādi pasaules līmeņa jogas skolotāji kā Aurobindo un daudzi jo daudzi citi magi un guru nenonāk līdz Patiesībai, jo Patiesība ir Kristus. Ja jogi un pārējie "apskaidrotie" apgalvo, ka intuīcija ir Patiesības atcerēšanās, tad rodas jautājums: kas viņu izpratnē vispār ir Patiesība? Dieva Dēls Kristus teica: "ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani" (Jņ 14, 6); "ES ESMU durvis. Ja kāds caur Mani ieiet, tas tiks izglābts; viņš ieies un izies un atradīs ganības" (Jņ 10, 9–10).

Skaidrs, ka Aurobindo nemaz nav domājis Dievu kā Patiesības Nesēju. Varbūt viņš tīri praktiski jeb sadzīviski patiesību definēja kā ti-

¹²⁷ Интегральная йога Шри Ауробиндо. Москва: изд. „Никос“, 1992, 365.–366. лрр.

¹²⁸ Карлос Кастанеда. Безмолвное знание. Losandželosas universitātes semināra tulkojums krievu valodā, 1996. g. 20.–25. jūlijā.

camu informāciju? Kristus māca, ka atklāsme cilvēkā nevar atnākt bezpersoniski – no kaut kāda anonīma avota, kuru Aurobindo dēvē par “vienotās gaismas okeānu”, tā nāk vai nu no Dieva, vai Jaunā gara. Kristus teica: “Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko. Svešam turpretim tās nesekos, bet bēgs no tā, jo viņas nepazīst svešinieku balsi” (Jņ 10, 27, 5). Ļoti skaidri ir norādīts par Svētā Gara vadību: “Visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni” (Rom. 8, 14).

Dievs rūpējas par mums. Viņš solīja: “Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” (Mt 10, 22), kas nozīmē, ka Pestītājs ir kopā ar mums un ar Svēto Garu, un, ja tas ir tā, tad kopība ar Svēto Garu stāv pāri intuīcijas fenomenam. Svēto Garu, Patiesības Garu nevar iemantot, izmantojot psihotehniskus trikus, transformējot apziņu vai tamlīdzīgi. „Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara” (Jņ 3, 8). Dieva žēlastība ir dāvana, tā ir joma, kur cilvēks ar savu patvaļu un prātu nevar ielauzties. Tāpēc jau ir tik neļēdzīgs un absurds katoļu modernistu apgalvojums, ka hinduismā izpaužas paša Kristus pestījošā darbība, jo mistiskā pieredze ikvienā reliģijā esot patiesa. Kā var nonākt līdz Patiesībai bez Kristus jeb apejot Kristu? Patiesība bez Kristus nav iespējama, un, ja kaut kas daļēji, relatīvi patiesss tiek vērtēts par patiesību, tad viennozīmīgi tie ir vai nu “sātana dziļumi”, vai garīga krāpniecība.

Svētie Pareizticīgās Baznīcas tēvi māca, lai ticībā mēs būtu veseli.¹²⁹ Tas ir mūsu dzīves Dievā pamatnosacījums. Mums jālūdz no Dieva spēju izšķirt garus un atšķirt patiesu atklāsmi no dēmoniskās.¹³⁰ Viena lieta – grāmatu mācība un ziņas, kas tiek iegūtas no tām, bet cita lieta – patiesības zināšana. Pirmajā gūst panākumus, pastāvīgi domājot un cītīgi mācoties, otra rodas, pildot baušļus ar apskaidrotu sirdsapziņu, kas vērsta uz Dievu.¹³¹

Balstīšanās uz tik prātā neizskaidrojamu fenomenu kā intuīcija ir riskanta, dažiem pat ļoti bīstama – cilvēks ātri var nonākt Jauna ga

ra iespaidā un pakļautībā. Tāpēc jau Bībelē arī nav neviena vārda un nevienas norādes par intuīciju un tās atmodināšanu. Arī Jauna gara apsēsti cilvēki var saņemt ticamu informāciju. Tāds gadījums ir aprakstīts “Apustuļu darbos”: „Kādreiz, mums uz lūgšanas vietu ejot, mūs sastapa kāda jaunu verdzene, kurai bija zilētājas gars, un zilēdama tā atnesa saviem kungiem daudz peļņas. Tā Pāvilam un mums sekoja un sauca, sacīdama: “Šie cilvēki ir visaugstākā Dieva kalpi, kas jums sludina pestīšanas ceļu.” To viņa darīja daudz dienu. Bet Pāvils, saskaities un pagriezies atpakaļ, sacīja garam: “Jēzus Kristus Vārdā es tev pavēlu iziet no tās.” Un tas izgāja tanī pašā brīdī” (Apd. 16, 16–18). Lai gan sieviete pateica taisnību, apustuļa rīcība rāda, ka verdzene bija Jaunā gara apsēsta. Sātans bieži cenšas slēpties svētuma oreolā – “sātans izliekas par gaismas eņģeli” (2. Kor. 11, 14), un, ja cilvēki kaut uz mirkli redzētu šausmīgo Jaunuma realitāti, viņi nebūtu tik vieglprātīgi savā rīcībā un izvēlē, bet ieklausītos padomā: “pārbaudiet garus” (1. Jņ. 4, 1).

Šajā kontekstā ļoti zīmīgi un svarīgi ir Dieva norādījumi Vecās Derības Dieva tautai: “Kad tavā vidū celtos pravietis vai sapņotājs, kas tev jautu redzēt zīmes un brīnumus, un šī zīme vai brīnums, uz kuru

Indietis vienā no meditācijas pozām

¹²⁹ Преподобный Исаак Сирин. О Божественных тайнах и о духовной жизни, 35. lpp.

¹³⁰ Turpat, 41. lpp.

¹³¹ Turpat, 82. lpp.

viņš aizrādījis, tiešām piepildītos, un viņš sāktu tevi skubināt: iesim un sekosim svešiem dieviem, ko tu nepazīsti, un tiem kalposim, – tad tev nebūs klausīt šā pravieša vārdiem, nedz arī sapņotāju sapņiem, jo Tas Kungs, jūsu Dievs, jūs pārbauda, lai zinātu, vai jūs esat tie, kas To Kungu, savu Dievu, mīlat ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli. Sekojiet Tam Kungam, savam Dievam, bīstieties Viņu un turiet Viņa baušļus, klausiet Viņa balsi, kalpojiet Viņam un pieķerieties Viņam. Bet šis pravietis vai šis sapņu sapņotājs lai tiek nonāvēts. Jo viņš ir sludinājis atkrišanu no Tā Kunga, jūsu Dieva” (5. Moz. 13, 2–6).

Bet Mahatmu mācība mudina bez bailēm attīstīt intuīciju. Agnijo-gā var lasīt: “Zinātniekiem jābūt intuitīvistiem. Zinātniekiem nedrīkst būt aizliegta jomu.”¹³² Tātad zinātnieks drīkst eksperimentēt pilnīgi ar visu! Arī kristīgie ekumenisti intuīcijas labad izvirza tādu pašu mērķi kā Meksikas magi: “.. bremsēt vai pat apstādināt diskursīvo domāšanu, atmodinot intuīciju.”¹³³

Bezdomu stāvoklis, kuru reklamē un kultivē ekumenisti, tāpat kā daudzi citi maldos esošie, no kristīgo askētu viedokļa ir nedabisks un nenormāls. Tam nav nekāda sakara ar to iekšējo klusumu, par kuru Kristus saka: “Savu mieru es jums dodu.” Viens no dižākajiem Pareizticīgās Baznīcas askētiem – sirdsskaidrais Efraims Sīrietis mācīja: “Kad tu esi lūgšanā, necenties, lai tavs prāts vispār neklejo, jo tas nav iespējams, bet centies klejot tajā, kas ir labs. Jo pat tīrā lūgšana ir klejošana kaut kur, taču šī klejošana ir brīnišķīga, jo skaists ir laba meklējums. Klejošana ir laba tad, kad lūgšanā tavs prāts visu laiku klejo Dieva, Viņa slavas un dižuma dēļ, kad atmiņā uzplaiksnī Svētajos Rakstos lasītais un kļūst saprotama dievišķo izteikumu un Gara svēto vārdu jēga. Ja kāds cenšas sasiet savu domu, lai tā neklejo, un aizliegt savam prātam patstāvīgi nonākt pārdomās par līdzīgām lietām lūgšanas laikā, tad patiesi nav otra tik neprātīga kā viņš.”¹³⁴

Arī no medicīnas viedokļa mēģinājumi apstādināt domāšanas procesu vai prasība domāt tikai pozitīvi neatbilst cilvēka organikai, tā var attīstīt dziļu psiholoģisku konfliktu un neapzinātu, neracionālu aizsardzības formu meklējumus.

Lai uzvarētu cīņu ar sātanu un ar uzmācīgām, jaunām domām, Dievs Atona kalna svētajam starecam Siluānam deva padomu: “Turi savu prātu ellē un nekrīti izmisumā.”¹³⁵ Tēvam Siluānam, kā arī da-žiem citiem svētajiem tēviem, kā Antonijam Lielajam, Sisojam Lielajam, Makarijam un Pimenam Lielajam, bija dots dzīves laikā reāli piedzīvot elles mocības. Šāda stāvokļa atkārtošanās ļāva tam tik dziļi iespiesties sirdī, ka viņiem pēc savas gribas bija iespējams tajā atgriezties. To viņi darīja tad, kad dvēselē tā vai citādi sāka izpausties kāda kaislība, it sevišķi, ja tā bija pati dziļākā un pati smalkākā no visām – lepnība.¹³⁶ Sirdsskaidrais Siluāns teica: “Labi iegaumē, ja tevi moka sliktas domas, tad tu neesi pazemīgs. Bez Kristus pazemības dvēsele nekad neiegūs Dieva mieru, bet vienmēr tiks satraukta ar dažādiem nodomiem, kuri nedos tai skatīt Dievu. Vajag sakrāt pazemīgu un satriektu garu, tad izgaiss visi nodomi un attīrīsies prāts.”¹³⁷

Uz jautājumu: “Vai mēs varam pasargāt apziņu no jaunām domām, lai tās neklūtu par kaislībām un nevilinātu mūs?”, Somu Pareizticīgās Baznīcas arhibīskaps Pāvils atbildēja šādi: “Cilvēks nespēj pretoties savām domām, tāpat kā nespēj, atplešot mēteli, apturēt vēju. Tā reiz teicis kāds starecs savam skolniekam. Tomēr kaut ko ļoti svarīgu mēs varam paveikt. Sirmgalvis to izskaidroja ar šādu līdzību: “Tu ej pa ceļu un nonāc pie ēdnīcas. No tās plūst vilinošas smaržas. Taču tikai no tevis ir atkarīgs, vai tu tur ieiesi un ēdīsi vai arī paiesi garām.” Ar vilinošām smaržām starecs salīdzina jaunas domas, kas nevilšus ienāk mūsu apziņā. Mēs varam apstāties, t.i., koncentrēt savu uzmanību, piesaistīties tām, ielaist tās savā sirdī. Tādā veidā mēs jau grēkojam savās domās un savā sirdī. Bet mēs varam arī “pauzt garām”, un tad mūsu apziņā pazibējusī doma vai tēls nav nekāds grēks.”¹³⁸

Pareizticīgā Baznīcā Lielā Gavēņa laikā trijos svētdienu nakts dievkalpojumos dzied 137. psalmu, kas sākas ar vārdiem: “Pie Bābeles upēm – tur mēs sēdējām un raudājām, kad pieminējām Ciānu.” Pēdējais psalma pants skan tā: “Svētīgs tas, kas sagraus tavus mazos bērnus un viņus satrieks pret klintīm.” Šie Bābeles mazie bērni sim-

¹³² Priestēris Jānis Kalniņš. *Mans ceļš pie Dieva*, 51. lpp.

¹³³ Juris Rubenis. *Ievads kristīgajā meditācijā*, 45. lpp.

¹³⁴ Преподобный Исаак Сирин. *О Божественных тайнах и о духовной жизни*, 173. lpp.

¹³⁵ Архимандрит Софроний. *Срдсскаидраис Силуāнс. Рīga: “Labvēsts”, 1998, 150. lpp.*

¹³⁶ Turpat, 155. lpp.

¹³⁷ Turpat, 190.–191. lpp.

¹³⁸ Арhibīskaps Пāvils. *Кā мēs ticam. Рīga: “Labvēsts”, 1995, 53. lpp.*

bolizē tieši šīs nejaukās grēcīgās domas un tēlus. Tie jāiznīcina uzreiz, tiklīdz tie rodas, triecot pret klinti! Un šī klints ir Jēzus Kristus.

Kopš senseniem laikiem visdažādākajās sevis pilnveidošanas sistēmās prāts tika uzskatīts kā šķērslis ceļā uz pilnību. Tāpēc arī vi su ezoterisko psihotehniku pamatā ir iedarbība uz prātu. Cilvēkiem šķiet, ka, izdarot lēcienus nezināmajā, viņi spēs iziet no prāta gūsta un nokļūs neredzamajā pasaulē, iemantodami pārcilvēciskas spējas.

Bībele un Baznīca māca, ka ne jau prāts ir vainīgs pie cilvēka nelaimēm un aprobežotības, bet viņa paša grēcīgais stāvoklis. Optinas starecs Ļevs sacīja: "Cilvēka sirds ir kā jūra, kurā dzīvo mūdži, kurus ne izskaitīt." Viens no ziņkārīgajiem Atona apmeklētājiem uzdeva tēvam Paīšijam jautājumu: "Vai tiesa, ka pie jums dzīvo čūskas?" Starecs atbildēja: "Čūskas dzīvo manā sirdī, un, kad tu kļūsi par priesteri, es tev tās parādīšu."¹³⁹

Svētie Baznīcas tēvi skaidro, ka pēc grēkā krišanas cilvēks zaudēja sākotnējo tuvību ar Dievu un tieksme uz Jaunu caurvija visu cilvēka būtību: "cilvēka sirds tieksmes ir Jaunas no mazām dienām" (1. Moz. 8, 21). Dievs pat nožēloja, ka radījis cilvēku: "Kad Dievs redzēja, ka cilvēku jaunums augtin auga zemes virsū un ka viņu sirdsprāta tieksmes ik dienas vērsās uz Jaunu, tad Dievam kļuva žēl, ka Viņš cilvēku zemes virsū bija radījis, un Viņš Savā sirdī ļoti noskuma" (1. Moz. 6, 5–6). No tā laika cilvēks varēja stāties sakaros tikai ar kritušajiem gariem, nevis Eņģeļu pasauli. „Dievs Tas Kungs darīja cilvēkam un viņa sievai drānas no ādām un tajās iegērbā viņus" (1. Moz. 3, 21). Teologi skaidro, ka šī "iegērbšana ādās" nozīmē ietērpšanu mirstībā. Pielaujot miesas nāvi, Dievs to pavērs pret cilvēka degradāciju, caur kuru dvēsele varētu iet bojā. Bībelē lasām, ka no sākuma cilvēka mūža garums dažos gadījumos pārsniedzis pat 1000 gadus, taču vēlāk Dievs cilvēka dzīves ilgumu samazināja: "Mūsu dzīvības laiks ir septiņdesmit gadi un, ja kāds ļoti stiprs, astoņdesmit gadi" (Ps. 90, 10).

Sirdsskaidrais Kasiāns Romietis uzsver, ka rupjā miesa kā aizsargs slēpj cilvēku no tiešas Jauno garu iedarbības, pretējā gadījumā dēmoni, kuru darbība vienmēr ir vērsta uz Jaunu, būtu degradējuši cilvēku galīgi, tā, ka grēknožēla un piecelšanās pēc krišanas nebūtu nemaz iespējama. Tāpēc patvaļīgs kontakts ar neredzamo pasauli var būt dvēselei ne tikai bīstams, bet arī letāls. Sirdsskaidrā Makarija darbos mēs atrodam nepārprotamu brīdinājumu: "... vai tad tu jau esi iegājis pazemotajā prātā un nogalinājis čūsku, kura ieperinājusies zem paša prāta un galina tevi tā saucamajās dvēseles slēptuvēs un glabātuvēs." Vēlme un tieksme baudīt sevišķus dvēseles stāvokļus, kas raksturīga grēcīgam cilvēkam, ir bīstama un no kristīgās morāles viedokļa nepieļaujama. Šajā sakarā Baznīcas mantojumā ir saglabāti daudzu pamācošu gadījumu apraksti. Lūk, viens no tiem: "Bijis kāds Valents, dzimis Palestīnā. Šis Valents ilgi dzīvoja tuksnesī, daudz mērdēja savu miesu un dzīvoja kā liels askēts; taču vēlāk, pašapziņas un lepnuma gara pavedināts, iekrita galējā augstprātībā, tā ka kļuva par nešķīsto garu rotaļlietu. Pazudinošā pašpārliecinātības kaislība izvērtās tādā augstprātībā, ka beigās savās iedomās viņš sāka iztēloties, ka sarunājas ar Eņģeļiem un ka tie kalpo viņam visās lietās.

Lūk, ko par viņu stāstīja cilvēki, kas viņu labi pazina. Reiz vēlu vakarā, kad jau bija tumšs, viņš pina grozus un nokrita zemē īlens. Viņš to ilgi nevarēja atrast, kamēr pēkšņi, Jauno garu uzburs, cellē parādījās aizdegts lukturis; ar tā palīdzību viņš atrada pazaudēto īlenu. Tas deva Jaunu vielu viņa iedomībai; lepības reibonī askēts vēl vairāk sadomājās par sevi, tā ka pēdīgi sāka nicināt pat Kristus Svētos Noslēpumus. Reiz kādi svētcēlnieki atnesa brāļiem uz baznīcu augļus; sirdsskaidrais Makarijs, mūsu priesteris, izsūtīja tos pa celēm, pa saujaļ katram brālim, tai skaitā arī Valentam. Saņēmis augļus, Valents izlamāja un piekāva nesēju un teica viņam: ej, un pasaki Makarijam, ka neesmu sliktāks par viņu, ka viņam būtu jāšūta man svētība. Tādējādi izsecinot, ka Valents atrodas pašapmāna slazdos, Makarijs nākamajā dienā gāja viņu pārliecināt un teica: brāli Valent, tu atrodies maldos, izbeidz un lūdz Dievu. Taču Valents neņēma vērā

¹³⁹ Дионисий Тацис. Когда чужая боль становится своей, 183. Ipp.

tēva Makarija pamācīšanu. Un tēvs Makarijs aizgāja, gauži nobēdājies par Valenta krišanu. Bet velns, pārliecinājies, ka Valents pilnībā nodevies viņa māņiem, pieņēma Pestītāja izskatu un atnāca pie viņa naktī it kā Eņģeļu pulka pavadībā, kas patiesībā bija dēmoni ar aizdegtiem lukturiem. Un, lūk, parādās uguns riņķis, un tā vidū Valents redz itin kā Pestītāju. Viens no dēmoniem Eņģeļa izskatā pienāk pie viņa un saka: ar saviem pašreizējās centieniem un dzīves brīvību tu esi izdabājis Kristum, un Viņš ir atnācis tevi redzēt. Un nu nedari neko citu, kā vien, ieraugot viņu no attāluma, visa pavadoņu pulka vidū, kriti uz sava vaiga un paklanies viņam, pēc tam ej uz savu celli. Valents iznāca ārā un, apmēram stadijas attālumā ieraudzījis daudzus, jo daudzus garus ar lukturiem, krita un paklanījās antikristam. Pieviltais nonāca tādā neprātā, ka nākošajā dienā, atnācis uz baznīcu, visu brāļu klātbūtnē teica: man nav vajadzības piedalīties Svētajā Mielastā, šodien es redzēju Kristu.

Tad svētie tēvi sasēja viņu ar ķēdēm un gada laikā izārstēja, iznīcinot viņa lepnumu ar lūgšanām, daudzveidīgu pazemošanu un skarbu dzīvi, kā saka: pretējo ārstējot ar pretējo.¹⁴⁰

Sātans kārdināja un kārdina cilvēkus visneiedomājamākos veidos. Par sirdsskaidro mūku Jāni Augšēģiptē ir saglabājis šāds nostāsts: "Kādu dienu sātans, pieņēmis priesteru izskatu, atsteidzās pie viņa un izlikās, it kā gribētu sniegt Svēto Vakarēdienu. Taču sirdsskaidrais Jānis, pazinis to, teica: visādas krāpšanas, visādas viltības, visādas netaisnības tēvs; tu ne tikai nepārtraukti pievil kristiešu dvēseles, bet uzdrīksties zaimot pat Svēto Sakramentu. Velns viņam atbildēja: Man gandrīz vai izdevās notvert tevi. Ar šo paņēmienu es pievilu vienu no taviem brāļiem un, atņēmis viņam sajēgu, novedu līdz ārprātam. Vairāki taisnie daudz lūdzās par viņu un ar grūtībām panāca, lai viņam atgrieztos saprašana. To pateicis, dēmons aizgāja."¹⁴¹

Lai nenonāktu maldos un sātana valgos, Baznīca savā rakstu mantojumā ir saglabājusi svēto tēvu pieredzi un pamācības. Svētnieks Ignātijs Brjančaginovs rakstīja: "Visi dēmoniskās pievilšanas veidi rodas no tā, ka lūgšanas pamatā nav likta grēknožēla, ka grēknožēla

nav kļuvusi par lūgšanas avotu, kodolu un mērķi."¹⁴² Bez pazemīgas un satriektas sirds arī Jēzus lūgšana var būt pazudinoša. Dievs vēlas, lai atziņa cilvēkā vairotos un pieaugtu, Viņš vēlas, lai cilvēkam būtu sapratne arī par neredzamo pasauli, taču līdz patiesībai par šīm lietām nevar nonākt pa aplinkus ceļiem – bez Kristus. Vienīgo patieso atziņu var iegūt tikai pa likumīgo Kristus norādīto ceļu. Cita ceļa uz apskaidrību nav. Ja kāds apgalvo pretējo, tad atrodas dziļos sātana maldos un pievīlumā. Ja esam Kristus mācībā, esam vērīgi un paklausīgi Dievam, tad spēsim, līdzīgi kā svētie tēvi, veikt arī visdažādākos brīnumus, kā Kristus teica: "Patiesi, patiesi Es jums saku: kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru, un vēl lielākus par tiem darīs" (Jņ 14, 12). Pilnību sasniegušie var skatīt gan eņģeļus, gan atbaidošos dēmonus, taču jāatceras, ka: "Tas, kurš redz savus grēkus, ir augstāks par to, kas redz eņģeļus" – un arī, ka brīnumi ne vienmēr ir patiesības kritērijs. Pārdabiskas, prātam neaptveramas lietas var veikt arī cilvēki, kas neapzināti kalpo sātanam. Kristus teica: "Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem apliecināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs Jauna darītāji" (Mt 7, 22–23). Dažreiz dzīvē ir ļoti grūti izvērtēt kādu cilvēku. Šādos gadījumos svētie tēvi iesaka nesteigties, neizdarīt pārsteidzošus slēdzienus. Kad sēkla sāk dīgt un parādās tikai pirmie zaļie asniņi, ir gandrīz neiespējami konstatēt, kas tas par augu – derīgs lietošanai vai indīgs. Tāpat var būt arī ar cilvēku. Pestītājs teica: "Ikkatru koku pazīst no viņa augliem. Jo no ērkšķiem nevar lasīt vīģes, nedz vīnogas no dadžiem" (Lk 6, 44). Ir viena būtiska atšķirība starp visdažādākajiem brīnumiem, ar prātu neizskaidrojamiem notikumiem, kas redzami, dzirdami vai citādi jūtāmā veidā ir bijuši un būs. Dieva brīnumiem vienmēr ir konkrēts mērķis, tie stiprina cilvēkus ticībā Dievam un Viņa providencei, bet viltus brīnumi nekad nevedina cilvēku uz pārdomām par savu grēcīgo dzīvi, uz grēku nožēlu.

¹⁴⁰ Helenopolis bīskaps Pallādijs. *Lausa grāmata*. Rīga: Filokalija, Sv. Gregora kristīgās kalpošanas skola, 2000, 60.–62. lpp.

¹⁴¹ Turpat, 107.–108. lpp.

¹⁴² Игумен Н. Об одном древнем страхе, 47. lpp.

“Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! –
ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu.”
(Mt 7, 21)

Dieva brīnumi

Rakstos teikts: “Jo jūs neesat pienākuši pie kalna, kas rokām tautāms, pie degošas uguns un mākoņu tumsas un vētras, pie bazūnes skaņas un vārda balss, par ko tie, kas dzirdējuši, ir lūguši, lai viņiem vairs nekas netiktu teikts. Jo tie nevarēja panest to, kas bija pavēlēts: ja arī kustonis pieskaras kalnam, tas akmeņiem jānomētā, – un tik briesmīga bija parādība, ka Mozus teica: es esmu izbijies un drebu. – Bet jūs esat tuvojušies Ciānas kalnam un dzīvā Dieva pilsētai, debesu Jeruzalemei un eņģeļu neskaitāmiem pulkiem, svētku sapulcei, un debesīs pierakstīto pirmdzimto draudzei un Dievam, visu tiesnesim, un pilnību sasniegušo taisno gariem un jaunās derības starpniekam Jēzum un izlietajām asinīm, kas spēcīgāki runā nekā Ābela asinis” (Ebr. 12, 18–24). Daudzi notikumi Pareizticīgās Baznīcas vēsturē liecina, cik patiesi ir šie vārdi par īsto kristiešu saskarsmi ar Debesīs triumfējošo Baznīcu. Tāpēc arī pareizticīgie savās lūgšanās vēršas pie pilnību sasniegušajiem kristiešiem – Dieva svētajiem. Ir neskaitāmas liecības, ka svētie un eņģeļi ir palīdzējuši cilvēkiem ar padomu, glābuši no bēdām un briesmām. Ja jau Mahatmas jeb BB skolotāji Lucifera vadībā pilda savu uzdevumu, tad kāpēc būtu jāšaubās, ka cilvēku pestīšanā jūtami iesaistās Dievmāte, apustulis Jānis, svētītājs Nikolajs, augstāk minētais Atona Nils un visi, kas piederīgi triumfējošās Baznīcas kopai. Viens no pēdējā laikā izcilākajiem un spilgtākajiem atgādinājumiem par to notika pašreizējās – trešās tūkstošgades sākumā Sīrijā un ir saistīts ar Sidnajas pareizticīgo sieviešu klosteri, sauktu Panaghia Saidnaya. Klosterī atrodas sena brīnumdaroša Dievmātes ikona, kuru zīmējis pats apustulis Lūkas.

Kādaī ļoti bagātai arābu musulmaņu ģimenei nebija laimējies tikt pie bērniem. Vīrs – viens no Sauda Arābijas šeihiem, bet sieva – sla-

venas īstenticīgo musulmaņu dzimtas pēctece. Ģimene bija meklējusi palīdzību pie mediķiem, ne vienu reizi vien braukusi uz Meku, ziedojusi lielas summas mošeju celtniecībai, taču nekas neesot līdzējis... Musulmaņu tradīcijās šādos gadījumos ir paredzēta vīra un sievas šķiršanās, taču šeihs savu sievu ļoti mīlējis un visiem spēkiem bija pretojies klana spiedienam. Spriedze pieauga, nelaimīgais pāris jau bija gatavs samierināties ar neizbēgamo šķiršanos un nolēma doties savā pēdējā kopīgajā svētceļojumā uz Sīriju, lai apmeklētu tur vietējās musulmaņu svētvietas un palūgtos Allaham. Ielidojuši Damaskā, viņi nolīga taksistu. Uzzinājis par ģimenes traģēdiju, viņš ieteica iegriezties senajā pareizticīgo sieviešu klosterī pie Damaskas, kur atrodas brīnumdaroša Dievmātes ikona un pie kuras lūdzoties visdažādāko konfesiju un pārliecību ļaudis. Šoferis piemetināja, ka Dievmāte īpaši palīdzot ģimenēm, kuras ilgojas pēc bērniem. Domājams, ka pārliecinātam musulmanim nav viegli atrasties kristiešu svētvietās. Kur nu vēl lūgties. Taču pāris to darīja. Gadījumā, ja viņi tiks uzklauti, šeihs nosolījās ziedot klosterim un taksistam atbilstošas naudas summas.

Pēc deviņiem mēnešiem šajā arābu ģimenē piedzima mantinieks. Laimīgais tēvs uzreiz devās uz Damasku, lai izpildītu savu solījumu. Šeihs sazinājās ar pazīstamo šoferi un lūdza viņu sagaidīt. Taksists atbrauca ar diviem it kā miesassargiem, kas patiesībā bija slepkavas. Ceļā uz klosteri auto negaidīti mainīja virzienu un iebrauca kādā tukšā, klusā vietā. Tur šoferis ar saviem līdzzinātājiem uzbruka šeiham un nogalināja. Savākuši naudu un dārglietas, liķi viņi nolēma aizvest kaut kur tālāk, lai izmestu. Lai nedzīvo ķermeni ievietotu mašīnas bagāžās nodalījumā, nācās to sadalīt gabalos – nocirst galvu, kājas un rokas.

Pēc dažiem kilometriem mašīnai pēkšņi sabojājās motors. Kāds garāmbraucējs piedāvājās palīdzēt, taču tika rupji noraidīts. Sajutis kaut ko nelāgu, viņš nolēma piezvanīt policijai. Kārtības sargi noziedzniekus pārsteidza nesagatavotus. Kad policisti atvēra bagāžas nodalījumu, visi klātesošie kļuva liecinieki acīmredzamajam, bet neticamajam – sacirstais ķermenis izrādījās dzīvs esam, ekstremitātes

atradās savās vietās, un pēc brīža šeihs, ar roku pieturēdams galvu, izrausās ārā no neērtā nodalījuma, sacīdams: "Nupat kā Panaghia beidza piešūt man galvu." Nelietīgais šoferis ar abiem bandītiem turpat sajuka prātā.

Vēlāk šeihs pastāstīja, ka redzējis visu notiekošo it kā no malas. Būdams deviņu mēnešu laikā jau pieradis lūgties Dievmātei, briesmu brīdī viņš to arī bija darījis, un, kā šeihs izsacījās, Viņa ar Sava Dēla spēku no jauna viņu "salika" un atdzīvināja. Damaskas ārsti apliecināja, ka šuves cirtienas vietās ir liktas pavisam nesen. Apbrīnojams bija fakts, ka savās vietās sasaistīti un saauguši bija pat vismazākie asinsvadu kapilāri un nervu gali. Uzzinot par notikušo, visi šeiha ģimenes radi un tuvinieki pārgāja Pareizticībā. Lai gan oficiālie masu mediji par to klusēja, vēsts par Sīrijas brīnumu aplidoja visu Pareizticīgo pasauli. Par to pareizticīgie runāja Izraēlā, Serbijā, Bulgārijā, Grieķijā, Kiprā, to apsprieda Atona stareci un daudzi garīdznieki. 2005. gadā Maskavā pazīstamais serbu teologs Atanāsijs (Jevtič) par šo gadījumu pavēstīja konferences "Baznīca un eshatoloģija" dalībniekiem.

Šajā sakarā jāmin viens zīmīgs fakts. Kāds pareizticīgais mediķis, pēc tautības grieķis, kurš apmeklēja Atonu, kādu laiku strādāja ANO medicīnas komisijā. Viņš liecināja, ka šī komisija pētījusi unikālu gadījumu – kāda cilvēka augšāmcēlšanos no miroņiem. Pēc tam, kad šis cilvēks ticis nogalināts un sadalīts daļās, viņš sašūts kopā ar cilvēcei līdz šim nezināmas tehnoloģijas palīdzību. Pirmo apskati veica Damaskas vietējie ārsti, bet tad iesaistījās arī ASV aizsardzības dienesta mediķi. Amerikāņu kolēģi, protams, nenoticēja ne Kristum, ne Dievmātei un galu galā nolēma visu izskaidrot sev saprotamākā veidā – ar kādas ārpuszemes civilizācijas iejaukšanos. Pēc viņu domām, šeihs no miroņiem augšāmcelt varēja vienīgi NLO pārstāvji, tāpēc attiecīgais dienests šai informācijai kā stratēģiski svarīgai uzlicis izplatīšanas aizliegumu.¹⁴³

Mūsdienu cilvēkiem pārsvarā vieglāk noticēt lidojošiem šķīvīšiem un cilvēkveidīgiem humanoīdiem nekā Dieva liecībai par augšāmcēlšanos. Kā Kristus teica: "Jo, ja mirušie netop uzmodināti, tad arī Kris-

tus nav uzmodināts. Un, ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir jūsu ticība, tad jūs vēl esat savos grēkos. Tad arī tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši. Ja mēs tikai šinī dzīvē vien ceram uz Kristu, tad esam visnožēlojamākie cilvēki" (1. Kor. 15, 16–19). Pašu notikuma varoni – no miroņiem uzcelto šeihs, nerunājot nemaz par klanu, domājams, varēja sarūgtināt apkārtējo attieksme, pasaulei šādas liecības nepatīk. Ne velti Evaņģēlijā var lasīt, kā Kristus modināja četras dienas kapā gulējušo Lācaru, ka "Marta, mirēja māsa, saka Viņam: "Kungs, viņš jau ož, jo ir jau pagājušas četras dienas" (Jņ 11, 39), un "tad liels pulks jūdu dabūja zināt, ka Viņš ir tur, un atnāca ne vien Jēzus dēļ, bet arī lai Lācaru redzētu, ko Viņš bija uzmodinājis no miroņiem. Bet augstie priesteri nolēma nokaut arī Lācaru, jo viņa dēļ daudz jūdu nogāja un ticēja Jēzum" (Jņ 12, 9–10).

1956. gadā Kuibiševā (tagadējā Samāra) bijušajā PSRS rezerves galvaspilsētā, kur II pasaules kara laikā Staļinam bija uzbūvēts bunkurs un bija pārvietotas daudzas valsts iestādes, notika gadījums, kas, par spīti padomju ateisma propagandai, pievērsa daudzu cilvēku sirdis Dievam. Viss sākās ar it kā nevainīgu Jaunā gada svinēšanu kādā krievu ģimenē. Šīs ģimenes atvase Zoja bija precību gados. Par godu sava līgavaiņa atbraukšanai viņa bija uzaicinājusi ciemos draugus un draudzenes, lai kopā paliksmotu, uzdejotu. Mātei tas ļoti nepatika, jo turpinājās Kristus Piedzimšanas pirmssvētku gavēnis, un viņa vēlējās Jauno gadu sagaidīt ar lūgšanu dievnāmā. Viņa aicināja Zoju sev līdzī, bet meitene neklausīja.

Ieradās jaunieši, sākās dejas, bet Zojas līgavainis Nikolajs kavējās. Jauniete pēkšņi noņēma no sienas svētītāja Nikolaja Brīnumdara svētbildi un paziņoja: "Ņemšu šo Nikolaju, uzgriezīšu ar viņu danci." Draudzenes, to redzēdamas, mēģināja Zoju no zaimojošās izdarības atturēt, taču viņa nevērīgi izmeta: "Ja Dievs ir, Viņš mani sodīs."

Pēkšņi atskanēja tāda kā rēkoņa, radās virpulis, sāka mirgot žilbinoša gaisma. Jautrā ballīte izvērtās par katastrofu. Lielās izbailēs

¹⁴³ <http://www.centrasia.ru/newsA.php?st=1138975020>, <http://rsnews.net/index.phtml?show=article&id=3069&lang=RUS>

visi pameta istabu, Zoja palika viena ar ikonu pie krūtīm piespiestu, pēkšņā paralīzē pārakmeņojusies, auksta kā marmors. Ieradās mediķi. Visas viņu pūles bija veltīgas – zāles Zojai nevarēja iešpicēt, jo visas adatas salūza vai nolocījās. Sanitāri gribēja meiteni vest uz slimnīcu, taču visas pūles izkustināt viņu no vietas bija veltīgas, Zoja bija kā piekalta pie grīdas. Visiem par brīnumu – Zojas sirds turpināja pukstēt, lai gan ķermenis bija it kā sastindzis un viņa nevarēja neko ne ieēst, ne iedzert.

Pirmās dienas pēc notikušā māja bija apmeklētāju pilna, no malu malām paskatīties uz notikušo brauca ne tikai mediķi, bet arī ticīgi cilvēki, garīdznieki un vienkārši ziņkārīgie. Drīz vien ar varasvīru rīkojumu telpu apmeklētājiem slēdza. Daži no dežurējošiem milicijas darbiniekiem pat nosirmoja, ap pusnakti dzirdot Zojas baismos kliekzienus. Pa naktīm meitai līdzās lūgdamās stāvēja māte, kas bija atgriezusi no slimnīcas, kur pēc pirmā šoka bezsamaņā tika aizvesta. "Māt! Māt!" kļiedza Zoja. "Lūdzies! Grēkos ejam bojā! Lūdzies!" Par notiekošo tika ziņots patriarham, un viņš atbildēja: "Kas sodīja, Tas arī apžēlos."

Pēc mātes lūguma varasvīri atļāva ierasties garīdzniekiem, kas mēģināja izņemt no Zojas akmekļainajām rokām ikonu, taču veltīgi. Tas izdevās tikai pašos Kristus Piedzimšanas svētkos dievbijīgajam hieromūkam Serafimam, kad viņš bija nokalpojis ūdens iesvētīšanas aizlūgumu un iesvētījis dzīvokli. Garīdznieks ar godbijību nolika svētbildi iepriekšējā vietā.

Neilgi pirms Dievmātes Pasludināšanas dienas kāds vecs vīrs godbijīgi lūdza apsardzi viņu ielaist pie Zojas. Taču miliči atteica. Nākamajā dienā viņš ieradās atkal un atkal saņēma atteikumu. Trešajā dienā – pašos Dievmātes Pasludināšanas svētkos beidzot viņu ielaida. Vecais vīrs Zojai maigi jautājis: "Esi nogurusi stāvēt?" Kad dežuranti gribēja savādo apmeklētāju izlaist, izrādījās, ka istabā viņa vairs nebija. Vecais vīrs bija pazudis. Ticīgie bija pārliecināti, ka tas bija ieradies pats svētītājs Nikolajs.

Kristus Augšāmcelšanās svētku naktī Zoja sāka kliegt vēl skaļāk: "Lūdzieties!" Sargiem kļuva baisi, un viņi jautāja: "Ko tu tik drausmīgi kliedz?" Atbildē skanēja vārdi: "Ir baisi, zeme deg! Lūdzieties! Visa pasaule grēkos iet bojā, lūdzieties!" Šajā brīdī Zoja pēkšņi atdzīvojās, muskuļi atslāba, atgriezās kustību spējā. Viņa tika apguldīta, bet viņa nepārstāja saukt un aicināt visus lūgties par pasauli, kas iet bojā grēkos, par zemi, kas deg noziegumos. Svētku trešajā dienā meitene nomira, aizgāja Dieva mierā. Lai izpirktu savu grēku, viņa bija stāvējusi kā piekalta 128 dienas Dieva priekšā un līdz pašai nāves stundai nebeidza lūgties. Notikušais tā ietekmēja Kuibiševas un tuvākās apkārtnes iedzīvotājus, ka viņi, par spīti padomju režīmam, steigās apmeklēt baznīcu, lai glābtu savas dvēseles. Tik daudzi atgriezās pie Dieva, ka Kuibiševas baznīcās aprūkās uz krūtīm nēsājamo krustiņu. Cilvēki lūdza Dievam piedošanu. Padomju prese nespēja noklusēt šo gadījumu, apstiprināja, ka notikušais ar Zoju ir fakts, un piemetināja, ka zinātne ir saskārusies ar vēl neizskaidrojamu stinguma krampju gadījumu.¹⁴⁴

Cilvēkiem ir apbrīnojamas spējas aizmirst Dieva žēlastības liecības. Pat ķēniņš Zālamans, kuru Dievs izredzēja un dāsni svētīja ar gudrību, dzīves beigās sāka kalpot elkiem: "Un, Salamanam vecam kļūstot, viņa sirds īpaši pievērsās svešiem dieviem, jo viņa sirds nebija tā atradusi mieru pie Tā Kunga, sava Dieva, kā viņa tēva Dāvida sirds. Un Salamans sekoja sidoniešu dievieteī Aštartei un pieķērās amoniešu riebīgajam elkam Milkomam. Un Salamans darīja to, kas bija jauns Tā Kunga acīs, un viņš nesekoja Tam Kungam tā kā viņa tēvs Dāvids" (1. Ķēn. 11, 4–6). Neticami, bet fakts. Apustulis Pāvils teica: "Atziņa dara uzpūtīgus, bet mīlestība ceļ. Ja kas domā ko atzinis, tas nav vēl tā atzinis, kā pienākas. Bet, ja kas Dievu mīl, to Dievs ir atzinis" (8, 1–3). Kristus savas dzīves laikā darīja tik daudzus brīnumus, bet kurš Viņam noticēja, kurs Viņam pieķērās? Nosacīti maza saujiņa.

¹⁴⁴ Новые дни. М., 2008, 50. lpp.

Ar tiem kristiešiem, kas ignorē Baznīcas balsi un svēto tēvu pieredzi, var atgādīties kaut kas līdzīgs ķēniņa Zālamana atkrišanai. Ne mazums ir tādu, kas sava garīgā ceļa sākumā bija izcēlušies ar īpašu dievbijību un dedzību, bet vēlāk nonākuši maldos. Pamācošs ir mūka Ptolomeja dzīves gājums: "Viņa tikumības darbi bija tik lieli, ka par tiem ir grūti vai, pareizāk, neiespējami izstāstīt. No sākuma viņš dzīvoja eremītu apmetnes aizmugurē uz tā saucamajām kāpnēm. Tur neviens mūks nespēja dzīvot tāpēc, ka aka ar ūdeni atradās astoņpadsmit jūdžu attālumā. Ptolomejs uz aku gāja ar lieliem māla traukiem, bet decembrī un janvārī viņš apmierinājās ar rasu, kas krājas uz akmeņiem (šajos mēnešos ir liela rasa). Tā viņš dzīvoja piecpadsmit gadus, un visu šo laiku gandrīz ne ar vienu nesatikās. Taču, garīgai vadībai izpaliekot, neapspriežoties ar sirdsskaidrajiem vīriem, nesaņemot svēto tēvu pamācības, kā arī paliekot bez Kristus Svēto Noslēpumu baudišanas, viņš nomaldījās no garīgā ceļa un nonāca līdz tādām neprātam, ka, līdzīgi bezdievjiem, šis nelaimīgais sāka atzīt nejaušības varu. Viņu bija apsēdis maldu dēmons. Šis ienaidnieks viņam iestāstīja, ka mērķtiecīgiem darbiem neesot nekādas nozīmes, pasaulē viss notiekot nejauši. Pēc tam cilvēku dzīvības ienaidnieks pārņēma savā varā viņa dvēseli, iegalvodams, lūk, ko: ja tā ir taisnība, tad kamdēļ tu sevi bez vajadzības tā vārdzini? Kāds tev, Ptolomej, būs labums, ja atalgojuma nav? Pat ja arī ir Atalgotājs, ar ko gan Viņš spēs tevi pienācīgi apbalvot par tik dziļiem pašizliedzības darbiem? Un kas tā par tiesu, ar kuru biedē Rakstos, ja reiz viss notiek bez Providences?"

Šis sātana iedvestās domas sagrāva nelaimīgo Ptolomeju; tā ka viņš pavisam zaudēja prātu, un runā, ka līdz pat šim laikam klaiņojot pa Ēģipti, nododamies negausīgai ēšanai un dzeršanai; ne ar vienu nerunādams, klusēdams klīstot pa laukiem, ar savu izskatu izraisīdams kristiešos žēlumu un skumjas, par apsmieklu kļūdams tiem, kuriem nav priekšstats par mūku dzīvi. Un šis nedziedināmais posts nelaimīgo Ptolomeju piemeklēja viņa neprātīgā lepnuma dēļ: viltnieka apvārdots, viņš domāja, ka ir ieguvis augstāku viedību nekā visi svētie tēvi. Paaugstinādamies pats savās acīs, viņš kļuva sev par ie-

naidnieku, iegrīma šajā pazušanas bezdibenī tāpēc, ka nekad nebija apspriedies ar svētajiem tēviem, nebija ieklausījies šo gudro vadoņu pamācībās; palicis bez ceļveža un piedzīvojis drūmu iedomu vētru, viņš tika ierauts nāves dzelmes pašā dibenā. Viņu var salīdzināt arī ar lielisku zaļojošu, augļiem pilnu koku, kas vienā mirklī palika kails un sakalta. Tā notika arī ar viņu; Rakstos teikts: kur vadīšanas nav, tur ļaudis nīkst (Zāl. sak. v. 11, 14).¹⁴⁵ Ne velti Bībelē ir brīdinājuma vārdi, ka "Dievs stājas pretim lepniem, bet pazemīgiem dod žēlastību" (Jk. 4, 6).

Redzot, kādos maldos var nonākt pat kristieši, var tikai šausmināties par tiem, kas bez Kristus, bez Svētā Gara vadības, ar varu, bez jebkādas sapratnes laužas garīgajā pasaulē. Stāvokļi, kuros nonāk ekstrasensoro sajūtu meklētāji, tiek novēroti arī hipnotismā, somnambulismā¹⁴⁶ un daudzās dvēseles slimībās, tādās kā histērija, epilepsija u. tml., stāvokļos, kas vispār saistīti ar funkcionālajām mūsu apziņas orgāna – lielo pusložu garozas izmaiņām. Medicīniskie pētījumi liecina, ka meditācija ir labprātīga psihopatoloģisku sindromu formēšana sevī. Oksfordas pētnieks Kristians Šurko uzskata, ka tā nav nekas cits kā visistākā halucināciju izsaukšanas tehnika. Pat K. Jungs, kurš veltīja lielu uzmanību ar okultismu saistītām parādībām, pētot Austrumu meditāciju un veicot tās psihoanalīzi, konstatēja, ka tas nav ar apziņu vadāms process, kas ne vienmēr ir atkarīgs no meditējošās personas vai tās skolotāja un var novest cilvēku ne tikai līdz paranormālo spēju attīstībai, bet var arī dezorientēt psihi. Meditācijas sekas prognozēt nav iespējams.¹⁴⁷ "Šis specifiskais čūskas garīgums ir viena no ļaunākajām un spēcīgākajām dēmoniskās apsēstības formām, kuras klīnisko ainu Eiropas klīnisti un psihiatri diemžēl vēl nav izpētījuši."¹⁴⁸

Ne velti pravietis un ķēniņš Dāvids lūdza: „Mana sirds, Kungs, nav lepna, un manas acis nav augstprātīgas. Es netīkoju pēc lielām lietām, kas man būtu par augstām. Tiešām, es savu dvēseli apmierināju un klusināju kā no mātes krūts atšķirtu bērnu, mana dvēsele ir manī kā atšķirts bērns. (Ps. 131) Sagrauztu un salauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi.” (Ps. 51, 19)

¹⁴⁵ Helenopolis bīskaps Pallādijs. *Lausa grāmata*, 63.–64. lpp.

¹⁴⁶ *Apziņas traucējumi, kam raksturīga sarežģīta automātiska darbība miegā.*

¹⁴⁷ М. Медведев, Т. Калашникова. *О восточной медитации в свете православной веры и современной науки.* Пермь: Редакция газеты "Православная Пермь", 1998, 28. lpp.

¹⁴⁸ Turpat.

"Pielūkojiet, ka neviens jūs nepieviļ!"

(Mt 24, 4)

Jaunā pasaules kārtība

Laika gaitā, īpaši 20. gadsimtā tradicionālo meditācijas tehniku vietā tika izstrādātas daudz efektīvākas apziņas transformācijas metodes. Budista meditācija lotospozā vai intuīcijas attīstīšana salīdzinājumā ar jaunajām metodēm šķiet pilnīgi nevainīgs process. Ezoterisko zinātņu speciālisti liecina, ka tagad ir iestājies sevišķi labvēlīgs laiks visādiem eksperimentiem ar psihi. Cilvēce ir gatava globālām pārmaiņām un neiedomājamiem sasniegumiem. Garīgā izaugsme arvien biežāk tiek saistīta ar visjaunākajiem atklājumiem zinātnē, cilvēka ieprogrammēšanas iespējām. Ar to pasaulē nodarbojas veseli pētniecības institūti. Zinātnieki, kas nodarbojas ar cilvēka apziņas apstrādi, tiek saukti par "sociālajiem inženieriem" vai "jauno sociālo zinātņu speciālistiem".¹⁴⁹ Šodien cilvēki domā, ka ir pietiekami informēti par notiekošo pasaulē, taču neatskārš vienkāršu patiesību, ka domas, kuras viņi uzskata par savējām, faktiski ir uzspiestas. Viedoklis, kuru tik cītīgi aizstāv lielākā daļa, ir tapis pētniecības institūtos un smadzeņu centros, kas virzīti uz Jaunas pasaules kārtības ieviešanu.

Lielākais un jaunākais sasniegums apziņas transformēšanas procesā – ceļā uz "saulainu" nākotni ir attiecīgu smadzeņu daļu aktivizēšana vai nomākšana. Krievijas Dabaszinātņu akadēmijas kolektīvs ir izstrādājis jaunāko zinātnes virzienu – psihoekoloģiju. Šī kolektīva vadītājs akadēmiķis I. V. Smirnovs par sava darba rezultātiem saka: "Šodien ir atklātas principiāli jaunas psihi diagnosticēšanas un korekcijas metodes. Pirmo reizi cilvēce ir piekļuvusi pie psihisko funkciju instrumentālas izmērīšanas un kontroles, tātad – pie gara stiprināšanas, apspiešanas, attīstības vai vājināšanas. Lielākoties šī kontrole nenorīt cilvēkā apzināti, no kā izriet, ka tā var būt īstenojama bez cilvēka gribas. Tas ir ļoti bīstami. Atcerieties: no sākuma izgudroja atombumbu un tikai pēc tam – atomelektrostaciju. Mēs ielienam cilvēka pašā

svētākajā vietā – viņa dvēselē. Un pirmo reizi tas ir izdarīts nevis ar intuīcijas, psiholoģiska valdzinājuma, hipnozes, bet ar instrumenta, "dzelža" palīdzību. Mēs esam izdomājuši skalpeli dvēselei."¹⁵⁰

Jau tagad pilnīgi reāli un nopietni tiek aplūkota iespēja, kas tuvākā nākotnē paredz ieaudzēt bērna smadzenēs čipu, kas jaušami paplašinās topošā cilvēka spēju robežas. Ir paredzēts, ka nepieciešamā informācija cilvēka smadzenēs tiks ievadīta kā mākslas filmā "The Matrix". Jūsu smadzenes pieslēgs datoram, ievadīs attiecīgu programmu un... nekādu problēmu, piem., ķīniešu valodu varēsiet apgūt bez piepūles, automātiski.¹⁵¹

2000. gada decembrī bijusī Somijas Veselības departamenta vadītāja paziņoja, ka tagad esot tehniski iespējams katram jaundzimušajam ievadīt mikročipu, kas vēlāk funkcionēs kā kontrolējoša ierīce cilvēkā visā viņa dzīves garumā.¹⁵² Ar datora un mikročipa palīdzību operators var iedarboties uz cilvēka nervu sistēmu un panākt vēlamo efektu. Ar satelītu starpniecību čipizētā, sazombētā persona var tikt izsekota jebkurā vietā uz zemeslodes, virs zemes vai zem zemes. Totālā kontrole var kļūt par dzīves normu. Paša čipa izmēri ir fantastiski niecīgi – aptuveni 5 mikromilimetri. Salīdzinājumam – cilvēka mats diametrā sasniedz 50 mikromilimetrus. Zinātne ir aizgājusi tik tālu, ka, ieviešot dzīvē visus izgudrojumus šajā jomā, radīsies nopietni draudi cilvēka normālai eksistenci, jo iespējamās cilvēka psihi un fiziskā stāvokļa neatgriezeniskās izmaiņas, runājot akadēmiķa Smirnova vārdiem, pielīdzināmas atombumbas sprādzienam. Medicīnas vajadzībām ir izstrādātas pat nanovakcīnas, kas saturēsot nanočipus. Krievijā jau paredzēts uzcelt nanovakcīnu ražotni. Uzņēmuma "NT Farma" vadītājs Rustams Ataullahanovs paziņoja, ka Krievijā radītās nanovakcīnu ražotnes maksimālā jauda būs 50 miljoni ampulu gadā. Turklāt uzņēmums neparedz savu produkciju pārdot ārzemēs, tā domāta tikai Krievijai.¹⁵³

Mikročipus paredzēts izmantot ne tikai apziņas transformēšanā un medicīnā, bet arī vienotās pasaules diktatūras, globālās ekonomikas, Jaunās pasaules kārtības realizēšanā un stiprināšanā.

¹⁴⁹ Джон Колеман. Комитет 300. М.: "Витязь", 2007, 86. lpp.

¹⁵⁰ <http://www.zaistinu.ru/articles/?aid=531&print=531>

¹⁵¹ <http://www.fontanka.ru/2010/12/14/152/>

¹⁵² Татьяна Грачева. Когда власть не от Бога, 144. lpp.

¹⁵³ Медицинский вестник, Nr. 23(492), 2009. gada 21. augusts.

V. V. Žirinovskis, uzstājoties 2004. gada pavasarī Krievijas Valsts Domē, autoritāri apliecināja, ka nākotnē obligāti visiem tiks ievadīti čipi. Sakarā ar cīņu pret terorismu. Valsts pienākums ir rūpēties par saviem pilsoņiem! Bet kā bez čipiem lai nodrošina pienācīgu aprūpi? Šāds Krievijas deputāta paziņojums viens pret vienu saskan ar brīdinājumu Rakstos: "Kad sacīs: nu ir miers un drošība, – tad pēkšņi pār viņiem nāks posts, kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt" (1. Tes. 5, 3).

Vēl pirms kādiem piecpadsmit, divdesmit gadiem paziņojumi par mikroshēmu implantēšanu cilvēka ķermenī tika vērtēti, ja ne kā fantastiska utopija, tad kā tālas nākotnes perspektīva. 1993. gadā amerikāņu zinātnieka doktora Kola Sandersena sensacionālajos paziņojumos¹⁵⁴ un brīdinājumos par sasniegumiem šajā jomā liela daļa kristiešu klausījās kā pasakā. "Sak, ja nu tā arī ir patiesība, tad mūsu dzīves laikā mēs to nepiedzīvosim!" Šodien informatīvi čipi ar personas datiem ir tāda pati realitāte kā, piem., klonēšana. Pasaulē tiek realizēta programma, kura paredz iedzīvināt cilvēka ķermenī biočipu, kas elektroniskā veidā saturēs informāciju līdzīgu svētrīņai kodam, kā du parasti var redzēt uz precēm lielveikalos, kas attēlo preces numuru un triju sadalošo līniju veidā – skaitli 666. Ir paredzēts, ka šis čips parazitēs uz cilvēka organisma temperatūras svārstību rēķina, kas vizitētišķāk no zinātnieku viedokļa parādās uz cilvēka pieres un labās rokas. Šajā sakarībā esot jau noslēgti starpvalstu līgumi. Paredzēts, ka tuvākā nākotnē pasaulē visos norēķinos pilnībā pāriešot uz elektronisko naudu.

Par to, ka kaut kas tāds ir iespējams un sagaidāms pēdējos laikos, ir rakstīts pirms divtūkstoš gadiem Bībelē, Atklāsmes grāmatā. Nepārprotami šie laiki ir pienākuši. Sakarā ar zvēra skaitli 666 zīmīgas ir paralēles ar Vecās Derības svētajiem rakstiem: "Bet zelta svars, kāds ķēniņam Salamanam ienāca gadā, bija seši simti sešdesmit seši talenti zelta, neskaitot ienākumus no tirgotājiem un veikalniekiem un no visiem Arābijas ķēniņiem, un no zemes pārvaldniekiem" (1. Ķēn. 10, 14–15). "666" ir ebreju ekonomiskās varenības simbols. To ap-

rēķināja pēc zelta mēra. Tagad, lai pakļautu visu pasauli, tiek ievests tas pats vecais nodokļu cipars – "666", kas ir laicīgās, pasaulīgās bagātības simbols.

Kā redzams, Jaunā pasaules kārtība cilvēcei tiek gatavota jau sen. Savā laikā profesors K. Kohs (1913–1987) – viens no vadošajiem speciālistiem šajā jomā tās būtību formulēja šādi: "Sistēma tiks bāzēta uz vienotu valūtu, vienotu, no viena centra finansētu valdību, vienotu nodokļu aplikšanu, vienotu tiesu orgānu, vienotu valsts reliģiju ar vienotu vadītāju. Katram cilvēkam būs savs reģistrācijas numurs, bez kura viņš nevarēs ne pirkt, ne pārdot. Un būs viena universāla pasaules baznīca. Jebkuram, kurš atteiksies piedalīties šajā universālajā sistēmā, nebūs tiesību uz eksistenci."¹⁵⁵

Nevar nepamanīt, cik ātri pasaule tuvojas šim "ideālam". Lai globālā ekonomika būtu vadāma, pāvests Benedikts XVI 2009. gada 7. aprīlī aicināja radīt "pasaules politiskās varas orgānu". Pāvests teica sekojošo: "Ir nepieciešams, lai šis varas orgāns tiktu atzīts visā pasaulē un tam būtu piešķirta efektīva vara, lai visi būtu drošībā."¹⁵⁶ Starp citu, izvēlētais Eiropas Savienības prezidents Van Rompuijs (Bildenberg Van Rompuy) paziņoja, ka "2009. gads – ir pirmais gads Globālajai valdībai, kas jau oficiāli pārvalda pasauli."¹⁵⁷

Atona kalna starecs Paīsijs situāciju pasaulē raksturoja šādiem vārdiem: "Stāvoklis ir drausmīgs, āprātīgs! Neprāts pārsniedzis robežas. Pienākusi apostasija, atliek tikai parādīties pazušanas dēlam."¹⁵⁸

Svētais Atona kalna Nils (16. gs.), paredzēdams nākotni, liecināja: "Šis auglis (antikrists) piedzims tad, kad pasaule kļūs tikumiski nabadzīga. Tā arī Baznīca panīks garīgo vadītāju dēļ. Pasaulei liksies, ka antikrists ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, bet patiesībā viņš sirdī būs — lapsa (Lk 13, 32), dvēselē — vilks (Jņ 10, 12), cilvēku apjukums būs viņa barība (sk. Mt 26, 10; Jņ 12, 4–8). Cilvēku apjukums izpaudīsies nosodišanā, skaudībā, ļaunatminībā, naidā, strīdos, mantkārībā, ticības aizmiršanā, netiklībā, lielībā par netiklību, pret dabiskas dzimumtieksmes apmierināšanā. Šis ļaunums būs antikrista

¹⁵⁴ Ноевые дни. М., 2008, 366.–369. lpp.

¹⁵⁵ Татьяна Грачева. Когда власть не от Бога, 28. lpp.

¹⁵⁶ Turpat, 201.–202. lpp.

¹⁵⁷ Turpat, 25. lpp.

¹⁵⁸ Блаженной памяти старец Паисий Святогорец. О знамениях времен. М.: Издательский дом "Святая Гора", 2001, 3. lpp.

barība. Šajā nelikumību un patvaļību laikā Jaunums cilvēku starpā sasniegs galējās robežas un cilvēki sāks vaimanāt; to arī izmantos antikrists un parādīs sevi kā pasaules pestītāju. Tad viņš sagraus va-
ru pār pasauli, kļūs pasaules pārvaldītājs, sāks valdīt arī pār cilvēka jūtām. Cilvēki ticēs viņa vārdam, jo viņš rīkosies kā vienvaldītājs. Cilvēki, kas bez visa tā jau būs kļuvuši par dēmonu mitekļiem, neierobežoti ticēs antikristam, uzskatīs viņu par pasaules vienīgo valdītāju un patvaldnieku, viņš būs pats galvenais ierocis pēdējā mēģinājumā iznīcināt kristietību zemes virsū. Atrazdamies uz pazušanas ceļa, cilvēki domās, ka viņš ir Kristus Pestītājs. Tajā pašā laikā Evaņģēlijs tiks noniecināts.”¹⁵⁹

Svētais Efraims Sīrietis (+ 373) mācīja: “Asarās un lūgšanās nepārtraukti lūgšim, dienu un nakti, mezdami Dieva priekšā, lai mēs, grēcīgie, izglābtos. Kam ir asaras un sirds satriektība, lai lūdz Kungu, lai tiktu vaļā no ciešanām, kādas nāks pār zemi, lai vispār neredzētu šo zvēru un nedzirdētu viņa biedēšanu. Būs vajadzīga vīrišķīga dvēsele, kura varētu saglabāt savu dzīvi kārdinājumā vidū. Ja cilvēks būs kaut nedaudz bezrūpīgs, viņš viegli pakļausies uzbrukumiem un tiks no Jaunās un viltīgās čūska zīmēm sagūstīts. Tāds neatradīs apžēlošanu tiesā; tur atklāsies, ka mocītājam viņš noticējis labprātīgi. Patūriet prātā, mani brāļi, zvēra pārmērīgo jaunprātību un viņa ļaunuma izsmalcināto viltību — sāks viņš no vēdera, lai cilvēks, kad nonāks galējā uztura trūkumā, būtu spiests pieņemt viņa zīmogu, t. i., ļauno negoda zīmi, un ne jau uz kuras katras ķermeņa vietas, bet uz labās rokas, lai cilvēkam vairs nebūtu iespējams ar labo roku pārkrustīties, kā arī uz pieres, lai nevarētu attēlot Svēto Kunga vārdu vai slavējamo un godājamo mūsu Pestītāja Kristus krustu. Tas viss saskan ar Atklāsmes grāmatā teikto: “Un tas panāca to, ka visi lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres, lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šās zīmes — zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa. Šeit slēpjas gudrība. Kam ir saprašana, lai izdibina zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis; un viņa skaitlis ir 666” (Atkl. 13, 16—18). Paņemsim ticības vairogu. Jo

Jaunprātīgais, cietsirdīgais zaglis atnāks savā laikā ar nolūku apzagt, noburt, pazudināt patiesā gana izredzēto ganāmpulku; atnāks tādā veidolā, lai pieviltu visus, atnāks pazemīgs, lēnprātīgs, nepatiesības nīdētājs, kā viņš pats par sevi teiks, elku noliedzējs, labsirdīgs, nabagus mīlošs, augstākā pakāpē tīkams, pastāvīgs, pret visiem maīgs, sevišķi cenošs jūdu tautu, jo jūdi gaidīs viņa atnākšanu. Bez tam viņš ar lielu varu veiks zīmes, brīnumus, biedējošas parādības un izmantos viltīgus līdzekļus, lai visiem izpatiktu, lai tauta viņu ātri iemīlētu. Neņems dāvanas, nerunās dūsmīgi, nepieņems neapmierinātu izskatu, bet ar godbijīgu ārieni sāks pievilt pasauli, kamēr nekļūs par valdnieku. Kad daudzas tautas ieraudzīs tādus tikumus un spēkus, visi pēkšņi pieņems vienu domu un ar lielu prieku pasludinās viņu par valdnieku, sakot cits citam, vai atradīsies vēl kāds cilvēks, kas būtu tik labsirdīgs un taisns? Drīzumā viņa valstība tiks nostiprināta. Tad šī čūska paaugstināsies sirdī un izspļaus savu rūgtumu, sāks visus apspiest un apgānīs dvēseles, nerādot vairs godbijību, bet katrā situācijā rīkosies kā cietsirdīgs, dūsmīgs, nepacietīgs, nekārtīgs, briesmīgs, atbaidošs, straujš, naidīgs, pretīgs, ļauns, pazudinošs, bezkaunīgs cilvēks, kurš visu cilvēku dzimumu cenšas ieģrūst bezgoda mūklājā. Viņš rādīs daudzskaitlīgas zīmes, bet melīgi, nepatiesi. Daudzi noticēs un izslavēs viņu kā stipru dievu.”¹⁶⁰

Antikrists pēc būtības būs pats asinskārākais anticilvēks: viņš izvirzīsies par vienīgo patieso un vispilnīgāko cilvēku, plānveidīgi ar dažādu grēku palīdzību viņš galinās cilvēku visā tā būtībā; galinās cilvēkā to, kas tiecas pie Dieva, pie Kristus, uz Debesīm. Šis titāniskais anticilvēks, antidiēvs centīsies panākt savu mērķi – demonizēt cilvēku, lai cilvēks kā Dieva tēls un līdzība pārvērstos par sātana tēlu un līdzību, lai mīlestības pret Dievu vietā viņam rastos mīlestība pret sātanu, lai pretstatā Dievcilvēkam izveidotu no cilvēka sātancilvēku. Kas ir sātans? Sātans ir pats sev dievs.¹⁶¹

¹⁵⁹ *Beigas, 7.–9. lpp.*

¹⁶⁰ *Turpat, 28.–31. lpp.*

¹⁶¹ *Преподобный Иустин Попович. Догматика Православной Церкви: Эсхатология. М.: Издательский Совет Русской Православной Церкви, 2005, 82.–83. lpp.*

“Bēdas man! Jo man klājas kā tādām augļu novākšanas laikā, kas vīnadārzā salasa ražas atlikumus, kad vairs neatrod neviena ēšanai derīga ķekara un arī nevienas pirmās ražas vīges, ko mana sirds tā kāro! Dievbijīgie ir izmiruši šai zemē, un taisnīgo vairs nav ļaužu starpā; visi slāpst tikai pēc asinīm, viņi cenšas cits citam izlikt valģus, jo tie viens otru uzlūko par mēdijumu. Viņu rokas gatavas darīt ļaunu; ko grib novada valdnieks, to izpilda tiesnesis par maksu. Tie, kam vara, izsaka ļaunas vēlēšanās aiz tīrās vieglprātības un groza lietas, kā viņiem patīk. Labākie viņu starpā ir kā ērkšķi un godīgākie ir kā ērkšķu dzīvzogs. Bet, kad pienāks tava sludinātāju diena un kad tev draudēs barga piemeklēšana, tad viņi nezinās, kur izeja.” (Mih. 7, 1-4)

Lielās bēdas

Svētie Raksti runā par lielajām bēdām, kas nāks pār visu pasauli. Tādām bēdām, “kādas nav bijušas no pasaules iesākuma līdz šim laikam un kādas arī vairs nebūs” (Mt. 24, 21). Kristus brīdināja: “Pieļūkojiet, ka neviens jūs nepieviļ. Jo tad daudzi nāks Manā Vārdā un sacīs: Es esmu Kristus, – un tie pievils daudzus. Bet jūs dzirdēsiet karus un karu daudzinašanu. Esiet nomodā, nebīstieties, jo tam jānotiek; bet tas nav vēl gals. Jo tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemeštrīce dažās vietās. Bet tas viss būs tikai lielo bēdu iesākums. Tad tie jūs nodos mokās un jūs nokaus, un jūs būsit visu tautu ienīsti Mana Vārda dēļ. Un tad daudzi apgrēcināsies un viens otru nodos, un viens otru nīdīs. Un daudzi viltus pravieši celsies, un tie daudzus pievils. Un, tāpēc ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzus izdzīsīs. Bet, kas pastāv līdz galam, tas tiks izglābts” (Mt 24, 4–13). Cilvēce savā pastāvēšanas laikā neko tādu vēl nebūs piedzīvojusi: “Nāks bēdu laiki, kādi vēl nav bijuši.” (Dan. 12, 1) “Būs zīmes pie saules, mēness un zvaigznēm, tautas virs zemes būs neziņā, kur palikt, jo jūra kauks un celsies. Un cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks visā pasaulē: jo debesu stiprumi sakustēsies.” (Lk 21, 25–26)

¹⁶² Преподобный Лаврентий Черниговский. Житие, поучения, пророчества и акафист, 117., 120. lpp.

¹⁶³ Turpat, 118. lpp.

Svētais Čerņigovas Lavrentijs liecina, ka pirms antikrista parādīšanās būs pasaules karš. Kur tas pāries, tur cilvēku vairs nebūs.¹⁶² Lielo bēdu kulminācija tiks sasniegta antikrista valdīšanas gados. Antikrists būs, kā vēstī apustulis Pāvils: “Grēka cilvēks, pazušanas dēls, pretinieks, kas turas pretī un paaugstinās pār visu, kas Dievs saucams un kas ir Dieva kalpošana, tā ka viņš Dieva namā sēž kā Dievs, izrādīdamies, ka viņš esot Dievs” (2. Tes. 2, 3–4). Svētais Čerņigovas Lavrentijs skaidro, ka antikristu kā pasaules ķēniņu kronēs atjaunotajā Jeruzalemes templī.¹⁶³ Antikrists, kā paredzēts pasaules vareno scenārijā, uzstāsies arī kā vienotās reliģijas vadītājs – visas pasaules pāvests un patriarhs. Svētie tēvi brīdināja, ka “baznīcas būs, bet īsts kristietis tajās iet nedrīkstēs, jo tur atradīsies viss sātaniskais saiets”. Šajās baznīcās nebūs svētības.

“Viņš runās vārdus pret Visuaugstāko un postīs Visuaugstākā svētos un apņemsies laikus un bauslību pārgrozīt.” (Dan. 7, 25) “Tam ti ka dota mute runāt lielas lietas un zaimus un vara rīkoties četrdesmit divi mēnešus ilgi.” (Atkl. 13, 5) “Un tam tapa dots karot ar svētiem un tos uzvarēt, un vara tam tapa dota pār visām ciltīm un valodām un tautām. Un to pielūgs visi, kas virs zemes dzīvo, kam vārdi nav rakstīti tā jēra dzīvības grāmatā, kas ir nokauts no pasaules radīšanas.” (Atkl. 13, 7–8)

Pēc svētā Hipolita, Romas bīskapa (3. gs.) domām, sekojošais pravietojums no Daniēla grāmatas attiecas uz Antiohu, sauktu Epi-fāns, kas ir no Maķedonijas Aleksandra dzimtas¹⁶⁴: “Tas izauga pat līdz debesu karapulkam un norāva kādus no šā pulka un no zvaigznēm zemē un samina tos. Tas pacēlās savā pārmērīgā pašiedomībā pat līdz šā pulka vadonim, tā ka tas pēdējam atņēma dienišķo upuri, izpostīja un lika negodā viņa svētuma mitekli. Arī debesu karapulks tika aizdots projām līdz ar dienišķo upuri apgrēcības dēļ; un rags nogāza patiesību pie zemes, un viss, ko viņš darīja, tas tam izdevās labi. Tad es dzirdēju kādu svēto runājam, un kāds cits svētais jautāja tam, kas runāja: cik ilgu laiku pastāvēs šī parādība par dienišķo upuri, par apgrēcības postu, ka svētnīca un debesu karapulks tiek atdoti

¹⁶⁴ Святой Ипполит, епископ Римский. О Христе и антихристе. СПб.: Библиополис, 2008, 170. lpp.

samīdīšanai? Tas atbildēja viņam: līdz divi tūkstoši trīs simti vakariem un rītiem, tad svētnīca tiks atkal atzīta par taisnu un atgūs atkal savas tiesības.” (Dan. 8. 10–13) Kļuvis par Sīrijas ķēniņu, šis Antiohs no sākuma pakļāva sev visu Ēģipti, bet pēc tam uzsāka karagājienu pret Jeruzalemi, viņš “iedrošinājās ielauzties tai namā, kas tas svētākais visā pasaulē” (2. Mak. 5, 15), “paņēma svētos traukus” (2. Mak. 5, 16), lika “sagānīt Dieva namu Jeruzalemē un to nosaukt pēc Olimpija Jupitera” (2. Mak. 6, 2), “Dieva nams palika postā kā tuksnesis, svētīki pārvērtās par bēdām” (1. Mak. 1, 39), “un bauslības grāmatas, ko atrada, tie saplēsa un sadedzināja ar uguni. Un kur pie kāda atrada derības grāmatu, vai kur kāds turējās pie bauslības, to nokāva pēc ķēniņa sprieduma” (1. Mak 1, 56–57). Tie uzcēla izpostīšanas negantību uz upurgalda (1. Mak. 1, 54). Svētais Dievnams kļuva piepildīts ar pagānu plītēšanu un dzeršanu, kas nešķīstību dzina ar maucām un svētajos pagalmos jaucās ar sievām un tur ienesa arī nepieklājīgas lietas. Arī altāris tapa piekrauts ar nesvētām lietām, kas caur bauslību ir aizliegtas (2. Mak. 6, 4–5). Ķēniņš Antiohs sūtīja grāmatas pa visu valsti, lai visi paliktu par vienu tautu un ikviens atstātu savus likumus, un visas tautas paklausīja ķēniņa vārdam (1. Mak. 1, 41–42), viņš izdeva pavēli, lai apsmietu Dieva namu un priesterus (1. Mak. 1, 46), lai aizmirstu bauslību un pārgrozītu tiesas, un, ja kas nedarītu pēc ķēniņa prāta, tam būtu jāmirst (1. Mak. 1, 50). Un tiešām šajā laikā svētnīca stāvēja postā (1. Mak. 1, 54; 4, 52), netika turēti dievkalpojumi (sal. 2. Mak. 6, 6), līdz nozīmētais laiks bija beidzies. Tad Jūda Makabejs pēc sava tēva Matatija nāves sacēlās pret Antiohu, sagrāva viņa karaspēku, atbrīvoja pilsētu, atjaunoja un iesvētīja pēc visiem bauslības likumiem svēto dievnamu.

Zīmīgi, ka, vēstot par pēdējiem jeb pastarajiem laikiem, Daniēla grāmatā arī tiek pareģots, ka tiks pārtraukts dienišķais upuris: “Un no tā laika, kad pārtrauks dienišķo upuri, kad sāksies negantība un postīšana, paies tūkstoš divi simti deviņdesmit dienas. Svētīgs, kas to iztur un pārdzīvo un sasniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit piecas dienas!” (Dan. 12, 11–12) Izpostīšanas negantība stāvēs svētā vietā (Mt.

24, 15). Patlaban ir neiespējami iztēloties visā pilnībā gaidāmā posta mērogus. Taču, ja jau Antioha un citu antikrista priekšteču laikā notika dievnamu un Baznīcu svētumu apgānīšana, tad šausmās jānodreb par to, kas notiks, kad pie varas nāks pats sātana iemiesojums – antikrists. Svētais Hipolīts, Romas bīskaps, runājot par pēdējiem laikiem, teica, ka šajos laikos netiks pienests Dievam bezasiņu pateicības upuris (Eiharistija) – netiks kalpota liturģija, nenotiks psalmu dziedāšana, nelsīs Rakstus, iestāsies cilvēkiem necaurredzama tumsa.¹⁶⁵ Līdzīga doma izskan arī Somu Pareizticīgās Baznīcas arhibīskapa Pāvila vārdos: “Eiharistija ir Baznīcas dzīves sirds, un tai ir arī eshatoloģiska nozīme, kas pārceļ mūs uz Kristus otro atnākšanu. Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī biķera dzerat, pasludiniet tā Kunga nāvi, tiekāms viņš nāk (1. Kor. 11, 26). Eiharistija notiks līdz Kristus otrajai atnākšanai. Taču arī otrādi. Eiharistijā Dieva mīlestība sastopas ar cilvēka mīlestību. Bet beigās mīlestība daudzos izdzisis (Mt 24, 12) un Eiharistijas vairs nebūs. Un tad pienāks laiks Kristus otrajai atnākšanai.”¹⁶⁶ Sirdsskaidrais Efraims Sīrietis vēstī: “Raudās zeme un jūra, jo apklusīs cilvēku mutēs psalmu balss un lūgšanas; lielām asarām raudās visa Kristus Baznīca, jo nebūs svētkalpojumu un upura.”¹⁶⁷

Par lielajām bēdām antikrista laikos pravietojuši daudzi svētie. Svētais Atona kalna Nils teica: “Notiks šausmīgas parādības. Iestāsies briesmīgs bads. Tad ēdīs septiņreiz vairāk, bet nejutīs sātu. Zelta vērtība būs līdzvērtīga mēsliem uz ceļa. Cilvēki pārcelsies no vietas uz vietu. Daudzi nīks uz ceļiem. Ēdīs mirušo miesas, jo nespēs izturēt badu. Diena kļūs tik īsa kā stunda, nedēļa kā diena, mēnesis kā nedēļa, gads kā mēnesis... Šie cilvēki savos jaunajos darbos pārsniegs dēmonus un būs viens gars ar tiem. Kāda tad notiks laupīšana! Kāda iekaršana uz savu dzimumu, laulības pārkāpšana, asinsgrēks, izlaidība tad gan būs! Līdz kādam pagrimumam nonāks tad ļaudis, līdz kādai netiklībai. Tad notiks sajukums ar milzīgu varaskāri (t.i., revolūcijas un partiju cīņas), nepārtraukti cīnīsies, bet neatradīs ne sākumu, nedz galu (t.i., nebūs nekādas jēgas). Tajos nākošajos laikos, pateicoties milzīgās noziedzības un netiklības spēkam, cilvēki

¹⁶⁵ Святой Ипполит, епископ Римский. О Христе и антихристе, 288. lpp.

¹⁶⁶ Arhibīskaps Pāvils. Kā mēs ticam, 47. lpp.

¹⁶⁷ Beigas, 34. lpp.

pazaudēs Svētā Gara žēlastību, kuru ieguvuši Svētajā Kristībā, un līdz ar to pazaudēs sirdsapziņas pārmetumus. Dieva Baznīcas zaudēs dievbijīgus un godprātīgus ganus, un bēdas tad palikušajiem kristiešiem, kuri pavisam zaudēs ticību, jo tiem nebūs iespējas no jel kāda ieraudzīt patiesības gaismu. Tad viņi dosies prom no pasaules meklēt savas dvēseles ciešanu atvieglinājumu, bet visur viņus sagaidīs šķēršļi un apspiešana. Sirdsskaidrais runā sekojošus vārdus no Dieva vaiga: pieņem šo pazīmi un zināsi, kā Es tev saku: kad atraušu Savu roku no viņiem, tad noturēs dievkalpojumu un Liturģiju, it kā joņojot pa lielceļu.¹⁶⁸ Kad antikrists uzliks savu zīmogu cilvēkiem, viņu sirdis kļūs it kā mirušas. Cilvēki kļūs kā plēsīgi putni, kas uzbrūk maitai, tie aprīs mirušo ķermeņus. Bet kuri būs tie, kas ēdīs mirušo miesas? Tie, kas apzīmogoti ar antikrista zīmogu. Neapzīmogotie kristīgie, kaut arī viņiem netiks ne iedota, ne pārdota maize, līkus neēdīs; savukārt apzīmogotie, neraugoties uz viņiem pieejamo maizi, sāks ēst miroņus.¹⁶⁹ Kad nolādētās slavas kalpi ieraudzīs Enohu un Ēliju, kuri sludinās un sacīs cilvēkiem, lai nepieņem antikrista zīmogu, tad liks tos saņemt ciet. Bet viņi pārliecinās cilvēkus, sacīdami, ka glābsies tie, kuri pacietīgi izturēs un neapzīmogosies. Dievs viņus noteikti pieņems Paradīzē tikai tādēļ vien, ka atteikušies no zīmoga. Un lai apzīmē sevi katrs ar svēto krusta zīmi, pārmetot krustu ik stundu, jo krusta zīmogs atbrīvo cilvēku no elles mokām; savukārt antikrista zīmogs noved cilvēku ellē. Ja alkst un pieprasāt ēdienu, mazu brīdi pacietieties, un Dievs, redzēdams jūsu pacietību, sūtīs jums barību no Debesaugstumiem, jūs atdzīvināsieties ar Augstā Dieva palīdzību. Bet, ja nepratisiet būt pacietīgi un apzīmogosiet sevi ar šī nešķīstā ķēniņa zīmogu, tad nožēlosiet to pēc tam. Tas, kurš apzīmogojas ar antikrista zīmogu, kļūst par dēmonu; kaut arī apgalvo, ka it kā nejūt ne slāpes, ne badu, tomēr izrādīsies, ka alkst un slāpst viņam vēl vairāk, un ne tikai vairāk, bet septiņkārt vairāk kā agrāk. Pacietieties tikai mazu brīdi. Vai tad neredzat, ka tas, kurš pieņem antikrista zīmi, neizdzīvos (t.i., viņš ir garā miris un viņu gaida mūžīgās mokas)? Vai tiešām arī jūs gribat iet bojā ar zīmogu mūžīgās mokās, lai kopā ar tiem, kas

apzīmogojušies, būtu tur, "kur ir raudas un zobu trīcēšana"? "Ja kas pielūdz zvēru vai viņa tēlu un pieņem zīmi uz savas pieres vai savas rokas, tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets Viņa bardzības kausā, un tam būs jācieš mokas ugunī un sērā svēto eņģeļu un Jēra priekšā. Un viņu mocību dūmi celsies augšup mūžu mūžos; un nebūs miera ne dienu, ne nakti tiem, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu un pieņem viņa vārda zīmi." (Atkl. 14, 9–11) Tā sludinās ļaudīm un teiks arī daudzas citas pamācības Enohs un Ēlija. Izdzirdēs antikrists, ka divi cilvēki dēvē viņu par glaimotāju, burvi, mānītāju un blēdīgu, ļaunprātīgu velnu un sadusmosies, pavēlēs tos sagrābt, atvest pie sevis un runās ar glaimīgiem vārdiem. Un atbildēs Ēlija: "Tavu valstību nicinām un slavu tavu nolādam kopā ar tavu zīmogu." Padzirdējis tik iznīcinošu atbildi, antikrists kļūs kā traks suns un pats ar savām rokām viņus nogalinās."¹⁷⁰

Efraims Sīrietis vēstī: "Tad stipri vaimanās un nopūtīsies katra dvēsele; tad visi ieraudzīs, ka neizsakāmas ciešanas tos piemeklē dienu un nakti, un nekur neatradīs barību, lai remdētu izsalkumu. Jo cietsirdīgi uzraugi tiks nolikti tādās vietās, ka tikai tie, kuriem ir uz pieres vai labās rokas mocītāja zīmogs, drīkstēs nopirkt nedaudz barības, kāda atradīsies. Tad zīdaiņi mīrs mātes klēpī, mīrs arī māte, noliekusies pār savu bērnu, nomīrs arī tēvs ar sievu un bērniem tirgus laukumā, un nebūs neviena, kas tos apglabātu un ieliktu zārkā. Katrs ar nopūtām teiks no rīta: "Kad iestāsies vakars, lai mēs atpūstos?" Kad iestāsies vakars, katrs ar rūgtām asarām teiks pats sev: "Vai drīz būs rītausma, lai mēs izbēgtu no mūs piemeklējušām ciešanām?" Bet nav kur skriet un slēpties, jo viss atrodas sajukumā — gan jūra, gan sauszeme. Tāpēc arī Kungs teica: esiet modri, nepieķāpīgi lūdzoties par to, lai izbēgtu ciešanas. Smirdoņa jūrā, smirdoņa uz sauszemes; bailes uz jūras, bailes uz sauszemes. Zelta un sudraba daudzums uz zīda apģērbiem neatnesīs nekādu labumu šajā ciešanu laikā, bet visi cilvēki sauks par svētlaimīgiem mirušos, kuri tika apbedīti pirms lielo ciešanu atnākšanas. Un visiem, kuri pieņēmuši antikrista zīmogu un pielūguši antikristu kā Dievu, nebūs

¹⁶⁸ Beigas, 9.–10. lpp.

¹⁶⁹ Посмертные Вещания преподобного Нила Мироточивого Афонского, 84. lpp.

¹⁷⁰ Turpat, 86.–87. lpp.

nekādas daļas Kristus valstībā, bet kopā ar čūsku viņi tiks iemesti elles briesmās. Bet, pirms tas notiks, Dievs savā žēlsirdībā sūtīs Eliju un Enoku, lai viņi pasludinātu cilvēku dzimumam dievbijību, droši sludinātu visiem Dieva atziņu, iemācītu neticēt mocītājam bailu dēļ, saucot un sakot: "Tā ir viltība, ak, cilvēki! Lai nenotic neviens tai nekādā mērā, neviens lai nepakļaujas Dieva pretiniekiem; neviens no jums lai nebaidās, jo tas drīz kļūs bezdarbīgs. Lūk, Kungs nāk no debesīm tiesāt visus, kuri noticējuši viņa zīmēm!" Starp citu, tikai nedaudzi gribēs uzklaut un noticēt praviešu sludināšanai. Jo tikai tas, kurš nebūs apzīmogots ar zvēra zīmogu, netiks aizvilināts ar viņa izfantazētajām zīmīgajām parādībām. Pie tam arī Kungs neatkāpsies no tiem, bet apskaidros un piesaistīs Sev. (..) Es, brāji, tas mazākais no jums, lūdzu, nebūsim slinki, bet pieņemsimies spēkā un Kristus mīlestībā caur krustu. Esiet gatavi, kā uzticami kalpi, kas nepakļaujas svešniekam. (..) Svētlaimīgs, kas izrādīsies viscaur svēts un uzticams, kam sirds nešaubīdamās ir nodevusies Dievam, jo bezbailīgi tāds noraidīs visus pūķa piedāvājumus, nicinot gan viņa mocības, gan viņa fantāzijas. (..) Daudziem starp svētajiem, kas piedzīvos nešķīstīga ierašanos, straumēm plūdīs asaras, lūdzot Svēto Dievu, lai glābj no pūķa, un lielās bailēs viņi steigsies paslēpties tukšajos un kalnu alās, un pelnus un pīšļus kaisīs sev uz galvas, lielā pazemībā lūgdamies dienām un naktīm. Un dāvās viņiem palīdzību Svētais Dievs. Ar Viņa svētību tie nokļūs viņiem sagatavotās vietās un glābsies, paslēpjoties aizās un alās, neskatoties ne uz antikrista zīmēm, ne iebiedēšanām; jo viedie bez pūlēm sapratīs, ka atnācis ir antikrists. Bet, kam prāts ir virzīts uz sadzīves lietām un kas pieķēries pasaulīgajam, tas nesapratīs; jo tas, kas vienmēr ir piesaistīts sadzīves lietām, kaut arī dzirdēs, tad neticēs un nicīgi apsmies to, kurš vēstīs. Bet svētie nostiprināsies, jo būs atteikušies no visām šīs dzīves rūpēm."¹⁷¹

Katra cilvēka dvēseles pestīšana tiks šajos laikos pakļauta vislielākajam riskam, pārākam par jebkuru risku, kāds kādreiz pastāvējis. Kāpēc glābties būs tik grūti? Tāpēc, ka "antikrista atnākšana pēc

sātana spēka notiks ar visādu viltības varu un viltības zīmēm un brīnumiem. Un ar visādu pievilšanu uz netaisnību" (2. Tes. 2, 9–10). "Tas dara lielas brīnuma zīmes, ka uz viņa pavēli pat uguns krīt no debesīm uz zemi cilvēku priekšā" (Atkl. 13, 13). Tāpēc, ka visi tie, kas nepakļausies antikrista garam un nepielūgs viņu, tiks pakļauti nāves briesmām. Tāpēc, ka neviens šajos laikos nevarēs ne pirkt, ne pārdot, kam nav sātaniskās zīmes (zīmoga) uz viņu labās rokas vai pierēm (Atkl. 13, 15–17). Tāpēc, ka "netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzīsīs" (Mt 24, 12). Tāpēc, ka cilvēce degradēsies līdz nepazīšanai: "Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīļīgi, mantas kārīgi, lielīgi, augstprātīgi, zaimotāji, nepaklausīgi vecākiem, nepateicīgi, neganti, cietsirdīgi, nesamierināmi, apmelotāji, nesavaldīgi, nesavaldāmi, labā nīdēji, nodevēji, pārsteidzīgi, uzpūtīgi, mīlēdami vairāk baudas nekā Dievu, izrādīdami ārēju svētībību, bet tās spēku noliedzami; un no tādiem izvairies. Jo tādi ir tie, kas iespiežas namos un gūsta sievas, kas apkrauti grēkiem un ko dažādas kārības vada, kas vienmēr mācās un nekad nevar nonākt pie patiesības atziņas. Bet, tāpat kā Janne un Jambre uzstājās pret Mozu, tā arī šie uzstājas pret patiesību – ļaudis, kas pavisam samaitāti savā prātā un nav pastāvējuši ticībā. Bet viņi netiks tālāk uz priekšu, jo viņu neprāts būs visiem skaidri redzams, kā tas arī ar pirmajiem notika." (2. Tim. 3, 1–8) Tāpēc, ka vairs nevarēs atjaunoties kopējos dievkalpojumos, nevarēs piedalīties Svētajā Vakarēdienā. Tāpēc jau Dieva Vārds saka: "Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumu tādu galu, ka varat panest" (1. Kor. 10, 13), un "izredzēto dēļ šīs dienas tiks saīsinātas" (Mt 24, 22). Ja jau Antioha Epifāna laikos cietā pat neredzamās pasaules būtnes – tika mīdīts debesu karapulks, tad kādai gan jābūt mūsu ticībai, lai garīgi izdzīvotu antikrista laikos?

Tāpēc jau svētie tēvi pravietodami vēstīja, ka, lai glābtu savas dvēseles, lai saglabātu sevī nepieciešamo spēku pastāvēt, istie kristieši būs spiesti nošķirties no sabiedrības un bēgs no pilsētām – grēka perēkļiem.

¹⁷¹ Beigas, 31.–34. lpp.

Velkot paralēles ar Antioha Epifāna laikiem, der atcerēties, ka ticīgie jūdi, lai saglabātu savu ticību, arī bēga: "Un Matatija brēca pa pilsētu ar stipru balsi un sacīja: visi, kam karsta mīlestība uz bauslību un kas derību grib turēt, tie lai man nāk līdz. Tā viņš un viņa dēli bēga uz kalniem un pameta savu mantu pilsētā. Un daudz, kas meklēja tiesu un taisnību, nogāja tuksnesī tur mist, paši un viņu bērni, sievas un lopi, jo bēdas tiem palika jo lielas (1. Mak. 2, 27–30). Bet Jūda Makabejs ar kādiem deviņiem vīriem aizbēga tuksnesī un dzīvoja ar saviem biedriem kā zvēri kalnos, un pārtika ilgu laiku no zāles, lai aturētos no apgānīšanās" (2. Mak. 5, 27).

Arī Atklāsmes grāmatā ir pausta šī pati doma: "Pūķis, redzēdams, ka tas nomests zemes virsū, sāka vajāt sievu, kas bija dzemdējusi puišēnu. Sievai tika doti divi lielā ērgļa spārni, lai tā varētu lidot tuksnesī savā vietā, kur viņas dzīvība, prom no čūskas acīm, tiek uzturēta laiku un laikus un puslaiku. Un čūska izlaida no savas mutes ūdeni kā upi sievai pakaļ, lai to aizpludinātu. Bet zeme nāca sievai palīgā, atvērdama savu muti un aprīdama no pūķa mutes izlaisto upi. Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu" (Atkl. 11, 13–17).

Hieromūks Serafims Rouzs savā pēdējā pirmsnāves sprediķī sacīja: "Pēdējie laiki jau ir pienākuši; mūsu acu priekšā pasaule gata-vojas pieņemt antikristu. Tas, kā mēs ticam, kā mīlam Dievu – viss tiks pakļauts nedzirdētiem pārbaudījumiem. Nāksies aiziet tuksnesī, lūk, tādās vietās kā šī. Galu galā, protams, mūs atradīs visur. Slēpties vajadzēs, nevis lai glābtu savas dzīvības, bet lai stiprinātu mūsu dvēseles izšķirošai kaujai. (..) Paturēsim prātā, ka mūsu mājas nav šeit, bet debesīs. Meklēsim Debesu Tēvzemi, kā teica sirdsskaidrais Hermanis. Uz zvaigznēm! Uz zvaigznēm!"

"Bēdas tiem, kas ilgojas pēc Tā Kunga dienas! Ko tā jums dos? Jo Tā Kunga diena ir tumsa un ne gaisma! Tā būs līdzīga tam, kā kad vīrs bēgtu no lauvas un kristu lāča nagos, vai arī ja viņš laimīgs ienāktu namā un atbalstītos ar roku pret sienu, un viņam iedzeltu čūska.

Jā, tiešām tumsa ir Tā Kunga diena un nevis gaisma, tā ir tumša bez gaismas spožuma!" (Am. 5,18–20)

Svētais Ignātijs Brjančaņinovs (1807–1867) mācīja: "Tu esi svētlaimīgs, ja pestīšanas lietā atradīsi vienu uzticamu darbinieku: tā ir liela un mūsu laikos reta Dieva dāvana. Baidies no liekulības, pirmkārt pats sevī, pēc tam citos: baidies sevišķi tāpēc, ka tā ir šim laikam raksturīga īpašība, spējīga aplipināt katru, kurš kaut nedaudz nosliecas uz vieglprātīgu uzvedību, veic pašaieliedzības darbus, nevis sevi izrādot cilvēkiem, bet slepeni tavas pestīšanas labad Dieva acu priekšā – un tava uzvedība attīrīsies no liekulības. Nesodi tuvākos, atstājot tiesu Dieva ziņā, – un tava sirds attīrīsies no liekulības. Vajā liekulību sevī, izdzen to no sevis, novērsies no inficētām masām, kuras apzināti un neapzināti darbojas liekulības virzienā un kuras kalpošanu pasaulei slēpj ar kalpošanu Dievam, laicīgo labumu iegūšanu ar mūžīgo labumu meklēšanu, kuras svētuma apsegā slēpj grēcīgo dzīvi un dvēseli, kura pilnībā nodota kaislībām."¹⁷²

Svētie tēvi pravietoja, ka pēdējos laikos kristiešiem būs jāpārdzīvo līdzīga Dieva klātbūtnes pamestība kā Pestītājam pie krusta, un tas būs pats smagākais. Svētais Sarovas Serafims brīdināja: "Lielajās ciešanu dienās, par kurām sacīts, ka neizglābsies nekāda miesa, ja izredzēto dēļ šīs dienas netiktu saīsinātas (Mt 24, 22), ticībā uzticīgo atlikumam nāksies pārciest uz sevis kaut ko līdzīgu tam, ko pārdzīvoja kādreiz Pats Pestītājs, kad Viņš, karājoties Krustā, būdams pilnīgs Dievs un pilnīgs cilvēks, sajuta Sevi no Savas Dievības tik atstātu, ka sauca Viņam: "Mans Dievs! Mans Dievs! Kāpēc Tu mani esi atstājis?" Līdzīgu cilvēces atstātību no Dieva žēlastības būs jāpārdzīvo arī pēdējiem kristiešiem, bet tikai pavisam īsu brīdi, pēc kura nekavēsies parādīties Kungs visā savā slavā kopā ar visiem svētiem eņģeļiem. Un tad visā pilnībā notiks viss, kas no laiku gala nolikts Mūžīgajā Padomē."¹⁷³

¹⁷² Beigas, 17. lpp.

¹⁷³ Turpat, 35.–36. lpp.

“Jo visas tautas un valstis, kas tev negrib kalpot, ies bojā, un šīs tautas tiks pavisam iznīcinātas.” (Jes. 60, 12)
Bet atkritēji un grēcinieki tiks iznīcināti visi kopā; kas no Tā Kunga atkāpjas, aizies bojā!” (Jes. 1, 28)

Nobeigums

Pareizticīgie tāpat kā pārējie kristieši ir sabiedrības locekļi, tās valsts pilsoņi, kurā viņi dzīvo. Mēs esam Paša Kristus aicināti liecināt pasaules priekšā un nest Kristus Gaismu: “Sveci iededzinājis, neviens to neliek zem pūra, bet lukturī; tad tā spīd visiem, kas ir namā” (Mt 5, 15).

Apustuļi sludināja visur, pat pagānu tempļos. Kamēr ir iespējas, mēs varam tikties ar citādi ticīgiem, lai iedvesmotu tos īstenai ticībai, lai izskaidrotu dažādus sarežģītus jautājumus par Pareizticību, izklīdinātu greizus priekšstatus un melīgus ziņojumus par mūsu Baznīcu. Mēs bez sirdsapziņas pārmetumiem varam iesaistīties kopējos pasākumos, kas nāk par labu sabiedrībai, – varam kopā ar citu konfesiju piederīgiem vērsties valsts iestādēs, lai aizsargātu sabiedrisko morāli, tikumības ideālus, vienojoties protestā pret praidiem, “vispasaules pederastiju” un tās lobijiem, vienoties cīņā pret abortiem, mēs varam kopīgi vākt ziedojumus trūcīgajiem un nelaimē nonākušajiem, varam piedalīties kopīgos nacionālos svētkos, nacionālās sērās. Izvairīties no šādiem pasākumiem nav nepieciešams. Tas nav ekumenisms, bet aktīva dalība valsts un tautas dzīvē, kuras daļa mēs esam.

Vērojot situāciju pasaulē, neviļus rodas secinājums, ka vienīgā Baznīca, kas kopvērtējumā ir spējīga pretoties pasaules vareno spiedienam un nav pazaudējusi Patiesību, ir Pareizticīgā jeb Ortodoksālā Baznīca. Tomēr ir zināms, ka beigu beigās antikrista valdībai “tika dots karot ar svētajiem un tos uzvarēt” (Atkl. 13, 7) – un tad Baznīca noies dziļā pagrīdē. Svētie tēvi ir teikuši, ka savu sludināšanu Baznīca katakombās sāka un katakombās arī beigs.

¹⁷⁴ *Старец Паисий Святогорец. Письма. М.: Монастырь Святого Апостола и Евангелиста Иоанна Богослова, Свято-Троице Сергиева Лавра, Издательский дом "Святая Гора", 2009, 21.–22. lpp.*

Svētie tēvi mācīja, ka pēdējos laikos, milzīga noziedzības un netiklības spiediena nomākti, cilvēki zaudēs Svētā Gara žēlastību un zaudēs izpratni par garīgo dzīvi. Notiks, kā Bībelē pravietots: “Redzi, nāks dienas, saka Tas Kungs, visvarenais Dievs, Es sūtīšu zemē badu, ne maizes badu, nedz arī slāpes pēc ūdens, bet slāpes uzklaut Tā Kunga vārdus. Lai viņi skraidītu grīļodamies no vienas jūras līdz otrai, no ziemeļiem pret austrumiem un meklētu pēc Tā Kunga vārda – un tomēr to neatrastu. Tai pašā dienā slāpju mocītas saļims skaistās jaunavas un brašie jaunekļi, (..) tie kritīs un nekad vairs nepiecelīsies” (Am. 5, 11–14). Atona kalna Paīsijs teica, ka viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc tā cieš jauniesācēji kristieši, ir garīgo padomdevēju – starecu trūkums. Viņš ieteica nekādā ziņā neuzticēties kuram katram pirmajam garīdzniekam, kas pagadās, pat ja tam būtu gara un sirma bārda un tas būtu tērpts mūka tērpā. Pats starecs Paīsijs teica, ka viņš ir daudz izcietis, pirms atrada to, kas vajadzīgs, jo ne visiem garīdzniekiem ir atziņa.¹⁷⁴ Ne velti Somu Pareizticīgās Baznīcas bīskaps Pāvils sacīja, ka saskaņā ar Baznīcas svēto tēvu pareģojumiem pēdējā laikā kristieši vispār neveiks nekādus brīnumus, toties kārdinājumi būs tik lieli, ka tie, kas saglabās ticību, Debesu valstībā būs lielākā godā nekā brīnumu darītāji.¹⁷⁵

Mums, pēdējo laiku kristiešiem, ir svarīgi paturēt atmiņā Svēto Rakstu vārdus: “Svētīgs, kas to iztur un pārdzīvo un sasniedz tūkstoš trīs simti trīsdesmit piecas dienas!” (Dan. 12, 12) Tātad, neskatoties uz visu, kristiešiem tomēr būs iespēja pārdzīvot antikrista valdīšanu – būs iespēja izdzīvot šos trīs ar pusi gadus arī bez kaut kā pirkšanas un pārdošanas. Galvenais būt kopā ar Dievu, būt garīgi stipram, un tad jau viss pārējais pakārtosies. Dievs saka: “Kas uzvar, tam būs iemantot visas lietas, un es būšu viņa Dievs un viņš būs mans dēls” (Atkl. 21, 7). Ja jau Dievs pārdabiskā veidā uzturēja pirmo gadsimtu Ēģiptes tuksneša mūkus, kuriem eņģeļi atnesa ne tikai barību savā laikā¹⁷⁶, bet pat regulāri katru sestdienu un svētdienu pasniedza Svēto Vakarēdienu, vai tad Viņš neparūpēsies arī par saviem izredzētajiem antikrista laikos. Kad svētais Pafnutijs Ēģiptes tuksneša mūkam –

¹⁷⁵ *Arhibīskaps Pāvils. Kā mēs ticam, 77. lpp.*

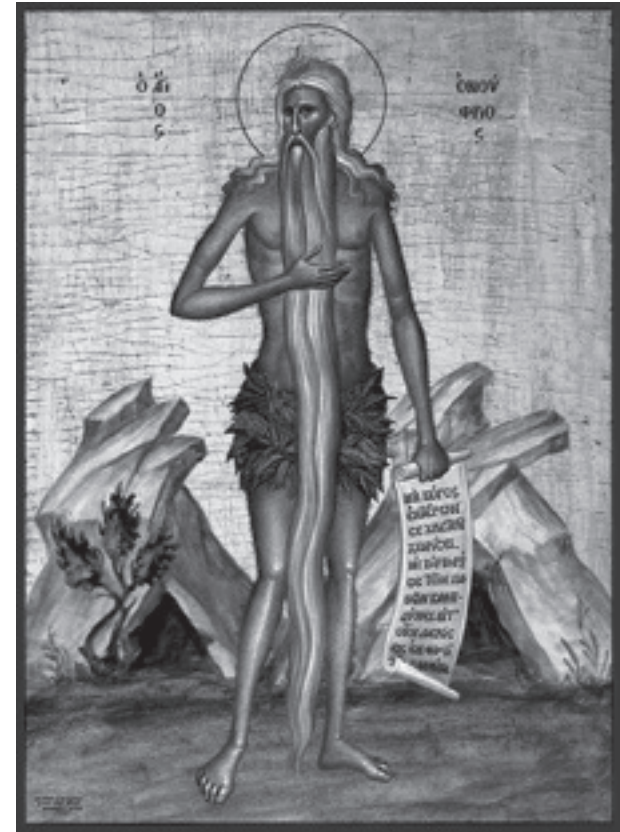
¹⁷⁶ *Helenopoles bīskaps Pallādijs. Lausa grāmata, 82.–83., 89., 95.–96., 104.–106. lpp.*

sirdsskaidrajam Onufrijam Lielajam vaicāja: “Kad un kur tu saņem Svēto Vakarēdienu?”, viņš atbildēja: “Sestdienās un svētdienās Kunga Eņģelis atnāk pie manis ar Svētajām Kristus Dāvanām un ne tikai pie manis, bet arī pie pārējiem šī tukšneša askētiem...” Drīz vien svētais Pafnutijs pārliecinājās par to. Sasniedzis tukšneša vidusdaļu, viņš sastapa četrus jaunekļus, kas bija tērpušies avju ādās. Pafnutiju pārsteidza, ka askētu sejas staroja neaprakstāmā gaismā un no viņiem jaušami nāca Dieva svētība. Vienu brīdi viņš pat šaubījās, vai tie ir cilvēki, jo jaunekļi atgādināja debesu eņģelus. Pabijis pie viņiem dažas dienas, Pafnutijs jautāja: “Kur jūs saņemat mūsu Kunga Pestītāja Visšķīstās Miesu un Asinis?” Jaunekļi atbildēja: “Katru sestdienu un svētdienu mēs sanākam kopā un Dieva sūtīts eņģelis ierodas pie mums un pasniedz mums Svētās Dāvanas.”

Pienāca sestdiena. Askēti sacīja Pafnutijam, lai arī viņš sagatavojas Svētajam Vakarēdienam. Pēc kāda laika gaisā kļuva sajūtams brīnumains ne šīs pasaules aromāts. Kristus kalpi sāka lūgšanu, kuras laikā visa apkārtnē piepildījās ar neaprakstamu gaismu, un viņi ieraudzīja Kunga Eņģeli. Debesu iemītnieks skaista jaunekļa izskatā nostājās viņu priekšā ar svēto Biķeri rokās. Pafnutijs no izbīļa nokrita zemē. Tukšneša tēvi viņu piecēla un pieveda pie Svētajām Dāvanām. No sākuma Svēto Vakarēdienu saņēma askēti, tad Pafnutijs. Sirdi piepildīja neizsakāms prieks. Pafnutijs domāja, ka atrodas nevis uz zemes, bet jau Debesīs.¹⁷⁷

“Gan Viņa glābiņš tuvu tiem, kas Viņu bijā, – mājās godība mūsu zemē, žēlastība tiksies ar patiesību, taisnība skūpstīs mieru, patiesība no zemes izdīgs un taisnība lūkosies no debesīm. Tad Kungs dos labu un mūsu zeme dos savu ražu.” (Ps. 85, 10–13) Cik svarīgi ir saglabāt Kristus mācību tīru un neaptraipītu! Kristus teica: “Ja kam slāpst, tas lai nāk pie Manis un dzer!” (Jņ 7, 37) Nekas cits šai pasaulē garīgās slāpes neremdē un nekad nevarēs remdēt.

“Un Gars un līgava saka: “Nāc!” Un, kas to dzird, lai saka: “Nāc!” Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas.” (Atkl. 22, 17)

¹⁷⁷ http://theme.orthodoxy.ru/saints/onufriy_velikiy.html

Izmantotās grāmatas

1. Bībele. Vecās un Jaunās Derības Svētie Raksti. Jelgava, drukāts pie J.F. Steffenfāgena un dēla, 1898
2. Святой Ипполит, епископ Римский. О Христе и антихристе. СПб.: Библиополис, 2008
3. Преподобный Исаак Сирин. О Божественных тайнах и о духовной жизни. Новооткрытые тексты. СПб.: "Издательство Олега Абышко", 2008
4. Иеромонах Исаак. Житие старца Паисия Святогорца. Москва: Издательский дом "Святая Гора", 2006
5. Преподобный Лаврентий Черниговский. Житие, поучения, пророчества и акафист. Типография Почаевской Лавры, 2001
6. Алфавит духовный старца Паисия Святогорца. Избранные советы и наставления. М.: "Ковчег", 2009
7. Письма архимандрита Иоанна (Крестьянкина). Свято-Успенский Псково-Печорский монастырь, 2008
8. Старцы святой горы Афон о временах грядущих.
9. Преподобный Иустин Попович. Догматика Православной Церкви: Эсхатология. М.: Издательский Совет Русской Православной Церкви, 2005
10. Блаженной памяти старец Паисий Святогорец. О знамениях времен. М.: Издательский дом "Святая Гора", 2001
11. М. Медведев, Т. Калашникова. О восточной медитации в свете православной веры и современной науки. Пермь: Редакция газеты "Православная Пермь", 1998
12. Beigas, Rīga: "Labvēsts", Sv. Gregora kristīgās kalpošanas skola, 1999
13. Настольная книга священнослужителя. 2 и 3 том. М.: Издание Московской Патриархии, 1978
14. Priesteris Jānis Kalniņš. Mans ceļš pie Dieva. Mācību līdzeklis Latvijas Kristīgās akadēmijas studentiem. Rīga, 2005
15. Igumens Marks. Ļaunie gari un to ietekme uz cilvēkiem. Rīga: "Labvēsts", 1995
16. Hieromūks Serafims Rouzs. Pareizticība un nākotnes reliģija. Rīga: "Labvēsts", 1995

17. Arhimandriņš Sofronijs. Sirdsskaidrais Siluāns. Rīga: "Labvēsts", 1998
18. Arhibīskaps Antonijs. Par Jēzus lūgšanu un dievišķo svētību. Mācību līdzeklis Latvijas Kristīgās akadēmijas studentiem. Rīga, 2005
19. Блаженной памяти старец Паисий Святогорец. Слова. Том I. С болью и любовью о современном человеке. М.: Издательский дом "Святая гора", 2008
20. Посмертные Вещания преподобного Нила Мироточивого Афонского. СПб.: "Воскресение", 2003
21. Татьяна Грачева. Когда власть не от Бога. Рязань: Зёрна-Слово, 2010
22. M. Donis. Brīvmūrnieki. Žīdu slepenā armija. Rīga: Otto Pelles izdevniecība, 1943
23. Д-р Марко С. Маркович. Православие и Новый мировой порядок. Минск: Православное братство во имя Архистратига Михаила, 2004
24. Helenopoles bīskaps Pallādijs. Lausa grāmata. Rīga: Filokalija, Sv. Gregora kristīgās kalpošanas skola, 2000
25. Эрика Гибелло. ... и теперь появилось много антихристов... Как не попасть в пучину псевдорелигий. Издательство "Дом Святого Себастиана", 2009
26. Juris Rubenis. Ievads kristīgajā meditācijā. Rīga: Apgāds Zvaigzne ABC
27. Arhibīskaps Pāvils. Kā mēs ticam. Rīga: "Labvēsts", 1995
28. Дионисий Тацис. Когда чужая боль становится своей. М.: издательство имени святителя Игнатия Ставропольского, 1999
29. Иеромонах Христодул Агиорит. Старец Паисий. Свято-Покровская монашеская община, 2001
30. Игумен Н. Об одном древнем страхе. М.: Данилов мужской монастырь, 2009
31. Agris Iesalnieks. New Age. Jaunā Laikmeta vecā seja. Rīga: "Labvēsts", 1993
32. Старец Паисий Святогорец. Письма. М.: Монастырь Святого Апостола и Евангелиста Иоанна Богослова, Свято-Троице Сергиева Лавра, Издательский дом "Святая Гора", 2009